

VÄXA MOT FÖRÄNDRING

SIS UNGA BERÄTTAR 2023

VÄXA MOT FÖRÄNDRING

SIS UNGA BERÄTTAR 2023

ISBN tryckt utgåva: 979-91-87053-98-6
© Statens institutionsstyrelse 2023
Grafisk form och tryck: BrandFactory 2023

Förord

Barn och unga har rätt att bli hörda. I denna bok får du ta del av berättelser och dikter skrivna av barn och ungdomar som är placerade på ungdomshem som drivs av Statens institutionsstyrelse, SiS.

Temat för årets bok är förändring. Texterna är skrivna i vår skolverksamhet, där lärare varje dag stöttar de unga att hitta sin inre motivation, lust att lära och utvecklas.

Berättelserna vittnar om barn och ungdomar som trots sin unga ålder varit med om ofattbart mycket utsatthet i livet. Våra ungdomshem ska ge dem en möjlighet att börja om efter att alla andra insatser har varit otillräckliga. Deras tid hos oss handlar både om att stoppa ett akut skeende och att ge rätt förutsättningar att kunna skydda sig mot ett liv i utsatthet.

Titeln "Växa mot förändring" summerar hur ungdomarna söker och hittar motivation för att skapa en vändpunkt som leder till förändring.

Elisabet Åbjörnsson Hollmark
Generaldirektör

Innehåll

Vi är växterna	8
432 Km hemifrån	9
Vägvalet.	11
In i det sista	12
Free the real keep the rest.....	13
Vi har förlorat vänskaper, tid, och vår frihet	16
Min upplevelse i sis	19
"Gud ge mig sinnesro att acceptera det jag inte kan förändra, mod att förändra det jag kan och förstånd att inse skillnaden."	21
Droger, berusande substanser	24
Broooooooooo	26
Förändring.....	28
Sis var det bästa som kunde hända!	30
En dag.....	32
Jag kommer nå mina mål.....	35
Sis min uppfattning.....	36
Sådan far sådan dotter	39
Vi som förstår	41
Det här är min historia:.....	42
Tänk på dig själv	43
Allt kan hända plötsligt.....	45
Att leva som död på insidan. . .	47
En vanlig söndag på mitt hvb-hem.....	50
Mina misstag.....	53
Hon & tjejen	55
Tjejen som blev hel tillslut<3.....	56
Bruden som skulle gå rakt men gick snett!	58
Mannen snälla, make love not hate	60
Fuck rubriken.....	61
Livet på en pinne.....	62

Tänker inte ge upp.....	65
God bless you.....	66
Hur allting var.....	67
Trodde aldrig jag skulle komma så här långt	69
Visste inte att mitt liv skulle bli såhär... ..	72
09:An	74
Från bur till frihet.....	75
Helvetet sen liten.....	77
Sticky	79
Cirkeln.....	81
Kaos.....	83
Innan han lämnar trakten.....	84
Efter sorg kommer mer sorg.....	85
For life free	86
En grabb	87
En stor vändpunkt.....	92
Flickan i fel vägar.....	95
Från fri till inlåst till fri igen	97
Ghetto barn.....	98
Långa dagar mellan 4 väggar	101
Min berättelse	103
Min lilla berättelse på sis och innan.....	104
Ovädret.....	107
Livet två.....	108
Sho alla, min historia!	109
Hur mitt liv förändrades.....	110
Change	111
Min tur att komma ut.....	112
Bruden som dansar med demoner.....	113
Kolla fram aldriiiiig bak.....	115
Shoo!.....	116
Jag har förtrollat dig.....	117
Misär.....	119

Det här är jag	120
Minns den där tiden.....	122
Var ska jag hamna?.....	123
Tid att tänka	124
Sis user	125
Bruden som ville lyckas utan att förtryckas!.....	126
Den hårda vägen.....	127
Ett intressant liv<3.....	130
Ett ungt liv med stora möjligheter.....	132
Lite sett men lärt mig mycket.....	133
Eyri fik mina systrar <3	135
Mitt liv	137
Hoppas det blir bättre	140
Hej jag är en ung tonårstjej.....	141
Drunknade i den svarta misären och de brinnande helvetet.....	145
En brud från södra sverige.....	147
Gud kan du höra mig?	148
En ghetto romans	149
Ta mig härifrån.....	150
En liten del av mitt liv	151
Älesäs förändringar	153
In i det sista krigar vi tillsammans.....	155
Lallish	160
Inlåsta tankar	161
Livet på fritidsgården	164
Du får bära eller brista.....	167
Hej, jag vill berätta lite om mig.....	170
Den dagen jag blir fri!	172
Mitt liv.....	176

Vi är växterna

Vi är växterna
de vägrade vattna
men vi växte ändå
vi är skörden
de inte ville få
men vi tog oss
över marknivå
jag älskar när de
räknade bort oss
precis som ett bloss
så finns det ingen
rök utan eld.

//

432 km hemifrån

Jag var så blind, så blind att jag själv inte fattade vart jag var på väg. Hur djupt ner i skiten jag faktiskt satt "jag är inte beroende, jag kan sluta när jag vill "jo tjena, vem försökte jag lura?

Flyttade till familjehem för ca 1 år sen, var inte där så mycket pga. att jag var avviken den mesta av tiden. Rökte, snortade, drack alkohol, yäni trodde jag ägde världen typ. Allt kändes bra. Min SOC hade inte pratat med mig om att hamna SiS, men jag visste redan att det var där jag skulle hamna. Men jag sket i, jag fortsatte med droger, även avvek ifrån familjehemmet. Hade varit lyst i ca 4 veckor tills snuten hittade mig. Nu är det kört tänkte jag, pga. miljön jag var i, och hur grovt påverkad jag var av både THC och kokain. Inget speciellt hände, fick bara ta piss i hemmet i ca 1 månad. Efter en månad drog jag igen för jag pallade inte med det här familjehemmet längre. Fick inte träffa mina vänner där, fick knappt gå ut. Men den här gången som jag var lyst så var det nåt som var annorlunda, fick mycket mer sms, samtal, även dms på Instagram av socialen, snutar, allt. Jag förstod till 100 % att jag skulle hamna SiS.

Efter att jag hade varit lyst i ca 1-2 månader vaknar jag av att det knackar på dörren, min vän går o öppnar, fattade inte att det var snuten. Jag trodde bara det var en polare till honom. Men ganska snabbt därefter fattade jag att jag hade haft fel. Jag försökte gömma mig under ett täcke för jag precis hade vaknat. Idiot vad tänkte du med? När jag hör mitt namn o får lampan emot mitt ansikte... så var det kört. Dom tog mig till polis bilen, efter ca 30 min började vi åka. En av poliserna säger i radion " vi ska med en tjej till ***** ", blev inte ens förvånad, jag visste ju redan..

Och nu sitter jag här, har varit inlåst i 7 månader. Började med droger för att jag försökte fly ifrån mina problem, men sen då? Förr eller senare måste jag ta itu med mina problem vare sig jag vill eller inte. Tack till alla personal som hjälpt mig såhär långt, tack för alla dunderdagar vi haft, har alltid haft ett leende på mina läppar när jag varit tillsammans med er, kommer att sakna er när jag flyttar. Och även tack till världens bästa Kp's.

Handling och konsekvens.

Vägvalet.

Jag sitter på sis nu misstänkt för grova brott. Min förändring nu, är att jag inte lever med stress, oro och grova händelser. Jag är på annan väg nu, Guds väg inte djävulens väg. Jag bär nu på en mp3 och inte den tunga metall pickan.

Det ljudet jag hör nu är personalen som pratar och inte min Nokia som ringer. Det är många förändringar nu, men vilken väg man ska ta är en tidsfråga. Att ta två vägar går inte, kanske i början men desto djupare du kommer in måste du välja en annars kraschar du till slut.

Mina föräldrar är nu inte oroliga för att jag ska bli skjuten eller bli tagen. Jag ligger nu med 150kr per vecka istället för en kvarts mil under kudden. Jag ber gud nu för förändring istället för att skottet inte ska missa. Jag håller nu salt på min mat istället för kokset i zipbagen. Men om jag ska greppa Glocken eller läxan när jag kommer ut får vi väl se.

In i det sista

Tänk om allt kunde lösa sig

Tänk om allt bara kunde bli bättre

Tänk om jag bara hade ett normalt liv

Tänk om jag bara va fri ur allt detta skit

Jag önskar att nån hörde mina rop på hjälp

Varför just jag? Varför fick inte jag ett normalt liv

Är det nått fel på mig? Eller på denna värld.

Jag vill inta vara kvar vill bara ha det bra

När ska nån förstå att jag bara vill ha det så.

Även fast allt känns hopplöst och värdelöst så ska vi klara detta vi kämpar in i det sista. Det kommer bli en lång väg med gråt och skratt. men tillslut så kommer allt lösa sig och vi kommer komma ut i det fria kämpa på, all kärlek från mig vi klarar detta tillsammans

//

Free the real keep the rest

Alltså jag kom in i kriminaliteten i väldigt tidig ålder jag var 9 år gammal när jag börja småsnatta från butiker. och stenkastade på bussar, ambulanser, skolor och poliser osv. Och varje gång jag gjorde ett brott var jag alltid med vännerna. Mitt första butiks rån jag skulle göra gick jag i 6an i grundskolan jag minns det som igår. Jag var utanför skolan och hade planerat det med några äldre grabbar. Och då i den stunden tänkte jag på min vän. Så jag ringde upp honom och sa till honom "kom utanför skolan, jag har en fett grej jag har ordnat upp" och en halvtimme senare kommer han upp för trapporna och då förklara jag för honom att vi ska råna en butik. Och då sa han "HAR DU BLIVIT GALEN, NEJ NEJ JAG KOMMER RINGA DIN FARSA OCH SÄGA DETTA". Och då berättade jag för honom att jag skojade fast jag inte gjorde det. I alla fall jag hade med mig en baxad scoter och en väska osv. jag står utanför butiken och jag gick in och hade en låtsas pistol som jag sedan tar med mig in i butiken och fick pengar och jag tog med massa el cigg och la allting i en väska. Jag åker iväg med den baxade scotern till husen och går ner till källaren där alla äldre är och väntar på mig och så fort de får syn på mig tar dem ner mig på golvet och börja slå mig och tog allting ifrån mig. Och därifrån kände jag massa hat i mig. Och efter det fick jag kontakt med en 50 åring man som lät mig hålla i stora automatvapen som jag fick testa i skogen. Så därifrån älskade jag vapen så jag fixade fram två pistoler för att skydda mig själv ifall något skulle hända. Och då börja jag bekna cannabis och massa olika droger. Och jag var tvungen och röka massa mängder cannabis för att slippa tänka på saker som hade hänt runt omkring mig. Min mamma var alltid orolig och fick leta efter mig på nätterna, hon grät fett mycket. Men jag sket i det

för mörkret tog över mig så pass mycket. Och när jag var 15år gammal blev mina 3 vänner mördade och då jag såg helt svart och bokstavligen sket i polisen min mamma mina vänner alltså allt. Jag kände inte igen mig själv. Jag gjorde 5 rån, baxade 12 bilar, 4 inbrott, punktera en lunga, körde en bil med 6 olika tabbar. Och allt det gjorde jag på 3 månader. Min älskade mamma var helt förstörd och till slut vaknade jag upp i ett häkte och där började jag känna smärtan min mamma bär på och all hennes oro och hur jag sårade mina nära som brydde sig om mig. Jag kan inte beskriva exakt hur mitt liv har sett ut men allt jag kan säga att det är BOKSTAVLIGEN värre än en film. Jag dömdes till ett grovt rån och fick 8månader LSU och min vän fick fängelse.

Och det jag har lärt mig av allt detta är att man utsätter inte bara sig själv för fara utan alla runt omkring en. Alltså om jag ska vara helt ärlig så är det på grund av samhället jag gjorde som jag gjorde, liksom att jag utförde massa brott. Jag blev behandlad på ett orättvist sätt av polisen, socialen och skolor. Allt handlade alltid vad jag hade för sorts av kläder på mig, vilken religion jag tillhör, vart jag kommer ifrån. Mina föräldrar var arbetslösa på grund av vart de kommer ifrån. T.ex. min mamma hon var ute i stan och skulle handla hem en del matvaror, och hade på sig sin slöja. Och sedan dök det upp ett par äldre grabbar och skrek åt henne att hon skulle ta av sig sin slöja. Och att hon var en äcklig blatte som förstör deras land. Och på de sättet har vi invandrare känt som att vi inte passar in i samhället.

Men vad jag ska göra framöver är att byta umgänge och börja satsa mer på skolan och bara att ha fötterna på jorden. Det här kriminella livet ger bara en massa konsekvenser som leder bara till en massa skit. Som påverkar folket runt omkring dig och speciellt dig själv. Va stark ha alltid fötterna på jorden och håll

huvudet högt oavsett hur jobbigt det är. Kan jag så kan du. Och glöm inte att ta hand om din familj. Din mamma älskar dig och bryr sig om dig mer än vad du tror. Gatan är ingen skoj, du har bara en chans där ute. Folk brukar säga gatan hämtar pengar, ja den kanske hämtar pengar men i slutändan är du död eller fängelse. Man kommer ingenstans med gatan. Allt du ser är trötta själar som vandrar runt i cirklar och gör samma grej ut och in från fängelset. Pengar kommer pengarna går lika snabbt på droger. Börja tänk på din framtid! //

Vi har förlorat vänskaper, tid, och vår frihet

Ibland undrar jag vart allt gick fel i mitt liv men tror att mitt liv har varit fel sen början. Soc har varit involverad hela mitt liv sen ja föddes. Min pappa var i fängelse hela min barndom på grund av grov brottslighet och min mamma var där men ändå inte där hon sov mest hela dagarna o när hon väl var vaken så var hon inte så kontaktbar liksom ni vet när personen e där fysiskt men man ser i deras ögon e tomma hon finns inte där psykiskt. Så jag fick växa upp snabbt tog hand om mig själv, de e också därför jag inte kan skylla detta på någon annan än mig själv för de var mina misstag som tog mig hit de var dem som formade hur mitt liv skulle bli.

Redan i låg-mellan stadiet började jag få massa orosanmälningar och skit. Och d sluta med att mamma själv insåg att hon inte kunde ta hand om mig eller ge mig de jag behövde. Man flytta mig från familj till familj till HVB för alla sa upp sig. Började röka o avvika osånt så dem flytta mig igen till ett annat familjehem o på denna tid hade jag missat mkt skola oså de var svårt för mig o byta vanor så var knappt i skolan satt utanför skolan o väntade ut tiden med en cigg o kolla i min lur när jag väl var i skolan var de kaoos börja bråka med allt o alla. Men tillslut palla ja it ens softa utanför skolan så började åka till min vän i en annan stad o börja få dåligt umgänge där också.

Ingen av oss gick i skolan, alla kom från samma sak vi började göra massa skit först smått men dessa blev giriga o gjorde större saker, saker ingen har torskad på tills idag.

De sluta med att jag inte kom hem på natten kunde vara borta i några dagar tyckte att jag hade annat o göra o förstod inte allvaret eller konsekvenserna. Sen blev dagarna till veckor och ciggen blev till röka dagligen sen flytta man mig till mitt första sis o de var akut sen kom ja ut efter en månad till ett HVB 4 timmar ifrån staden ja softade i, man trodde d skulle hindra mig va? Fixade skjuts ba elr nån fake biljett hoppa ut genom fönstret kl 4. Första gången ja avikte hämta ja med mig en brud från mitt HVB vi bodde hos min vän ett tag sen ringde min mammas ex o ba vie utanför lägenheten så jag gick hem iaf o hemma där satt hela familjen o de tog inte långt tid förens polis kom. O dessa la värsta förhöret framför min mamma o skämdes skit mkt för ngn hade golat ner oss grovt för en sak som tydligen hade hänt.

Polisen körde mig tillbaka till mitt HVB, men ja taggade igen vid nyår o sen fixa ja skjuts t min vän som hade permis så hon kom till mig o kom när alla låg däckade på golvet men när hon kom gick festen igång igen o vi hade sjukaste nyårs fest. Sen kom ja tillbaka till mitt HVB och var positiv på THC, kokain, benzo, och tram. Gjorde de ba, till en början var de för d var kul men sen ville man bara ha mer, mådde liksom inte bra utan dem, hela mitt liv hade jag rymt från soc o nu hade jag hittat ett sätt att rymma ifrån mina känslor, och från verkligheten. O sen börja jag bråka med några brudar på mitt HVB sen elda ja i mitt rum så polisen kom o senare på den kvällen körde man mig till sis o aaa här e jag igen och ska snart till utredning.

Men satt igen med min "gamla fru" som jag hade varit på rymmen med. Och här på sis har man mycket tid o tänka o de e ba smärtsamt o jobbigt för de finns saker man bara vill glömma men kan inte och nu sitter vi här och undrar om vi gick igenom allt för ingenting.

Vi har förlorat vänskaper, tid, och vår frihet. Var de värt de?
NEJ, hade gjort vad som helst för att ta igen den tiden jag
förlorat med min familj. Snart är jag ute igen och ska ta igen
den tiden jag missat vet att jag glömde bort alla som faktiskt
brydde sig om mig. Free alla mina systrar för alla förtjänar en
andra chans //

Min upplevelse i SIS

Sho jag är en ungdom ni kan kalla mig för X. Jag sitter inne i en ungdoms hem.

Jag sitter dömd för brott. Jag har varit på rymmen innan jag kom in i SIS

Jag kunde klara mig 4 månader innan jag torska. När jag kom in så trodde jag att jag kunde ut o leva cädi men de va it så alls. Jag fick göra add för dem skulle veta vem jag är för person och dem hämta en hel bok till mig om reglerna som institutionen har. Jag var väldig aggressiv och orkade ej med att någon skulle jiddra med mig. Jag träffade några ungdomar här som är också fuckt upp men dem började flytta ut och de kom nya och dem nya flyttade och de kom nya hela tiden och kollar på dem som att jag aldrig ska ut och bli free. Men sen började jag fokusera mer på min behandling och äntligen skulle jag flytta i april men jag rymde för jag trodde inte på att SOC skulle släppa mig. Jag tänkte byta land och bo i ett annat land. Jag chillade i en lägenhet tills grabbarna skulle lösa pass o fake id så jag kan iallafall kunna kom in lite enklare i det nya landet men de blev inte så. Jag torska av polisen. Man transporterade mig mellan olika städer. Jag kom in helt gitti och visste ej att jag råka ta in med mig 20a så jag fick skit o fick ekt i 2 veckor för jag kontaktade fuckt upp människor som cheferna tror. Efter några dagar hade jag möte med SOC och dem började tjafsa o jag blev arg så jag började tjafsa emot men de som jag insåg sen om jag va lugn så skulle dem hjälpa mig o ge mig information om den nya planeringen men jag fuckade upp allt så jag väntade 1 månad tills nästa möte o då fick jag reda på att jag ska till ett familjehem och att dem planerar de. Nu håller jag ut så jag kan flytta.

Jag har lärt mig att inte göra samma misstag igen och att jag ska asas sköta mig när jag kommer ut. Jag ska vara ärlig, SIS är som hotell dem hjälper dig med mycket, ni som behöver hjälp psykiskt så är SIS de bästa platsen som ni kan komma in på, Skit i tiden tänk på hur du ska förändras dem ger dig lång tid för du ska tänka efter så ta tag i den här tiden och börja fokusera på vem du är och vad du vill bli. Skolan här är föörrrrr enkel. Fokusera på skola och va smart. Ni som är aggressiva ni kommer inte komma långt om ni bara skriker på personalen där emot kommer ni bara förlänga er tid och 100 % så kommer ni hamna i Vie, Folk går in i vie och när dem kommer ut så glömmer dem vad dem heter, så va smart och sätt inte dig själv i Vie.

Med vänlig hälsning

”Gud ge mig sinnesro att acceptera det jag inte kan förändra, mod att förändra det jag kan och förstånd att inse skillnaden.”

Sinnesrobönen har funnits med mig väldigt länge. Man har hört den överallt, men det är inte förens nu på senaste som jag verkligen förstår innebörden.

Jag har kämpat med drogmissbruk sen jag var ungefär 12 år gammal, men de senaste 2/3 åren har allting eskalerat väldigt snabbt. Otroligt mycket har hänt på så kort tid. Mitt liv har förändrats helt jämfört med hur jag för några år sedan trodde att det skulle se ut. Känslan av att falla utan att ramla, är någonting som hängt med mig för varje dag som går här inne på sis.

Nu har jag varit på sis i mer än 1 år och jag har insett att denna väg jag har valt, det finns egentligen bara en riktning det kan gå och det är neråt. De beslut jag tagit har verkligen orsakat en bergodalbana. Denna bergodalbanan går bara ner utan att jag kan bromsa den. Till slut är jag så långt ner så för att ta mig upp igen krävs det så himla mycket mer. Det är så lätt att skita i konsekvenserna men för varje snedsteg så blir det bara svårare. När jag var yngre så hade jag inte direkt något tänk framåt. Jag oroade mig inte så mycket för vad jag gjorde. Det tror jag många fler än jag inte heller gjorde, för man är barn. Jag trodde inte det var mitt ansvar, men nu är jag 19 år och vuxenlivet hinner ifatt en. Man inser att är det någon som kan göra en förändring så är det bara jag själv. Ingen annan kan bära en resten av livet.

Även om sis på ett sätt var min räddning i stunden så är det som en drog i sig. Första gången jag blev placerad på sis var jag bara där några månader. Men de få månaderna var längre än jag trodde för när jag kom ut så insåg jag hur mycket jag egentligen missat. När jag flyttade så tog det inte många timmar innan jag fick panik av att vara ute. Jag kände mig så otroligt vilse och ensam. Jag gav upp rätt snabbt och ett återfall tog mig tillbaka på samma plats som innan sis. De tog 3 veckor sen hamna jag på sis igen.

För mig känns det som att första gången på sis gör så att man fastnar. Desto längre tid jag är här desto svårare kommer det vara att komma ut men den rädslan jag har för det vanliga livet på utsidan är något av de mest oväntade som kom från att vara på sis. Här inne vet man exakt vad man ska göra när man ska göra det och även om livet på utsidan fortsätter och mitt liv här inne pausas så tänker man inte på det. Det blir som en sorts trygghet men det är inte förens man faktiskt kommit ut som allting faller framför en.

Jag har alltid haft svårt för förändringar, dels för att jag känner att jag måste ha kontroll över allting runt omkring mig. Det är detta som varit det svåraste på sis. Alla förändringar är inte något man valt själv utan de flesta förändringarna är påtvingade. Men man måste komma ihåg att alla förändringar, stora som små, kan förändras återigen. Allting i ens liv kommer alltid att förändras på ett eller annat sätt, men inga förändringar består för evigt. Ibland kan man påverka det själv och ibland inte, men det man själv kan förändra är den ända kontroll man har. Därför måste man ta den kontrollen för att påverka ens eget liv så mycket som man kan. Det första steget tar inte en dit man vill, men det tar en från vart man befinner mig just nu. Oavsett hur lång ens resa är så börjar det ändå med ett steg,

även om det är litet. Förändringar i livet är det enda tecken på att man lever.

Att göra en stor förändring kan vara läskigt, men det kan vara i den mörkaste grottan som håller skatten man söker. //

Droger, berusande substanser

I min berättelse får du som läser ta del av den största förändringen i mitt liv. Hur jag som är en tjej på snart hela 16 år, bor på sis och hur jag lät en hemsk händelse som hände mig styra över mig och ta mig ända hit. Händelsen fick mig att försöka avsluta mitt liv och även hitta vägen igen till drogerna som blev till ett mycket värre missbruk. Drogerna i längden, var de som tog ifrån mig min självkänsla, min rätt till friheten och även kontakten till alla nära och kära.

Jag var för besatt av den befriande känslan, att inte känna skammen man bär på för en kort stund. Så det gjorde mig blind, blind från att se hur många jag har runt omkring mig som faktiskt bryr sig om mig. Mina vänner och familj som för varje dag hade hopp och längtan om att jag skulle få flytta hem igen. Idag som snart 6 veckor drogfri må jag vara på Sis, men mitt mående och jag själv gjort mycket positiva framsteg. Hittar allt mer och mer strategier jag lär använda i framtiden, utanför sis.

Nyligen har jag fått en ptsd diagnos och inom kort ska utföra en trauma behandling. Äntligen ska jag få hjälpen jag väntat i månader på och förhoppningsvis slipper tankarna på att ens ha droger som ett alternativ i framtiden. För bara två månader sedan, trodde jag att man inte kunde vara lycklig utan att vara riktigt berusad. Ens enda frihet såg jag endast genom att droga.

Vad jag vill komma fram till, och hur du ska förstå varför jag väljer att skriva till Sis boken i temat förändring. Är för att här och nu håller jag på göra en stor jävla förändring, ursäkta språket. Droger är inget mer jag vill ta, tanken på att inte vela leva mer finns inte. Jag har idag redan tusen gånger bättre

kontakt med mina föräldrar, och annan släkt. Även fått hopp och motivation till att bli bättre, må bättre. Det har varken varit lätt, eller kommer vara lätt framöver. Men det viktigaste är att aldrig ge upp, vara stark och faktiskt veta att man inte behöver ta igenom sig det här alldeles själv.

Jag önskar att jag insåg att ingenting var försent, att man alltid kan bli bättre redan på min första placering på ett behandlingshem. Eller innan det gick så långt att man hamna på sis. Men det var kanske den placeringen jag behövde för att "vakna till liv" och inse det alls.

Du som själv har missbruksproblem och kanske läser detta, lovar jag dig att ingenting är försent och du kan alltid göra en förändring. Du måste bara själv vilja, hålla uppe motivationen och få rätt hjälp.

Tack för att du tog din tid att läsa 😊

Broooooooooor

Jag fastnade, jag fastnade för den kriminella världen, jag fastnade för han, för han jaga miljoner.

Jag fastnade i en värld där alla är vilsna, där alla är vissna.

Det viktigaste som jag lärt mig är att jag bara har mig själv och ingen annan. Allt började med att jag blev kär i en kille som för mig va hela min värld men det jag inte visste var att jag inte var de för han.

Min mamma, mina vänner alla sa till mig akta dig, kriminellas hjärna sover.

Jag lyssnade inte för mig var det bara han och jag mot världen.

För ett och ett halvt år sedan blev jag placerad på HVB första gången, jag blev glad jag kom bort från min familj kunde vara med han hela tiden och bara leva mitt liv.

Jag avvek gjorde allt som jag ville jag festade, jag va ute med vänner hela tiden, jag spenderade överkligt mycket pengar. De försatte så under ett halvår typ sen fuckades allt upp och jag hamnade på SiS.

Först när jag kom hit jag tänkte eri fick vafan är de här för regler. Laaaak bror jag fick inte ens hämta vatten utan att fråga, bror snart jag måste fråga om jag får andas. En gång vi skulle gå till skolan och jag hade hål i strumpan och det va snöstorm och jag gick i tofflor och jag fick inte bytta för annars vi skulle bli sena lak bror min fot blev en hel isbit när vi va framme i skolan det är typ 85 mil till skolan eller kanske intet 85 de är

typ 2 minuter dit men samma skit, jag kommer komma ihåg de här för resten av mitt liv.

Men men jag är faktisk glad att jag hamnade här på sis jag fick en fett sköna kontaktpersoner X och Y, skolan här är skön, jag sköter den också.

Men aja det jag vill komma fram till är om du hamnar på sis ge det en chans för att ja det kan faktisk sluta ganska bra, men jalla man tror jag är författare ska skriva en hel bok jalla bye och free mig pågud jag är inlåst.

En hel skitunge inte halv en hel

Förändring

Hej!

Jag är en tjej från ett Sis. Har bott på Sis i 2 år och 3 månader, det är svårt att förändras när man är i ett misär. Men det är alltid en liten förändring som du inte märker. Tillexempel min förändring från att vara väldigt våldsamt till att bli mindre våldsamt men jag märkte inte det.

Jag började rida som är min favorit sport. Det gav mig motivation till att förändras, jag blev mycket lugnare. Jag märkte inte det bara personalen.

Tips: börja alltid mindre, tillexempel ta en dag i taget, byt klädstil, ändra hur du pratar. Du kommer säkert falla tillbaka 150 gånger men tillslut kommer du hitta något som funkar just för dig.

Alla vi som har varit på Sis har en ryggsäck som är tvär-tung. Tänk dig att du försöker kämpa, men du har allt tungt på ryggen, du klättrar upp för en stegen för att må bättre, men ryggsäcken är så tung så du ramlar några steg ner. Du går upp för stegen 2 steg, men du kommer ramla från dom stegen och försöka klättra upp igen. Ta i mot värden du får oavsett om du inte vill, testa alltid först. Tänk att det kanske skulle funkat och du fick ihop en pusselbit som gör ditt mående lite bättre. Är det värt att skita i det, du vill komma härifrån, inte vara kvar i misären.

Du kanske alltid har kvar ditt mående och diagnos men det blir lite bättre. Du får mer hjälpmedel för att funka ute.

Jag har grov CPTSD, anknytningstörning, depression, miss-tänkt bulimi nervosa och psykotiska symtom av min CPTSD. Jag ska utredas för bipolär sjukdom när jag är lite äldre. Allt det här är inte tomma ord, DU kan ändras om du vill det. SKIT i vad andra tänker! Gör det som får dig att må bättre, ta vården! Du är värd det. Tro mig, jag har gömt mig i min CPTSD och har aldrig trott att jag har det. Tycker inte jag har något trauma. Dom tjuvar på mig hela tiden: ta en trauma behandling, se om det blir bättre. Jag ska nu testa att göra det. Börjar få rätt medicin av Bup. Ge det tid. Lyssna på vården. Tro mig, jag har varit inlagd massor av gånger. Tagit starka mediciner. Haft kontakt med Soc, Bup ända sen jag var 6 år.

Förändring är liten men den kommer ge dig resultat. Kan jag kan du! Ta hand om dig du som läser det här. Vi kämpar tillsammans...

Tjejen från Sis...

SIS var det bästa som kunde hända!

Men i början när jag kom till SIS trodde jag att det var det sämsta som skulle kunna hända.

När det gått ett tag så märkte jag att det inte skulle vara så jobbigt som jag hade tänkt mig. Men så fick jag mitt första larm och trodde att det skulle vara jobbigt att bli inkastad på avskiljnings rummet, men så var det inte.

Jag har nu varit där x antal gånger och med facit i hand, så var det bra att jag fick utsättas för allt detta. Eftersom jag i framtiden skulle vilja jobba inom detta yrke som behandlingsassistent och hjälpa ungdomar som har varit med om det jag varit med om, samt att jag vill hjälpa dem innan de når botten.

Jag trodde aldrig att jag skulle vara så glad över att jag varit på SIS.

Det var bra att vara på SIS för att jag fick vara med om flera larm och veta hur det känns att vara en ungdom på SIS. Och nu skulle jag helst vilja jobba på något HVB – hem och ta tag i ungdomar som mår dåligt, men där de fortfarande kan göra en förändring innan de hamnar på låst.

Ifall man verkligen vill göra en förändring som jag har gjort kan man göra det för det är väldigt enkelt. Man måste bara vilja det djupt inifrån. Om man även har någon som kan hjälpa till på traven så som en familjemedlem eller någon vän som kan stötta och ge en trygghet till dig som har det svårt och är på SIS så är det ännu bättre.

Att få larm är inte något svårt men det enda som är svårt är att komma ut till friheten efter att fått flera larm. Det kan vara

roligt där och då, men i längden kan det vara svårt att komma ut från SiS.

När jag har varit på SIS ett bra tag nu och har fått stöd av personal och lärare och nära människor ute så har det inte varit svårt att vara på SIS.

Visste jag att jag skulle ha det så bra på SIS när jag var ny på SIS skulle jag aldrig fått larm eller gjort kaos.

Att få larm för att ha kul är det dummaste man kan göra. Till exempel att planera att få larm för att göra det jobbigt för de som jobbar är inte så smart för att det är de som bestämmer över dit liv när du bor på SIS om man verkligen ska hård dra det. Tänk istället på dig själv vad du tjänar på.

//

En dag

För mig var det vilken dag som helst.

Det jag inte visste då som jag vet nu är att den dagen som började precis som alla andra dagar, var dagen jag omedvetet gick över min egen gräns och dagen som kunde vart min sista. Men som istället blev början på min förändring.

Det gjordes många anmälningar till soc och polisen men det var först när det kom från sjukhuset efter ett ep-anfall i skolan dom tyckte det var "allvarligt".

Och efter min första kontakt nånsin med socialen krävdes inte många möten innan dom ville placera mig. Trots det struntade jag i det som dom ansåg va mitt problem & tänkte inte en sekund på att ändra nått överhuvudtaget.

Den här dagen, Som alla andra dagar blev det morgon tidigast på eftermiddagen en kort stund senare tog vi promenad till stan där vi oftast tillbringade våran tid.

Ovanligt nog åkte vi hem ganska tidigt den här kvällen.

Jag kommer inte ihåg mycket efter det här.

jag var helt väck och lägger mig i sängen för att vila ett tag, när jag sen ska gå ut i köket igen så hinner jag knappt ställa mig upp innan jag ramlar. Hur jag kom ner till lägenheten är fortfarande en bra fråga.

Det tog inte lång stund iaf efter det att vi hade kommit ner tills det knackade på dörren, min vän öppnade och där stod polisen. Dom frågar om jag är där hon svarar att jag inte är det

men dom hörde att nån va där så dom går in och säger "Hej ***, du ska följa med oss"

Sen sitter jag i polisbilen helt bäng & vet inte vart jag ska men reagerar inte ens att det är där jag sitter.

Dom körde mig till psyket där jag på nått sätt fattade att jag inte skulle komma hem, jag var aggressiv och bråkade direkt när jag kom in men så fort dom hade lagt mig ner så däckade jag.

När jag vaknade på morgonen visste jag fortfarande inte vart jag var, när det sen blev klart för mig vart jag var och varför, tog det inte lång tid tills jag hade fixat en "rymning" för att komma tbx och göra det 100 gånger värre för jag inte ville att dom skulle vinna över mig och kunna bestämma om jag skulle sluta eller inte.

Men idag kan jag säga att det var tur att det inte hände.

Nu när jag inte fick i mig det jag ständigt hade levt på så länge så såg jag hur dåligt min kropp mådde och hur illa det var.

Jag mådde illa & spydde blod hela tiden, vilket jag i o för sig hade gjort ett halvår tillbaka också men inget jag hade brytt mig om

Jag va så svag i kroppen att jag fick drop flera gånger och inte ens orkade bära mig själv.

Ganska snabbt konstaterade dom att jag hade ett blödande magsår cannabis-syndrom, och även 2 andra bakterier i magen.

Därefter blev det ingen avvikning och jag fick mer & mer insikt till att göra det här bra för att få komma hem igen.

När jag återupptog kontakten med min familj igen så fick jag så mycket stöd trots att jag inte alls hade räknat med det för hur jag hade betett mig.

Två veckor på psyket, var jag sen placerad akut innan jag kom hit till Sis-hemmet.

Det kändes som att det skulle ta evigheter men nu har jag tre veckor kvar & sen är jag äntligen tbx hemma igen.

Hela den här resan har fått mig till en mycket starkare och självsäkrare person även om situationen inte var bra så har jag vuxit & insett vad som har mening i livet, Jag ångra ingenting mer än hur jag bettet mig & fått min mamma vara ständigt orolig.

Nu vet jag att jag lyckades ändra min situation & kommer komma hem med den bästa av mig själv igen <3

//

Jag kommer nå mina mål

Jag är en tjej på 14 år och har varit här i 4 månader på en akut utrednings plats, det här är mitt första sis och har aldrig varit på familjehem eller hvb så har alltid bott hemma med min mamma syster och bror, jag kommer från en okej familj vi har inte haft så mycket pengar men mamma har alltid försökt se till att det finns mat hemma, många skulle undra varför någon som mig skulle hamna på sis från ingen stans men har en bakgrund med droger prostitution självskada, vissa skäms över saker dom gjort och hänt och vuxna säger alltid att det kommer bli bra och det stämmer verkligen även om man är i en plats i livet där allt känns hopplöst så är det inte det ,men du måste vilja bli bättre det funkar inte att personal, familj, sos eller vänner tjarar du måste vilja själv annars är det meningslöst.

Jag brukar sitta på natten när TVn stängs av och jag är nog tacksam att jag hamna på sis för jag har lärt mig så mycket allt från att äta sallad till att jag har en plats i världen och att jag faktiskt är viktig, att soc inte bara vill förstöra och efter många år har jag fått diagnosen ADHD och har redan börjat på medicin, men mycket har också varit tufft-sen jag kom hit har jag hunnit fylla 14 ,firat jul och nyår men det jobbigaste är jag inte kunde fira min mammas födelsedag hemma utan fick fira henne på sis, men är så glad och tacksam att jag har en mamma och en familj över lag som finns där för mig.

Och jag är fan inget barn längre jag vet vad jag vill och jag SKA nå mina mål och komma ut här ifrån med huvudet högt och gå göra saker som gör mig glad och ta vara på det jag har.

@

SIS Min uppfattning

Cellen är kall och madrassen obekväm. Det enda jag vet är att jag ska till SIS. Det berättade min soc i telefonen på psyket. Klockan är 10:00 och kriminalvården står redo för att hämta mig. Jag är förlovad och har tagits ifrån han som ger mig liv. Jag känner inget hopp. Beskedet om att vi ska åka en bilfärd på drygt 6 timmar gör inte saken bättre. Det kändes som en rostig kniv i tarmen. Jag sitter i bilen och försöker intala mig själv om att allt är bra. Men jag har hört skräckhistorier om sis. Jag har sett dokumentärer om det värsta. Jag anländer runt halv 4. Två kvinnor tar emot mig med stora leenden som om det här vore något positivt. Jag får inte röka mina cigg eftersom att paketet var öppnat. "TOPPEN", tänker jag sarkastigt. Naken visitation och urin prov. Men personalen stirrar inte med samma dömande blick som på häktet. Ena kvinnan visar mig till det sterila rummet. Samma gröna färg som på psyket. Inga tavlor eller växter som jag är van med. Trä säng och stängda fönster. Jag går ut på avdelningen för att äta och de inskrivna tjejerna bemöter mig väl. De erbjuder sig att sitta ner med mig och prata, men jag är trött efter resan och går och lägger mig. Jag vill sova bort verkligheten. Socialen har tagit mig från dom jag älskar. Min fästman som kanske är den enda som förstår mig. Jag vet direkt att jag inte är som normen här. Jag gillar smutsig musik, roch och punk. Jag har haft ett missbruk länge och kommit över tanken att det är coolt. Jag kan inte dela det med de andra tjejerna. Men jag visste inte då att en individ här skulle bli min bästa vän. Det känns som om många dömer mig. Det kan vara rädsla också som är autentisk eller så tar jag känslor och förstör dem.

Första natten låg jag vaken. Jag fick inte min medicin. Det är kallt. Halv åtta orkade jag inte längre ligga på rummet så jag går ut. Frukost står och väntar på mig. Men anorexian tog över och jag tackade nej. Personalen var verkligen trevlig och hade köpt cigg till mig eftersom jag hade åldern inne. Röka i en bur. Jag sträckte fingrarna igenom stängslet och kände på friheten. Inte human. Det här är bara en akut utredning. Jag får bara vara här 8 veckor. Men dagarna är som en vecka här. Jag vet att mitt missbruk tog mig hit. Min bror gick bort i kriminalitet. Jag är klar med den där skiten. Missbruk för mig är brutalt och mörkt. Tjejerna tycker det är coolt. Vi är inte på samma plats. Så det var svårt att diskutera ämnen som de. Jag fick lära mig livets hårda skola. Jag passar inte in bland jämnåriga. Jag är äldst av alla här och det märks på min mogenhet. Men dagarna går och på något konstigt vis börjar jag trivas. Jag har intressanta diskussioner med personalen och jag kommer otroligt nära en tjej. Jag pratar i timmar med mig kille för att dagarna ska kännas okej. Jag förstår nu att personalen brinner för sitt yrke. Dom bryr sig om oss på riktigt. Dom gör det inte för pengarna. Efter två veckor ringer soc. 6 veckor ska jag sitta här. Jag måste klara det, felfritt. Jag kallar nu en inskriven tjej för min bästa vän. Vi är mer lika varandra än vi tror. Vi börjar skriva noveller till varandra. Tiden tickar. Jag berättar att jag haft flickvänner och hon berättar att hon vill bli kallad för hen. Det är svårt att passa in i ett samhälle som säger att jag är fel. Klär mig fel. Pratar fel. Har fel tatueringar. Men hen får mig att tycka om mig själv. Mitt första bråk med en av tjejerna ledde till larm. Men personalen sa att jag handskades med det bra. Jag har kommit långt på min resa. Jag får tillgång till en studio där jag kan få utlopp för mig kreativitet. Så det är helt okej att bo här. Jag flyttar och får separationsångest. Helt sjukt.

Lika snabbt som jag kom ut åkte jag in igen. Hamsterhjulet. En gång sis, flera gånger sis. Det skrämmer mig. Jag har ju så mycket potential. Men det här stället är också över mina förväntningar. Soc vill skicka mig till en utredning. Men jag vet att det inte är rätt väg att gå. När jag är nykter har jag inte så mycket problem. Jag behöver bearbeta trauman. Men soc lyssnar inte. Jag skaffar mig en advokat. Jag känner mig felplacerad. Men personalen övertygar mig att jag säkert kommer få ett stödboende efter det här. Så jag lever på hoppet. Kom ihåg. Vi har hela livet framför oss. Kan jag, kan du. Med vänlig hälsning, tjejen som är redo för framtiden.

Sådan far sådan dotter

Jag har sett mycket kriminalitet. Det hela började redan när jag var barn, min pappa var Kriminell. Jag har sett mycket som ett barn inte ska behöva se. Sett han hålla på med vapen, sälja droger, misshandla människor på gatan, allt möjligt. För mig var det inget märkvärdigt. Pappa hade alltid sagt att det var normalt att slå till någon på käften om man inte var överens.

När min pappa var 6 år sålde han stulna cigaretter. Som 11-åring snodde han första bilen. Som 15-åring satt han fängslad i ett annat land efterlyst av Interpol. Han har fyllt sitt brotts cv med mer än de mesta.

Jag tror min uppväxt är en av anledningarna till att jag är den jag är idag. Precis som min pappa har jag också fyllt mitt brottsregister med flertal brott. På grund av alla fiender min pappa samlat på sig har jag idag hemlig identitet. När jag var 7 fick min pappa ett pris på sitt huvud, vi flyttade runt på massor olika hotell och stressen var konstant. Idag har vi ingen kontakt och jag har flyttat runt på olika HVB i ungefär ett år, jag hamnade på mitt första SIS. Precis innan jag skulle fylla 18 år.

Första bilen jag snodde var personalens bil från ett HVB hem. Jag hade släpstat hela kvällen och hade avtändning, så jag smög ner till personalrummet och fick tag på nyckeln. Bilen var en elbil så den lät ingenting när jag startade och åkte iväg. Jag åkte till en stad som låg ungefär 30 minuter ifrån mitt boende. Tanken var egentligen att jag skulle åkt dit och köpa för att sen åka tillbaka direkt, så blev det inte. Jag parkerar utan för en traphouse som min kran alltid chillade i, han erbjöd mig massa gratis så jag blev kvar tills tidig morgon. Jag vart heeelt väck. Klockan var ungefär 07 på morgonen så jag ställde mig upp för att gå ner till bilen och då

kickade ALLT. Jag gick ner för trappen och satte mig i bilen, ska jag vara ärlig minns jag inte ens att jag körde hem den morgonen.

Jag sitter nu på ett SIS och blir nog kvar här ett tag, jag ska få behandling för mitt missbruk och mina aggressionsproblem. Jag är redo att släppa den kriminella vardagen och släppa slajfet. Jag trodde aldrig att det skulle gå så långt som det gjorde. "Jag har kontroll" och "Nej jag är inte beroende, jag tar bara för det är nice" så lät de i början. Idag hade jag kunnat gå över lik för att få tag på slajf, men jag är redo att släppa taget.

Jag är redo att ta emot hjälp, gör det du också!<3 //

Vi som förstår

Dag för dag

År för år

Det är endast vi som förstår

In och ut, ut och in

Har tröttnat på att bli inlåst av ett svin

Socialen ser oss som djur såna som man sätter i bur

Det positiva är att nu vet jag hur det känns att var ett djur i en bur.

Fick ett smakprov på friheten innan Aina tog in mig igen

Dag för dag går

Här bakom galler jag nu står

Socialen lovar att hjälpa oss upp från misär

Men då undrar jag varför jag är kvar i det här

Snart kommer jag ut igen

Jag lovar in ska jag inte igen

//

Det här är min historia:

När jag var 15 så började jag med droger för att inte tänka på all skit jag varit med om, jag har blivit våldtagen 14 gånger, sexuellt trakasserad över 20 gånger, min pappa var alkoholist och misshandlade min mamma, jag och mina syskon psykiskt, det var då jag hittade till drogernas helvete! Jag har suttit på alldeles för många sis så nu är man helt institutions skadad.

Man får inte så mycket behandling på sis, du sitter med folk som varit med om värre grejer än dig och då lär du dig endast av dom om saker som du kanske inte visste själv!

Soc flyttar oss hela tiden, jag brukar kalla oss för postnordspaket, varför? Jo, lyssna här:

Man vet aldrig när man kommer till rätt adress, soc är postnord, dom tappar oss lite här och var i några månader sen kommer dom på oss, dom hämtar oss, vi är på väg hem men dom tappar oss igen och igen,, man vet aldrig när man kommer till rätt adress och när man söker på paketet så står det "error".

Jag vill att ni alla ska veta att om ni blivit våldtagna eller sånt,, det är aldrig DITT fel, det är psykopaterna som gör sånts fel, aldrig ditt, klandra aldrig dig själv!

Free free mina fuuuucking bröder och systrar, ta vara på din familj, man vet aldrig när man förlorar dom, berätta ofta för dina föräldrar att du älskar dom!

/ghetto prinsessan

Tänk på dig själv

Man lär sig mycket i SIS. Man utsätter sig även för fara här t.ex man träffar olika typer av människor och man lär sig mer om kriminalitet, droger och även våld. Bara för man är på sis betyder det inte att man inte utsätter sig för fara utan det finns farliga saker överallt. Det finns ute i världen och det finns även i en cell, men det är vi som väljer om vi ska ta till oss av det dåliga eller om vi ska undvika det.

Ibland träffar man människor som påverkat en dåligt, och det svårt och förstå det, men någon måste man välja bort dom spelar ingen roll hur mycket man tycker om dom. Man är inte en dålig människa om man väljer bort nån från sitt liv utan man måste ta sig själv först och göra det som är bra för sig själv.

Sis fick mig att inse hur hemsk jag hade det ute i världen. Till och med om jag var omkring massa människor och mina vänner kände jag mig alltid ensam. Vi hittade alltid på grejer men så hade jag en fasad, jag låtsades må bra medans inombords jag mådde skit. Alla som var mina vänner är anledning till att jag sitter här och lever i skit på grund av dom och dom har ett bra liv. Ingen har ens frågat hur jag mår, ingen bryr sig. Det tog tid men till slut acceptera jag den hemska sanningen och gick vidare. Jag satsar på mig själv, på min skola, jag tar hand om mig själv och jag mår bra.

Vänner kommer och går, ingen kommer alltid va där till slut kommer dom att lämna dig och du kommer va ensam med dig själv och dina tankar. Satsa bara på dig själv. Låt ingen förstöra för dig och låt ingen va anledningen till att du behöver sitta i en cell och bli bestraffad och det viktigaste va aldrig rädd för att du kommer bli utanför eller ensam, utan gör dig så trygg med dig själv att du mår bra bara när du är med dig själv.

Låt inte droger ta över dig, det finns hjälp och det finns vuxna som kommer att hjälpa dig. Droger kommer bara förstöra din fysiska och psykiska hälsa. Det är ingen rätt väg.

När jag kom till sis så tappade jag all rädsla. Jag tänkte alltid att det här är det värsta och jag kan göra va jag vill nu. Jag bråkade med allt och alla, med personal, ungdomarna och soc. Jag hamnade i VIE och tappade allt hopp om min framtid. Då fanns personal alltid där för mig, samma personal som jag hade spottat på och sparkat hjälpte mig på mina värsta tider. Jag har träffat på underbara vuxna här och jag fått erfarenheter som jag kommer ha med mig hela livet.

Det jobbigt och vara på sis men använd den tiden och landa i ditt liv. Det kommer bli bråk med personal och det kommer kännas som alla försöker bestraffa dig men jag lovar att dom vill alltid vårt bästa och det kommer du märka till slut. Ta den hjälpen du får. Bli inte provocerad av andra ungdomar, dom vill bara förstöra för dig. Fokusera på dig själv och lycka till i livet.

//

Allt kan hända plötsligt.

Jag blev kallad till ett akut soc möte. Där dom säger att dom har hittat ett hvb som ligger 50 minuter från min hemstad. Jag och familjen tackade ja till platsen så jag blev sol placerad samma dag jag fyllde 15. Klockan 8 på morgonen körde pappa mig till mitt hvb på min 15 årsdag. Allt gick så himla bra till en början.

Jag började avvika alltså gå ut trots att jag fick ett nej, ute på nätterna och kunde vara borta i dagar. Personalen och ungdomarna som jag bodde med sa till mig att sköta mig för annars hamnar jag på sis. Jag visste inte va sis var för något. Jag tänkte sis kommer jag aldrig hamna på. Jag fortsatte avvika började testa dricka alkohol med vänner och testade massa annat skit som inte var okej. Jag pratade med soc och frågade och var fundersam över sis och dom säger att dom inte tänker flytta mig till något sis.

Om jag inte sköter mig så får jag flytta hem till pappa vilket jag inte alls ville. Och nu till det värsta!!! Jag sov och det knackar på mitt rum och jag antog att det var någon av mina vänner som hade vaknat tidigare än mig och ville väcka mig men nej så var det inte. Två poliser går in i mitt rum och säger "Nu ska du in på sis" jag trodde jag drömde men när jag insåg att det inte var en dröm hade jag 5 minuter på mig att packa mina viktigaste saker jag behövde för några dagar. Jag ringde min mamma och grät och sa till henne att nu ska jag in på sis och att jag älskar henne. Polisen tar mig i vars en arm in till polisbilen och sätter mig där bak i bilen. Dom kör mig till en polisstation 30 minuter ifrån där jag bodde och 5 minuter senare kommer en kriminalvård bil som skulle köra mig till mitt sis. Det jobbigaste var att jag inte fick ha min telefon i bilen.

Jag satt och kollade ut genom fönstret från bilen och efter 4 timmar var jag framme på mitt första sis och jag hoppas sista också. När jag kom fram var jag tvungen att klä av mig för att dom skulle kolla så att man inte har något otillåtet med sig in på avdelningen. Det roligaste var att jag kände några tjejer som bodde på den avdelningen men jag visste aldrig dom också bodde där. Och massa bekanta tjejer som bodde på andra avdelningar. Jag är så tacksam över att jag hamnade på detta sis för det hade kunnat bli mycket värre. Nu har jag suttit här i ungefär två månader, firat min födelsedag här som ändå blev bra, fått börja gå utanför området och ha besök av vänner och familj.

Att leva som död på insidan...

Från att vara på ett vanligt HVB-hem till att sitta på SIS. I mitt huvud tänkte jag "nu kan det inte bli värre". Tiden gick ändå relativt snabbt där inne trots att det inte fanns så mycket att göra. Efter 1 vecka och 6 dagar får jag veta att 2 tjejer ska rymma. Varav en av tjejerna som då var/är min bästa vän skulle det. Och en annan som jag då inte var så nära. Jag med ADHD och min spontanitet tänkte att det kunde bli jätteroligt och frågar om jag får följa med. Efter att bara ha vetat om rymningen i 2 minuter så håller vi på att slå sönder ett fönster. Jag hade satt på mig mina tofflor och hämtade en oöppnad cola. Så nu är vi 3 tjejer i ett litet kök som desperat försöker slå sönder fönstret innan personal kommer.

Efter bara 3 slag mot fönstret med en stege från en studsatta är fönstret borta med endast några få skärvor kvar längts kanterna. Först försöker X hoppa ut men hon lyckas inte. Hon är för liten för att nå upp. Så jag och min bästa vän Y bär upp henne så hon kan komma ut. Sen försöker hon hoppa ut men hon tappar sin toffla hela tiden jag sätter på henne sin toffla men hon är fortfarande seg så jag sparkar ut henne. Sen ska jag hoppa ut. Allt går bra och nu är vi alla ute. X får någon jävla psykos. Jag skriker "SPRING IN I SKOGEN SPRING IN I SKOGEN!" Men hon springer rakt mot vägen så jag börjar springa efter henne efter bara några sekunder springer jag längst fram. Jag tittar bak och ser att X är tagen av personalen och att min Y går. Jag springer fram till X tar tag i henne och knuffar bort personal sedan skriker jag till Y att hon ska springa till oss. Hon tar upp en stor sten och hotar personalen så dom inte ska komma nära henne sedan sätter hon sig ner på

marken. I mitt huvud tänker jag "vad fan håller hon på med?!" och jag och X börjar gå bort från vårt SIS mot närmaste stad. Men efter bara 30 minuter hittar polisen oss alla och vi blir körda tillbaka.

Detta är inte det jag ville skriva om. Men detta är det sista "fina" minnet som jag har med min bästa vän. Efter denna händelse händer det jag aldrig trodde skulle hända. För trots allt så upplevde jag ändå henne som den starkaste individen på vårt SIS. Det kanske var ett tecken på att hon hade börjat ge upp när jag hade sett henne sätta sig ner på marken den dagen. Idag önskar jag bara att jag hade gått tillbaks till henne, satt mig ner på marken och frågat vad som var fel.

Men i alla fall ca 2 veckor efter händelsen så säger Y till mig och X att hon känner sig lite sjuk och att hon bara vill vara ensam. Sedan gick hon in på sitt rum – trodde vi. Jag och X hade kommit nära varandra och umgicks en del. Vi satt och spelade monopol när hon sa det till oss så vi tänkte väl inte så mycket på det. Någon timme senare går X in på sitt rum. Sen spela jag och personal monopol istället. Bara ca 5 minuter efter det är det mat så personalen frågar mig om var X och Y är. Jag säger att båda är på sina rum. Personalen kommer och säger att dom hittat X men inte Y. Så jag följer med till ett rum knackar några gånger och säger "det är mat nu", men hon svarar inte. Så jag och personal går in. Där ser jag henne. I panik springer jag till X:s rum och skriker "Hon är död!!!"..

Så även om jag ångrar att vi rymde så är det ett minne som ändå betyder mycket för mig. Trots allt som hände är jobbigt så fanns det personal, familj och vänner som fanns där för mig och det är jag evigt tacksam för!

Pinky Promise <3

En vanlig söndag på mitt HVB-hem

Det började så här. Jag hade en tjej vän, vi kan kalla henne X. Hon brände torkade Blommor då kom personalen och började skrika mot henne och så att hon ska Bete sig. Sen kom personalen till mig och bad mig att prata med henne. Sen gick jag till henne och så att hon ska sluta göra såna grejer annars kommer dom skicka dig härifrån då så hon okej det kändes att hon lyssnade på mig. Sen efter några timmar kom min andra tjej vän, vi kan kalla henne Anna, hon frågade mig om jag ville gå och gymma med henne hon frågade den X också då så jag nej pallar inte.

Hon bad mig att jag ska följa med henne då så jag okej vänta ska barra gå och byta om då säger hon okej jag väntar på dig ute sen gick jag ner och letade efter henne men jag hittade inte hon sen bestämde jag ringa henne istället ringde henne och frågade vart hon är då säger hon att hon är på gymmet och att vi inte fick följa med. Frågade henne varför vi inte fick följa med då säger hon att personalen sa till henne att vi inte fick åka och gymma för att vi inte hade gym kort.

Sen sa X till mig, kom vi går ut och ta en cigg då. Innan vi gick ut hade jag en torkad blomma i min hand, jag skulle exakt tända min cigg då råkade jag tända den torkade blomman sen kasta jag den och trampa det på den då personalen kom ut genom balkongen men personalen som gick ut genom balkongen trodde att det var X som brände den torkade blomman dom visste inte heller att jag var ute med henne och rökte cigg sen jag ville berätta till personalen att det var jag som råkade bränna den torkade blomman men personalen ville inte prata med mig för hon var arg hon bara gick i väg sen

frågade jag en personal om han kan ge mig en handduk för jag ville duscha sen gick jag ner till källaren med personalen för hämta en handduk sen tog jag en handduk skulle exakt gå upp till mitt rum X frågade de mig om vi kan måla sen säger jag till henne jag vet inte jag ska duscha sen ska ringa min mamma för jag har lovat min mamma att ringa henne men du kan sitta här och måla jag kanske kommer sen går jag upp till mitt rum men jag pallade inte duscha jag tog ut min skor och tar på mig mina skor och jag tog med mig en tavla sen när jag exakt öppnade min dörr då alarmeret börja pipa jag trodde att det var någon ungdom som tryckte på en larmknapp för dom brukar göra det när jag skulle gå ner från trappan jag ser min kompis står i trappan jag bara gick ner sen när jag gick ner det var en personal då säger hon till mig det inte kul sen jag Ba Vah vad menar du men hon svarade inte hon bara gick. Då min vän säger hallå det brinner medan hon skrattar jag trodde att hon skojade för hon skojar ju för mycket då personal kom och så det brinner på riktigt då alla gick ut från huset och gick ner till parkering.

Sen kom polisen, brandsläckare. En annan personal kom och frågade mig om jag ville äta något då säger jag okej han frågade alla ungdomarna om det ville följa med oss då säger min vän jag vill följa med men dom andra ungdomarna ville inte följa med oss det var bara jag och min vän som åkte då när vi var på väg och åka då ringer den första personalen till han som skulle ta med oss och äta och säger hämta tillbaka dom ska ingenstans. Så han körde oss tillbaka då polisen kom fram och frågade mig om mitt personnummer sen gav jag till polisen mitt personnummer dom frågade min vän om hennes personnummer då polisen tog mig och min vän dom ville ha ett förhör med oss. Min vän satt med någon annan polis i en bil samma med mig dom börja fråga oss massa saker.

Sen körde dom oss till polisstation vi var där i 6timmar sen bestämde dom ska köra oss till Häktet vi var där i 3 dagar sen men vi för äntligen inte sitta på häktet för vi var under 18 sen efter 3 dagar bestämde dom att vi skulle till det SiS hon är på. Men min SOC så till mig att jag kommer att sitta inne på sis i 4 veckor sen vet jag inte vart jag ska ta vägen inte ens min SOC vet men dom frågade mig om jag ville bo på ett HVB-hem eller familj hem då så jag nej jag pallar inte flytta runt hela tiden och pallar inte träffa nya m jag vill bor med mina föräldrar.

Mina misstag

För ungefär två år sedan så förändrades allt. Efter 4 år i kaos så bestämde sig soc att sätta LVU på mig efter ett självmordsförsök och ett långt drogmissbruk. Jag trodde faktisk att detta skulle bli bra denna gången och att jag skulle få flytta hem om 4-5 månader men så blev det inte. Jag fortsatte att knarka och skada mig själv på detta HVB-hemmet vilket ledde till stora konsekvenser. Ett minne jag har från detta HVB-hemmet var när jag och en tjej vän avvek därifrån för att köpa droger av en äldre kille vi inte ens kände. När vi kom tillbaka till behandlingshemmet så började bli aggressiva mot ungdomarna och personal för att vi inte fick vara med varandra eftersom vi var påverkade. Men det slutade med att jag fick åka in med ambulans till akuten för att jag tydligen hade skadat mig själv vilket jag inte har något minne av. Jag fick vara där typ hela natten fram till 5 på morgonen, och bara några timmar efter jag kom tillbaka från sjukhuset så blev jag väckt av 3 poliser som körde mig till polisstationen. Jag fick vänta där i några timmar på att kriminalvården skulle köra mig till sis. Jag fick sån ångest för det jag hade gjort och framförallt för att jag hade sårat min mamma. Dom första veckorna på SIS va skit men jag försökte bara att blicka framåt och göra det bästa av situationen. Så jag gav detta en chans och började i skolan där och lyckades att få upp mina betyg så att jag kunde söka till en folkhögskola.

Efter nästan 4 månader på SIS så blev jag flyttad till ett öppet behandlingshem där jag skulle få hjälp med mitt missbruk och min psykiska ohälsa. Jag fick en helt egen lägenhet och jag tyckte verkligen att detta var rena drömmen. Men som vanligt fuckade jag upp det och tog ett återfall bara 2 dagar efter jag kom ut. Så jag blev utskriven därifrån och flyttade 3 h hemifrån

till ett behandlingshem för vuxna kvinnor med missbruksproblem där jag skulle vara i 3 månader. Det kändes verkligen jättekonstig att bo med äldre, jag hade precis fyllt 18 år och var fortfarande en 15 åring enligt mig själv. Jag började gå på NA möte och började få uppgifter där jag började jobba mer med mig själv. Jag lyckades att hålla mig ren från droger i 1,5 månad men istället så började jag att boffa och hitta andra saker som kunde få mig påverkad vilket inte slutade så bra. Fick typ en psykos över att jag boffade så mycket så jag golade ner mig själv till personalen och dagen efter fick jag reda på att jag inte fick vara kvar längre.

På morgonen dagen efter fick jag reda på att jag skulle bli flyttad till SIS och det var då hela min värld rasade. Så jag tog mina saker och stack därifrån och blev efterlyst. Jag tänkte att det inte kunde bli värre eftersom jag skulle till sis oavsett vad. Jag hade lovat mig själv att inte ta några droger vad som än hände, så jag gick till den första restaurangen där det fanns alkohol och söp mig full istället. Jag gick runt i stan helt packad mitt på ljusa dagen och frågade massa grabbar om dom sålde amfetamin och det gjorde dom. Jag tog det och satte mig på en bänk utanför stationen för att jag skulle ta tåget hem för att träffa min mamma. 30 min innan tåget kom så kom det ett antal ordningsvakter och frågade om jag hade tagit något och såklart sa jag nej. Dom bad om mitt legg och de var då dem såg att jag var efterlyst så dom ringde polisen och dom körde mig till polisstationen där jag bara skulle vara i ett dygn. Jag hade helt glömt bort att jag hade tjacket på mig när dom började visitera mig och det var då jag förstod att jag skulle få skit. Så jag blev dömd och blev skickat till SIS dagen efter.

Jag kämpar än idag för att hålla mig ren från all skit ändå om det är skit tufft. Mina beslut har ju inte varit dom bästa i livet men jag hoppas att jag kan lära mig nått av mina misstag.

Hon & Tjejen

Där träffade Hon på en tjej, som inte var så schysst från början. Tjejen var rädd för att Hon skulle få all uppmärksamhet från all personal o ungdomarna för att Hon var smart. Men efter ett tag fick Hon all uppmärksamhet och då hamnade tjejen i skuggan. Ingen såg henne, eller la märket till henne. Alla var på Henne och glömde bort Tjejen.

En kväll planerar Tjejen att mörda Henne – fast på ett smidigt sätt. Hon tänker lura Henne att hon är hennes vän och sen mörda henne. Så när dagarna har gått trodde Hon att de var bästa vänner. Den dagen bad Tjejen Henne att hämta lite saker från vinden, så att de kan dela rum. Tjejen går efter och slår Henne bakifrån med en hammare. Tillslut så dör hon. Tjejen gömmer Henne på vinden under en filt.

Tjejen trodde att hennes liv var bättre utan Henne, men Hon hemsöker Tjejen som ett spöke. En dag när ungdomarna skulle bada så följer spöket efter Tjejen ut i vattnet och dränker henne. Då var båda två efterlysta tills man efter flera år hittade deras skelett.

Och nu så spökar de båda två och spökar hos ungdomarna på SIS.

Tjejen som blev hel tillslut<3

Från att lighta den, slajfa den o poppa den tills att sitta här idag på sis.

Alla jobbiga känslor jag undvikt med hjälp av droger, och annat destruktivt.

Jag är en tjej som haft mycket svårigheter i uppväxten och idag sitter jag här som en 19 åring på sis. Jag har bara växt upp med min mamma, pappa valde drogerna o alkoholen före mig tidigt...(pappa varför dög jag inte?)

För några år sedan började min resa, jag träffade en kille som jag vart tillsammans med. Vi börja röka hasch tillsammans, jag lämnade han rätt snabbt därpå han var helt enkelt inte rätt för mig.

Jag fortsatte röka o ingen runt omkring märkte nått, även fast jag kunde låta de ligga vid sängen öppet. Så ingen mig tänkte jag, en sommar trodde jag att jag träffade mitt livs kärlek.

Det var ren bullshit, han hade sex med mig när jag sov och när jag sa att jag inte ville.

Han anklagade mig alltid för saker som inte har hänt, tillslut fick jag ba hålla med fast de var lögner. Vi kan kalla han rost.

Han börja peta i mig saker som esh, lsd, amfetamin. Inte på de "vanliga sättet", han börja lära mig sätta kanyler i mina armar.

Hur kunde du bara se på hur jag gick ner mig mer o mer pga dig? Vägde 41kg som 18 åring när jag äntligen bestämde mig för att lämna dig.

Drogerna fortsatte flöda igenom min kropp, jag var vilsen.
Dagarna fortsatte gå och jag låg o skrollade på instagram, där
var du...

Mitt livs kärlek, jag tryckte på följa knappen, sen fick jag notis
att någon lagt t mig på snap Det var du, vi skrev ständigt o sen
bestämde vi oss för att ses.

Vi träffades några dagar sen så helt plötsligt hade jag flyttat in
hos dig. Vi har varit tillsammans i flera månader, du är det som
förändrade mig till det bra. Visserligen är jag på sis och det är
ett helvete men du förändrade hela mitt liv. Vi ska förlova oss
när jag kommer hem och du från anstalten.

Jag har varit med om överdoser där du har räddat mig, jag har
varit med om mycket men med dig klarar jag allt <3

Du har förändrat min syn på livet till att vilja förändras och
komma hem till dig och börja vårt nya liv <3333

Det är aldrig försent att förändras..!

Jag älskar dig, glöm aldrig det <3

Bruden som skulle gå rakt men gick snett!

14 år idag mins än mitt första slag.

På mitt 6 åriga jag.

Jag var en flicka när jag börja dricka.

Vägarna skulle visa rätt men jag gick bara snett.

Soc sa att ja skulle flytta men de gjorde ingen nytta.

Hvb personalens skvaller gjorde att ja hamna bakom galler.

Kv kom och jag börja tänka om.

Fyra vita väggar av betong.

Fick mig gråta gång på gång för ja ville börja tänka om.

Jag ville lyckas utan att förtryckas.

Soc sa att de skulle bli bra men jag ville bara dra.

Jag hade försorg för dig men du dissade bara mig.

Jag blev förråd samtidigt missförstod.

OM du någon gång skulle hamna på sis.

Tänk på att dom som faktiskt bryr sig om dig.

Finns där ute och kämpar för dig.

Det kanske inte känns så i stunden.

Men jag lovar dig att det finns folk som bryr sig om dig.

Tänk på att bara sköta ditt och skit i alla snorungar som bara vill sabba för dig.

Nyckel ut från helvetet finns bara hos dig, för du e den du är.

Kämpa för dig och ingen annan!

Lycka till alla mina bröder o systrar.

Mannen snälla, make love not Hate

Jag vill inte verka för korrekt
men många här visar helt enkelt ingen respekt.
Ett försök att vara rolig, lägga om ord till rim,
antar att ni jämför er med "the real slim"?
Ni är ett gäng kids, alla med moppe trim
Sånna som borde kunna långa rim
Men ni använder nödrim oftare än ni sniffar lim
och hänger på valfri mack, ett jävligt sorgligt pack
så jävla mycket snack som bara gör mig lack, allt dom vill är att
jag ska säga tack men istället så säger jag fuck.
Folk ser mig som fake
Och inte fucking Drake
Ja, mina rim är smarta, jag är bright
Finns ingen som skulle ta mig i en fight
Vare sig det är ord eller slag,
dina vänner byter till mitt lag
en helt vanlig dag, för en boss som jag.
Nu avslutar vi denna text med att säga you are the next

// Den du nt är

Fuck rubriken

Föddes i ett annat land blev 2 år gammal då min mamma försökte dränka mig i en badbalja men hon lyckades inte 1 å kvar då hon skulle lämna mig inget jag eller pappa visste, pappa var inte hemma så mycket eftersom han va soldat så han visste ingenting om vad mamma höll på med, de tiderna drack mamma väldigt mycket och bjöd hem massa olika killar, hon hade sex med de när jag såg, pappa visste fortfarande inget, några veckor efter kommer pappa hem då jag berättar för honom vad som hänt medans han va borta han fällde en tår o inget mer han gick till sov rummet o drog henne ut från rummet o ut på gatan han stängde dörren och låste.

Pappa sa till mig att inte sprida om vad som hänt med vad gjode inte jag jo jag gick o berättar för grannen och de spred sig fort. Mammans pappa fick redan på de vilket min mamma inte.

När jag var 6 år gammal flyttade hela min familj till Sverige, det var vinter och hela vägen gick vi. Jag blev soc-placerad direkt i familjehem för att mina föräldrar inte kunde ta hand om mig.

När vi kom till Sverige började pappa missbruka, jag minns att han satt med tre grabbar i rummet och jag satt och tittade på med två andra barn som var yngre än mig. Jag fattade inte vad han höll på med då, några dagar efter så var det personalen på campingen där vi bodde som larmade till soc.

28 familjehem och ett HVB senare sitter jag på SIS. Det är helt jävla sjukt, ingen borde tvingas flytta runt mellan olika familjer i städer där man inte känner någon. Att behöva lämna sina vänner om och om igen, det är ganska jobbigt..

Livet på en pinne

Aa du här trodde jag aldrig jag skulle hamna, allt började när jag var 9 år då jag skulle börja 4 an men så blev det inte låg hemma I min säng I ett halvår och visste inte vart jag skulle ta vägen, var aldrig I skolan för mådde så dåligt. Jag blev väldigt utåtagerande mot min familj, de fick kämpa länge med mitt beteende men det gick tillslut inte så de sökte hjälp av soc. Min familj fick kämpa mycket men sen sprack det för de också och det slutade med att min syrra började dricka väldigt ofta och var I ett dåligt förhållande som förstörde henne helt. Jag kände inte att någon brydde sig om mig då all uppmärksamhet gick till mitt syskon, jag fick även många gånger ta hand om min familj då ingen orkade göra något, vi var alla djupt nere. Jag började söka uppmärksamhet på dåliga sätt genom att skada mig själv och det slutade med 3 sjukhusbesök. Jag fick inte den uppmärksamhet så rymde, drack och försökte ta mitt liv så blev körd till psyket för att sedan hamna på jourhem men där funkade det inte heller för jag försökte ta mitt liv igen, blev hämtad av min mamma den kvällen sen åkte jag inte tillbaks till jourhemmet. Fick vara hemma I en vecka sen kom soc hem till oss och sa att jag ska till ett akut HVB. Jag låste in mig på mitt rum så de bröt upp min dörr och jag låg I sängen och kände att jag inte ville mer. Var på HVB bara I 11 dagar och under den tiden rymde jag och blev hittad av polis bara några timmar efter. Sen blev jag flyttad till ett öppet HVB som jag bodde på I ett halvår och började må bra igen, men en dag efter skolan skulle jag hem till min familj men saker hände och soc hade planerat hemflytt några veckor senare men jag pallade inte så blev flyttad till ett familjehem som jag trivdes i jätte bra men jag började dra i mig olika gaser varje dag och fick grova psykoser så vågade inte längre och då började jag

dricka nästintill varje dag men blev tillslut påkommen och visste att jag inte kunde fortsätta att dricka för mina familjehems pären skulle märka så jag började röka på. Det började med lite och tillslut var jag fast, rökte för att kunna sova, klarade inte skolan så rökte bara på hela dagarna när jag var där och så fortsatte det var aldrig nykter.

Soc bokade sedan in ett krismöte och sa att jag skulle ta pissé och jag sa nej men dagen därpå var jag tvungen så blev skörd dit och visade positivt på thc. Blev sedan också avstängd från skolan då jag visade för många positiva resultat på thc under flera veckor och min holk va som en cigg för mig jag stod överallt och varsomhelst oavsett om det var människor där för mig var det inget konstigt. Var på pisse varje vecka och fick gå på behandling men jag rökte på innan pisset för jag brydde mig inte satt hög på mina behandlingsmöten så de sa att jag ska flytta till ett HVB tre timmar från min huvudstad. Jag flyttade dit och lyckades vara ren I en månad men det var ett helvete så tog återfall när jag va på hempermission och började dra gaser och ta olika droger. Jag fick inte länge åka hem själv så åkte med personal på hempermission och då fick jag bara träffa vänner snabbt så bad min vän fixa röka och sånt till mig och det gjorde hon och jag fick trettio minuter på mig att träffa henne och tog en holk för att sedan åka tillbaka till mitt HVB och försätta att röka på och under denna tid hamna jag i en hasch psykos och jag trodde jag skulle dö. Personalen visste om jag att jag rökte på men de gjorde inget de plockade bara upp mina slängda fimpar. Jag träffade även på hvb en tjej som jag hade så kul med vi rökte på tillsammans hade fester I hennes rum fast det bara var vi två och utan alkohol men ändå hade vi skit roligt. Vi smög ut på nätterna och köpte grejer och träffade grabbar. Vi la peruker på vår kudde för att det skulle se ut som vi låg där. Sedan var vi ute en dag och träffade några

grabbar I stan och hon följde inte med hem igen för hon hade dragit kokain och vi skulle ta pisse när vi kom tillbaka. Hon var sedan på rymmen I några månader och jag blev väldigt ledsen utan henne på hvb så jag rökte, drog gaser hamna på sjukhuset och psyket två gånger så soc satte akut lvu och sa att jag skulle flytta till sis, hade övervak 24 timmar om dygnet på mitt hvb tills de hittade en plats till mig och lyckades under övervak ta droger. Efter en månad så hittade dom en plats på ett sis 13 timmar ifrån där jag var och bodde där i en vecka till de hittade en behandlingsplats jag nu suttit på I två månader.

Att jag kommit hit är de bästa som hänt mig, men det har såklart också varit jobbigt speciellt I början. Men nu går jag på ÅP och tränar nästintill varje dag, har fått bra kontakt med min familj och de litar nu på mig vilket har varit svårt för dem att göra. Jag mår mycket bättre nu och vill komma ut och var ren, sköta mig och bara vara med min familj. Jag ser nu framtid vilket varit svårt innan jag kom hit.

Jag har hittat mig själv och detta var allt jag behövde, detta var hjälpen jag ropade om I 3 år och har nu äntligen fått den. Så med detta vill jag säga att du klarar det och om du just nu sitter på sis ta vara på tiden och sköt skolan, träna, gå på dina behandlingar för det är här du kan vända hela ditt liv och komma tillbaka ut I friheten och göra något bra av ditt liv och ta inget för givet, vad som helst kan hända. Ta vara på tiden du har med din familj för det är alltid dom som kommer finnas där i slutändan .

//X

Tänker inte ge upp

Det är 3 gången jag hamnade på sis, detta är mitt 4 sis, har bott på sis i sammanlagt ungefär 2 år, o 3 gången ja skriver i den hära boken. Jae en guzz på 15 år, allt börja me att skolan va knas, hamna på hvb först när ja va 11, sen fler hvb i typ 8 månader, sen när ja va 12 hamna ja på mitt första sis pga avvikningar, bodde akut o utredning i 6 månader. Sen flytta ut t hvb igen i typ 2 veckor sen tagga o hamna på sis behandling i 1år sen flytta hem o fixade skolan, skötte mig o allt gick bra, tills ja börja me kriminalitet o fick massa orosanmälningar o polisanmälningar, så hamna på sis ännu en gång. Har behandling nu, kmr bo här i typ för evigt för min soc hatar mig, o detta stället e fuckt. Men ska sköta mig o flytta hem för min familjs skull o min egen, men känns som ju mer ja försöker kmr allt emot mig, men tänker inte ge upp.

Sluta me all skit de inte värt de, insåg de en gång innan också men ändå hamna ja i skiten, fattar inte hur ja lyckas fucka upp de gång på gång, men denna gången ska ja lyckas. Va stark o håll ut, du klarar de, kämpa på, pöss o kram.

//

God bless you.

Jag tackar Gud för att jag lever Amen. Musiken och min favorit rappare har fått mig o må bra hihih. Från en liten dräng till där jag är i dag. Första HVB:T när jag var 12 och nu förhoppningsvis det sista SIS:et för mig. Jag tror att om jag inte hade bott på dessa ställen så hade jag inte vart lika stark som jag är idag. Man lär sig så mycket. Min mormor brukar säga till mig Den som inte har vart med om något kan inte något. Det är sant har så mycket erfarenheter av detta. 2 HVB:n 5 SIS lär en mycket. Tacka Gud för min familj har pallat med mig och inte gett upp hoppet om mig hihi. Lol vet inte vad jag ska skriva men säger en sak att SIS inte är en långvarande grej och att leka mangas framför folk gör dig egentligen bara till en tönt. Gud är utvägen!! Och musiken hihih. Låt SIS ta den tiden den tar men bara ät bajs och gör det du ska göra för då kommer tiden gå snabbare. Och ladda ner din favorit musik på din MP3 så går det också snabbare. Men tänk bara Gud förlåter dig, be om förlåtelse och krama din mamma en extra gång hårdare nästa gång du kramar henne. Och stay in school dont't do drugs Fuck alla som hatar asså snälla vem fan bryr sig DU måste lära dig att skita i folk som snackar skit om dig och sprider falska rykten. Båda du och Gud vet vad som är sant eller inte sant.

Bye hoppas detta e mitt sista SIS nu. /////

Hur allting var

Brukar kolla tillbaka på hur allting var, så liten, glad och allt var så bra.

Har skadat så många och tyckte det var rätt, förlåt alla, har aldrig haft de lätt.

drog på drog, hem till hem, förlåt min kära familj, det var aldrig meningen..

Alla år som dem stal, nu sitter jag här ensam kvar. Tårarna på kinden rinner, men vem är det nu som ska torka bort mina bekymmer med tiden.

Tryggheten försvann, mamma.. ge mig din hand.

Leendet gör allt för att hålla mig varm, men denna värme bara försvann..

Mitt liv har aldrig varit lätt, det började hårt och nu är det snett.

När jag blev äldre vart allt värre. Och mina vänner vart allt färre..

Började vara ute sent, rökte för jag tyckte det var coolt, började skolka och fick en jätte äcklig attityd till mina föräldrar. Jag ville bara vara som alla andra va. Men det ledde inte till nått bra.

Träffade en tjejkompis som ville testa droger, och jag tänkte vrf inte liksom. Så jag gjorde det. Hon fick psykoser och polisen kom. De körde mig till soc och de omhändertog mig direkt. Dagen efter blev jag flyttad till ett jourhem.

Skulle bara vara där i några dagar för att sen få flytta till ett

familjehem. Men jag rymde och blev flyttad t hvb. Bodde på mitt första hvb i 3-4 månader. Sen blev jag flyttad t ett annat hvb i min stad och började kaosa sönder. Jag drogs verkligen till droger och fick ett ganska grovt missbruk. Soc blev rädd och satte mig på mitt första sis. Bodde faktiskt bara på d siset i 3 månader och fick flytta hem senare. Precis när jag kom ut började jag festa och ta drogs igen. Soc såg ingen större varningsklocka så de satte mig ba på piss så jag skulle ta d ganska lugnt. En vecka efter en jätte stor fest kontaktar en kille mig. Jag träffade honom på festen och han tyckte jag såg bra ut. Vi tog kontakt med varandra och började först träffas som vnr. Han hade ett missbruk som jag drogs in i. 2 månader senare blev vi tsm. Missbruket han hade fick jag också, så soc placerade mig på ännu ett hvb. Bodde där i 1 månad och fick komma t ett annat hvb i min stad igen. Och när jag flyttade dit mörknade allt. Började med jätte tunga droger, la alla mina pengr på den skiten. Jag vart helt ärligt en helt annan människa. De missbruket höll på ungefär 6 månader innan soc flyttade tillbaka mig till mitt gamla hvb igen. Träffade ungdommar där som också haft missbruk. Så vi drogs in i d igen. Soc fick nog och satte mig på sis igen.

Nu sitter jag opå mitt andra sis. Har bott här i 5 månader nu. Soc har inga planer på att flytta mig så vi får väl se hur mitt liv slutar. Peace out// bye E

Trodde aldrig jag skulle komma så här långt

Tjo, hon är 15 bast snart nu och allt börja för 13 år sen. Hennes liv var bokstavligen helvetet på jorden. tänk dig en liten flicka på 2 år som inte vet var hon står, hela hennes liv var kaos jag svär, mamman aldrig hemma för hon jobbade arset av sig för att hennes fina ungar skulle överleva, flickan som ej visste vad som var rätt eller fel och det gör hon fortfarande inte. 9 och ett halv år av både fysiskt och psykisk misshandel. Hemma och i skolan? Gud hur klarade hon allt. Hon blev placerad i ett familjehem, hon var livrädd att lämna sin mamma och hennes syskon med alla dom där monstren, vem visste vad som skulle hända dom? Men klarade sig riktigt bra i början eller i alla fall det första året.

Sen gick hon in i en väldigt tjock dimma och hon fastna där i 4 år, in och ut från bup, psyket och hvb hem och drömde om att få passa in någonstans. Hennes pappa var alkoholmissbrukare och han tog ut det väl på henne sen när hon blev placerad hos han den där vintern, o gode gud den där vintern det var en av hennes livs mardrömmar. Henens pappa gjorde sexuella övergrepp på den här fina 12 åringen, och andra män tycktes ha den rätten också. Hon kom därifrån faktiskt, hon fick komma hem till sin älskade fosterfamilj men då hade hon redan gått snett. Hon började dricka och hon började umgås med fel människor, september de året så drar hon ifrån dom, för hon ville att hennes soc skulle bry sig för en gångs skull men det hände ej. Hon blev placerad på hvb, samma kväll, 10 månader satt hon där, hon träffade många fina vänner och har fortfarande kontakt med några av dom än idag. Hennes soc

kommer utan förvarning och säger att hon ska följa med henne till bilen, i korridoren står 13 poliser och väntar på henne men hon fattar inte vad som händer och hennes soc vill inte säga ett skit till henne. 11 timmar i bil med Sveriges mest skönaste poliser, dom snackade, spelade spel och en av dom bjöd på fika o grejer. Hon och hennes soc kommer fram och hon ser en skylt "sis ungdomshem" och hon börjar skrika "vad ä det hära?! Jag har inte gjort ett skit!" och det faktum med att hon inte hade gjort någonting var sant, hon gick i skolan som hon skulle, hon rökte inte, snusa inte, drack inte alkohol och hon har aldrig i hela sitt liv rört droger och hon har inte ens sett droger i sitt liv! Hennes mamma visste inte att hon skulle hamna på sis. 2 månader och 2 veckor senare blir hon förflyttad till ett annat ungdomshem i en annan ort. Nu har hon suttit här i över ett 9 månader och suttit på låst i över 22 månader och hon väntar än på rättegången som aldrig kommer.

Det här var en berättelse om mitt liv och hur myndigheterna har svikit mig om o om igen speciellt socialtjänsten, jag har bevittnat och gått igenom våld i hemmet, skolan och på andra olika ställen, jag har bevittnat våldtäkter, barnmisshandel, utpressningar på sociala nätet. och jag har bevittnat världens finaste människor som aldrig ger upp om mig och idag har jag bara godkända betyg, jag äter som jag ska och jag har en perfekt kontakt med min familj. Jag gav inte upp även när alla andra sa att jag borde ha gjort det! Jag bär än min smärta på mina axlar men jag har kommit ut ur den där dimman som var full av förvirran och osäkerhet. Jag kan titta på mig själv i spegeln idag och jag kan titta på mina ärr och tänka "fyfan jag klarade det, jag faan klarade det! Jag vann, jag lever" och idag kämpar jag och min familj med att få hem mig och jag tänker inte bli tystad längre, dom ska veta vad dom gjorde mot mig

och min familj. FÖRVI GER ALDRIG UPP! Och det får inte du heller göra, jag vet det är jobbigt och det är svårt men tro mig om jag klarade mig igenom det så gör du det med speciellt med rätt hjälp, det finns folk som älskar dig och kämpar för dig, tänk aldrig på något annat~33

// HERE fights BITCHES~3

Visste inte att mitt liv skulle bli såhär...

Allt började med att jag började skada mig själv redan vid 11 års ålder och allting gick skit. Jag började skolka o SOC kom in i bilden, min bästa vän SOC-anmälde mig men jag fattar inte varför, det var hon som fick mig att gå in i fel väg. Vi kan kalla henne Evin så Jag träffade Evin genom en vän som gick i min skola. Evin fick mig att börja dricka, göra dåliga saker som att rymma oså. Hennes mamma SOC-anmälde mig och Evin slutade vara vän med mig för att jag fortsatte med dåliga saker, jag fick mer och mer SOC-anmälningar från polis, BUP, mina föräldrar från alla. Min mamma försökte hjälpa mig men jag hade grovt självskadebeteende och rymde hemifrån nästan varje dag, polisen kom hem till oss varje dag och jag tycker synd om mamma som behövde stå ut med mig, Jag var helt vilsen i mig själv. Aja en dag så orkade mamma verkligen inte mer så att hon ringde SOC och de slutade med att jag hamnade på ett HVB hem i x-stad och allt blev värre där jag testade droger för första gången och började rymma mer och jag rymde för att jag inte trivdes, tjejerna där var väldigt taskiga mot mig. Jag började dricka mer jag gjorde helt enkelt mycket värre saker och min mamma försökte kämpa för att jag skulle ha det bra men jag mådde skit där, mitt självskadebeteende blev värre och värre. Så min SOC tyckte inte att det var ett bra ställe där så att min SOC placerade mig på ett annat HVB och jag bodde där i 5 månader det var bra där men jag blev mer och mer våldsam, jag knivhotade personal Jag mådde sämre och sämre där och när jag rymde så blev jag våldtagen. Jag ångrar allt. Men jag rymde för mycket och tog även droger där så att jag fick flytta tillslut och när jag skulle flytta sa min familj

till mig att jag ska till ett annat hvb så ja tänkte okej ja löser de, men när ja kommer fram ser jag att jag har kommit till sis och jag insåg att jag hade blivit lurad av alla och det var fett bra där, man fick röka, gå på egna promenader och det var inget poängsystem. Jag försökte rymma därifrån men lyckades ej. Jag fick flytta efter 2 veckor till ett annat sis som jag bor på nu har rymt härifrån 2 ggr men har tänkt efter nu och det är ingen bra lösning att rymma man kommer ändå bli hittad någon gång. Jag har bott här i 1 år nu och ska snart flytta till ett familjehem och det är jag redo för. Jag längtar till att bli fri, kunna sova i en vanlig säng, kunna gå ut när jag vill och leva ett vanligt liv med vänner och familj...

Älskar dig mamma

Rymningar, droger och alkohol löser inga problem...

//❤️❤️

09:an

Här ingen då ska nt ljuga nu äre min tredje placering på sis.

Bodde först på låst i 4 månader sen tagga ja därifrån och va borta i typ 2 veckor sen ja palla nt mer o åkte tbx. Efter en månad när ja kom tbx ja fick flytta t familjehem men tagga därifrån oxå, sen såklart ja hade frf mitt lvu o skulle tbx t sis men då d va ett annat sis men ja gav aldrig upp så ringde t mitt gamla sis o bad dom hjälpa mig, d va såklart min favvo personal som jobbade. Han fixad t mig så ja kom tbx ditt så min soc tog mig tillslut till mitt gamla sis men då ja fick ba sitta låst där 3 veckor sen ja kom t den öppna avd här så nu jag har bott här i 2 månader men när ni ser den hare gått flera månader för min soc vill ja flyttar hem t min Mami sommaren 2023 så säg ba lycka till mig o må gud vägleda er till rätt väg han finns alltid vid er sida och tack gud för du tog mig t min soulmate

//

Från bur till frihet.

tja jag är en tjej på 13 bast. Hela mitt liv har varit en misär, när jag var 12 bast så börja jag flytta till hvb pga psykisk ohälsa, familjeproblem där gick allt fel. pappa våldtog mig och båda slog mig, jag flyttade till jourhem i väntan på familjehem, men det funkade inte. Dom tänkte att det va bättre med hvb. Att dom valde att sätta mig på ett hvb med massor av andra ungdomar som mår skit och inte vill förändras. Tillslut börja jag med andra saker som är olagligt gjorde lite innan också men det var inte så stort då. Nu sitter jag på SIS, på behandling. Allt går fel och dom satte mig här för att jag hade gjort olagliga saker som våld och sånt. Jag mår fortfarande skit och är fortfarande livlös i livet. När jag kom till sis så kom jag ner i en djup depression. Jag slutade äta, sov hela tiden hamna på avskiljningen på grund av att jag banka. En dag så orkade jag inte mer, jag fick vie på gång flera gånger för att jag börja bråka med tjejer plockade på mig vassa saker allt sånt där. Jag har även haft en ätstörning. bulimi. Har fortfarande kvar den för problemet med ätstörning är att du aldrig kommer riktigt ifrån den. Den är alltid där mer eller mindre. Jag tänker att om jag inte förtjänar frukost förtjänar jag inte heller lunch middag mellanmål. Det sitter alltid i huvudet hur mycket kalorier jag ska äta. Och om jag käkar ska jag träna spy, laxeringsmedel. Eller alla tre. Eller bara skippa alla måltider och bara träna och få dröm kroppen som jag aldrig kommer få. Mina föräldrar har alltid varit fixerade i träning, kropp. jag blev doms tavla dom tvinga mig att bara äta 50 kalorier varje dag, gå lshf, träna, spy upp maten. Jag har aldrig känt mig så liten ful äcklig människa i hela mitt liv. Jag är inte normal och kommer aldrig bli det. och jag tänker man måste älska sig själv först för att älska andra och jag älskar inte ens mig själv. det kanske är bäst att jag

lämnar allt. BUP fick kontakt med mig och dom börja genast att ge mig massor av mediciner som skulle dämpa, jag plocka på mig mediciner och senare tog dom framför personal. Jag åkte in till sjukhuset och senare bup akuten, i början av det jag vet inte hur mycket jag får berätta som är okej eller inte jag vet inte riktigt hur jag ska formulera detta. I alla fall senare kom jag tillbaka nästa dag fick jag ett psykotiskt återfall även självmords försök, senare kom jag in till bup akuten och dom lägger in mig med ständig tillsyn. när jag skrevs ut mådde jag värre jag blev nollad flera gånger för att jag slog personal. Allt bara ramlade. Du vet när jag klättrar upp för den höga byggnaden och försöker att bli bättre men varje steg blir som att jag har mer 10 kg på mig och jag får klättra ner men tillslut orkar jag inte och ramlar ner för byggnaden. Så känns det för mig varje dag. och även dig jag vet att allt kan vara skit men en dag kommer du att hoppa fram ett steg för att varje gång du ramlar hoppar du ändå fram ett steg. Det är aldrig försent att försöka förändra sig, du är jätte fin som du är och just du är så speciell det spelar ingen roll om du är mörkhyad eller har en ljus hy eller om du är 1,50 eller 1,90. större kropp eller small. Jag skriver i den här boken för att försöka hjälpa ungdomar med lite ljus så man inte ramlar eller ramlar ännu mer i mörkret som jag gjorde. Jag kanske misslyckas med att skriva det här men jag hoppas verkligen att det blir bättre för dig som läser det här. Sen vill jag också tacka min älskade bästvän som har funnits där för mig ända sen jag var 4. älskar dig fetto. .

Helvetet sen liten

Hej jag är en tjej på 17 år och jag ska berätta min historia som de flesta inte vet om. Jag har alltid haft demoner i mitt huvud sen jag var liten som sa till mig vad jag ska göra. Min mamma missbrukade benzo hela min uppväxt så jag visste inte om jag kunde komma hem och ta hem en vän eller inte, jag visste inte om hon låg på golvet helt däckad, jag visste inget. Lilla 6åriga jag ville bara ha en bra barndom som man kunde minnas o se massa fina minnen med familjen men så vart de inte för mig. Varje gång jag skulle till fritids eller skola fick jag lösa det på egen hand, varje kväll fick jag gå hem själv. Lärarna fråga var min mamma eller pappa är så jag fick alltid ljuga och säga att dom jobbar och började tidigt, jag kom med smutsiga kläder ibland och var oftast ensam varje rast. Jag hade inte många vänner eftersom jag inte vågade ta hem nån och dom andra barnen var vana att vara med folk efter dagis eller skolan. Blev mobbad ungefär hela min uppväxt på grund av det här och för jag var större. Idag vill jag bara krama lilla jag och ge henne allt stöd jag kan ge.

Men jag har fått vänja mig vid all denna skit så det blev ju som de blev. Jag blev missbrukare själv enligt soc dårå som ni fattar. Sen jag va 15 så har drogerna varit min enda utväg förutom döden men ja lever liksom, så de är väll positivt i de hela haha. Jag har självskada mig själv sen jag var 11 och gör det tyvärr än idag. Personalen här straffar mig genom att inte låta mig ha min lur på längre tid när jag självskada här vilket jag hatar, man ska ju inte straffas för att man mår dåligt men men vad ska man göra liksom till personalen som använder sin makt. För typ 1 år sedan var jag på mitt första hvb som de va kaos på. Slagsmål med en vattenkanna så en ungdom spräckte lite i

hennes huvud. Innan jag flytta hit till sis så gick mina dagar ut på att gömma mig från snuten och knarka, det va lina efter lina och holk efter holk. Jag mådde skit men när jag var kickad mådde man ju prima. Nått jag håller fast vid är att jag aldrig kommer låta nån som inte brukar ta droger ta de med mig för jag vet hur fast man blir av det och hur de fuckar ens liv med soc. Detta sis är ändå bra men blir galen där inne o får psykos när man e inlåst med massa andra ungdomar som har sina problem, det blir liksom skrik och slagsmål då och då men det är sånt man får räkna med. Med detta vill jag säga att ni e aldrig ensamma och man vet aldrig vad nån gått igenom så ha lite mer respekt i dagens samhälle på riktigt.

Tack för mig<3

Sticky

Det var en helt vanlig skitdag samma rutiner vakna, lur, käka och lur tills jag somna men just den dagen visste jag inte att det var sista gången min rutin skulle få ett stopp. Tidigare den dagen bad jag chefen på stället jag bodde på att ringa till min handläggare vilket hen gjorde och bad mig att vänta. Några timmar går och jag får ett knack på min dörr det var en av personalen som jobbar där jag trodde att hon skulle be mig att plocka disken jag lämna på bordet, än idag önskar jag att det var det men så var det tyvärr inte. Hon ber mig att sätta mig och jag gör som hon säger jag frågar vad som har hänt hon svarar att min soc har kommit med besked om att jag ska flytta till SIS, jag blir stum i nån sekund och svarar "VA?" samtidigt som mitt hjärta sjönk. Jag vet inte exakt hur jag ska beskriva det men det kändes som när man sitter i kö till tandläkaren och de ropar på ditt namn, och du reser dig medveten om att du blir av med en tand. Jag frågar när i panik och hon säger nu också helt förvånad. Jag blir sjukt stressad, arg och förvirrad jag säger nej i frustration samtidigt som jag känner hur mitt eftersträvade mål hindrades med ett samtal, inte blev jag bara rädd och besviken men tappade allt hopp i den stunden. Jag tänkte till mig själv hur fan allt kunde gå så snett bara på så få timmar. Först så vägrade för jag kunde inte förstå vad jag ens skulle göra på SIS för det var ju inte så att jag höll på med droger eller var kriminell, jag hade bara svårt med skolan och komma igång med livet, helt ärligt jag fattar fortfarande inte vad fan jag gör här. Men efter en stund kände jag hur alla mina ute vägar var stängda. Efter flera försök med en överenskommelse så svalde jag min stolthet och frivilligt följde med. Jag fattade inte hur folk jag har aldrig sett i hela mitt liv bara

kunde förändra så mycket i mitt liv. jag var förbannad men samtidigt försökte behärska mina känslor.

Vägen dit kändes verkligen som att jag fick ett sista titt på friheten jag brukade vara så otacksam över. Jag var så himla besviken på mig själv och än idag tar jag allt ansvar för allt dumt jag har gjort jag är inte stolt över det men jag står för det. Alla har sina problem vissa är fix bara, andra inte, oavsett hur ens liv ser ut har alla ett val jag insåg efter en kort stund att jag sitter här idag på grund av val jag har gjort, och det tog mig ganska långt tid att vara okej med sina fel och att acceptera den man är. Jag skulle inte säga att jag är mitt största fan men jag försöker förbättra mig. jag har massa sprickor men jag försöker låta tiden läka de, allt jag kan göra är att gilla läget och försöka gå vidare till bättre.

Cirkeln

Jag är en 14-årig tjej och mitt liv har bara gått runt i en cirkel.

Allting började med att jag inte skötte skolan för att jag blev utsatt i skolan av alla elever så att jag började skolka och mina föräldrar tyckte inte att jag förtjänade att vara ute med mina vänner så då valde jag att gå ut och vara med dem ändå. Till sist så ringde socialen och bad mina föräldrar att sätta mig i en bil och köra ner mig till ett utredningshem - och fick akut LVU.

Jag va där i 4 månader, hamnade med folk som rymmer och tar droger och såklart så började ju jag att hänga på dom, rymde och tog droger, tröttnade och började vara bråkig och slogs mot personalen, socialen ringde och sa att jag skulle till ett akut HVB där man bara fick vara i 2 månader, jag var där min tid och sen hamnade jag på ett familjehem i S va där 7månader, ringde min soc fleera gånger varje dag och sa att jag inte trivdes men tror ni att hon lyssnade då? Hah nej man kunde ju önska men näe, hon frågade mig alltid varför jag inte trivdes men jag hade inga ord, allt var bara fel...

Det gick ett bra tag men allt var bara samma så tillslut så rymde jag t en annan stad och var med min allra bästa vän ..Vi rökte på varje dag i 2,5 veckas tid tillslut så hade jag ingenstans och sova så jag valde att åka tillbaka till mitt gamla HVB var och träffade resten av mina vänner som jag träffat under tiden jag bodde där. Snuten hittade mig tillslut körde mig till en polisstation där jag får sova i ett litet rum med två poliser och en madrass, jag lägger mig där och sover men vaknar typ hela tiden och frågar om jag fått nått beslut om vart jag ska, vaknar sedan runt typ 10 på morgonen och frågar igen och dom säger att dom tror att det var mitt gamla HVB, efter en liten stund så

hör jag min gamla personal och skriker efter hans namn, han kommer in i rummet kramar mig och säger "nu åker vi". Jag åkte dit och hann inte vara där i mer än 6 dagar..

Jag vaknar upp en morgon på mitt HVB och ska gå till morgonmötet, går på morgonmötet och sedan ska gå till toan, skriver då till min vän som jag skulle ha träffat natten därpå när jag rymde "asså vet du hur jävla nära jag va på att hamna på sis igår eller?" sen jag är klar på toan och ska gå ut och så säger min personal "här är S" och jag ser hur snuten står och glor på mig och jag får panik och frågar "Ska jag till HVB eller? SIS?" snuten nickar glatt...

Sätter mig i snutbilen och åker, och nu så har jag suttit här i 2 månader idag och väntar på ett datum.

Det jag vill säga med den här texten är att lyssna aldrig på gruppträck.

Stå upp för dig själv och gå aldrig runt och säg till andra vad dom ska göra för att bli bättre och få aldrig dom andra att se lägre ut än dig själv.

//

Kaos

SIS gjorde allt kaos. Jag satt 2 månader, det tog inte lång tid alls men efter det allt blev fuckt. Jag tog mer o mer droger, börja sälja droger, hänga me äldre folk. Jag gick på pisse 1 gång i veckan men jag sket i jag va positiv på typ 3-4 grejer varje vecka. Som vanligt soc skiter i, sådär va det i typ 5 månader. Sen en morgon jag vaknar av att aina går in i mitt rum.

-Upp med dig du ska åka med oss!

Jag trodde jag hade torskad med något men sen han säger i polisbilen att jag ska till SIS igen. Jag blev inte förvånad jäni jag vänta bara på de skulle hända något. Så nu jag har varit här ett litet tag o lämnat de livet bakom mig. O leva så de kommer aldrig sluta bra, visst du har para men vad ska para hjälpa dig om du sitter inlåst eller i en grav.

//

Innan han lämnar trakten

Innan han lämnar trakten

Rättar han till masken

Den som ger han "kraften"

Att få folk att tro

Att han skrattar och ler

Men vad folk inte ser

Är att han inte orkar men...

Ljuset börjar mörkna

Tills masken faller av

Där under ser det ut som ett hav

Ögonen som producerar vatten

Som runnit vid kinden hela natten

Tårar stora som båtar

Tårarna bara rann

Han har gråtit som en man.

/

Efter sorg kommer mer sorg

Jag skrev min första berättelse 2021. I slutet av min första text så skrev jag att jag skulle fixa upp mitt liv och att jag skulle klara av allt som komma skall. Men så blev det riktigt inte. Sanningen är den att efter de så blev allt 100 ggr värre. Jag flyttade till en av Sveriges största städer och fuckade ur totalt. Jag avek så många gånger från mitt hvb hem att de inte går och räkna på mina fingrar. Jag började röka ni vet vad och dricka lean. Sen började jag tugga med de äldre och blev en av de få tjejerna som va involverad i grov kriminalitet. Efter 2 paus placeringar på sis så va jag tvungen att flytta till behandling i 6 månader, men åter igen så tänkte jag att ingen jävel skulle låsa in mig, så jag taggade och va borta i 7 månader. Jag va i hela Sverige jag körde tour. Men i min förvåning så skötte jag mig bra. Jag tog inte jättemycket droger och jag va med min familj.

Efter ett tag så ringde mina så kallade vänner bängen på mig och dem tog mig till siset jag sitter på idag, jag har suttit i 4-5 månader nu och dagarna går så fucking segt här inne. Mitt liv har varit ett levande helvete och alla runt omkring mig dör eller försvinner, Nu är det bara jag kvar utan någon vid min sida. Ibland tänker jag att alla ungdomar inte går att rädda men jag hoppas att de bara är en tanke och inte min verklighet. Alla som vill förändras kan göra de men de är en lång väg ditt men ge inte upp. För om du gör de så kommer de bli din verklighet.

For Life free

Det var länge sen jag var med min familj, den dagen SOC tog mig blev mitt liv förstört. Dom kom hem för att ta mig för jag skolkade mycket å hängde med kriminella, jag såg morsan gråta farsan blev sur på dom men sen den dagen började jag va ute hela tiden jag va knappt i familjehemmet jag rymde å gick hem därifrån, sen SOC flytta mig till ett HVBhem å jag rymde därifrån, sen jag hamnade på familjehem igen å jag hotade dom å gick därifrån, jag va efterlyst i en vecka sen blev tagen, sen hamnade jag på sis efter 5 månader fick jag flytta till HVBhem, men jag slog personalen, hotade ungdomarna, efter en månad hamnade på sis igen å nu sitter jag här å väntar tills jag flyttar.

Ni som sitter på sis, ge inte upp, kämpa bara å gör inte kaos eller bråka inte med nån där, inte personalen heller, sköt er, bli vän med personalen, ni måste acceptera att personalen bestämmer över oss ni måste lyssna på dem, då kommer dem göra dig deras favoritungdom men kom ihåg å ringa din familj ibland å kolla hur dem mår å sånt, tänk du sitter på sis å du e med andra ungdomar å spelar Fifa eller nåt annat men dina föräldrar de sitter å tänker på dig just nu så sköt dig där du e så att du kan komma ut snabbare, tjafsa inte med nån där du e å säg inte nåt dåligt till din SOC å kom ihåg å ringa din familj åtminstone en gång i veckan å gör inget dumt, bara för att en leker nåt eller nåt så ska du inte bråka med nån, sköt dig om du inte vill bli inlåst, lycka till där du e, sis eller HVB.

En grabb

Tjo tjo jae en grabb på 15 år och de här är min historia.

När jag var liten runt 2år tappa min mamma vårdsnaden pga. när hon fick mig börja hon missbruka heroin. Min pappa hade kämpat och sagt till soc att min mamma har missbruk men dem trodde inte honom. De är inte lätt för en pappa att få vårdsnaden speciellt inte när man inte kan svenska som min pappa inte kunde då. Sen när jag va 2 år fick pappa vårdsnaden och ja flytta med honom från mamma. Har inget minne av att jag har en mamma. vet inte hur det känns ens, har bara haft min pappa.

5 år började lite kaos hemma och på dagis. Kommer ihåg att ja inte matcha in med dem i dagis, alla gick å sa vad dem har gjort med deras familj på helgen. Medans jag bara hade varit på ett natt å dag dagis hela helgen pga. att min pappa behövde jobba hela tiden för att vi skulle kunna äta å ha nånstans och bo. Hemma var det mkt tjafs pappa skrek å var stressad och jag såg hans mående pga. att det var jag å han. en 5 åring skulle inte behöva höra saker som jag hörde.

7 år. Jag börja slåss i skolan, slog alla som sa nått om min pappa eller mamma, fick utbrott. Ja börja se dem äldre i centrum, dem hade bilarna, pengarna, makten. Kommer ihåg en gång ja fråga pappa om 10kr för ja skulle ner t kiosken å köpa tuggummi. Det var en kille utanför kiosken han å hans grabbar tog mig t butiken. han tog ut en bunt med pengar de var den största bunten ja hade sätt då de var kanske runt 50lax. Jag köpte massa godis, choklad, allt, ja tyckte dem var jätte coola, ja ville bli som dem.

När ja var 11 så var jag i pappas hemland på semester. jag lärde känna en kille på 19 år. Jag hade aldrig druckit eller rökt. Dem övertala mig till att dricka. jag börja med 2 shots sen det blev till 4, sen 4 blev till 8. Ja kände inget, de kanske hade gått 5min så sa dem kom vi ska röka ja började bli full så jag gick med på det. va jätte full och hög, ja gick hem till mig. Där började allt och efter det hade ja inte slutat rökt.

13ÅR. ja kaosa mkt ute och skolan. Pappa var aldrig hemma sen när han var hemma bråka vi bara. Jag rökte, drack tog e gick inte till skolan på 1år. Fick husis torska massa på smällare. Inge vanliga smällare, smällare som var likt till dynamit. Någon äldre sa till min pappa att ja måste ligga lågt för saker ja gjorde kunde få mig skadad. Samma dag som den personen sa de t min pappa så rånade ja en kille. Några timmar efter knackade killens pappa på vår dörr, å pappa skrek o massa skit på mig. De var så kaos hemma så pappa sa t soc. att han inte klarar mig mer, och dem sa ja skulle till familjehem. Jag flyttade, gick bra första 5mån. Det fanns en kille jag bråka med, vi knacka på hans dörr han var inte där, ba hans mamma. Såg han en dag när ja leta efter honom. Stampade och slog honom mitt i stan tills ja hörde folk komma mot mig sprang därifrån. Blev misstänkt för misshandel. Killen var i koma jag dödade nästan honom. Vakna upp dagen efter och tänkte vadfan ja har gjort, fullt med ångest hade jag. Så tog en joint efter de slutade ja inte, allt gick mer neråt. Började bekna ladd. för en 13åring att tjäna 4lax på en dag var mkt. Men när ja tänker efter va ja bara en liten springpojke.

Hahaha. Alla kids tkr de e coolt att bekna när nästan alla kör åt nån annan, hahaha. TIPS TILL ER KIDS, BEKNA inte ÅT NÅN, NI KMR BA BLI SKULDSATTA, bekna inte alls, sköt er.

15ÅR. Har bott 8 familje- 2 HVB- hem. Beknade, hasslade, rånade, hade blivit sviken av vänner, familj. Var en ensam varg. hade inte nån tryggt ställe att bo, rökte minst 30gs per vecka. Mådde skit va ute hela natten sprang runt hela stan å försökte nå mitt mål att försörja min pappa men. Jag hade helt fel ja svek bara min pappa. Mitt ex svek jag också alla runt omkring mig ja körde över alla sket i alla kände mig så sviken å ensam å kall de var jag mot världen.

16 år, Hade blivit flyttade t ett HVB men ja pallade inte va där så jag rymde. Va på rymmen i 2veckor. hemma hos en guzz ja hade då. soc. hade ringt min lur minst 700gånger och soc jouren också så ja hade min lur avstängd nästan hela tiden ja var på rymmen. När ja satt på min mobil så såg jag sms från min pappa. "ja mår inte bra när du gör såhär" ja tänkte bara fuck han, han svek mig han vill it ha mig hemma. På morgonen skulle tjejen t skolan så ja följde med ut å ja skulle göra lite saker i stan de va en helt vanlig dag. Pappa ringer ja svarar " snälla kom vi kan ha möte med soc. idag" ja tänkte fuck it okej da. Kommer ditt inte träffat pappa på 5mån. ja köper mat åt han ser hur förstörd å ledsen han ser ut den. Blicken ja såg på min pappa skrek bara att han var besviken vi sa inte så mkt. Men de kändes ändå bra att träffa honom. Insåg där hur mkt ja förstör för honom och mig. Jag sårade den ända jag har gång på gång. Ja vakande typ upp där å tänkte vafan håller jag på med.

Efter vi har ätit gick vi t kontoret vi gick in i mötesrummet ja satt mig ner i stolen med dörren bakom mig. Efter kommer polisen tar tag i mig bakifrån o snut grisen rycker tag i min arm å säger "DU SKA MED OSS" medans soc typ små log. Jag sa "nej de ska jag inte vem tror du att jae" han rycker tag i mig för mig att ställa mig upp för visitering. Allt blev suddigt för mig jag hörde inte nått nån sa. hörde bara lite när min pappa skrek

på poliserna och sa "NI SKA BEHANDLA HONOM MED RESPEKT TA DET LUGNT! "ja fatta inte vad som pågick trodde jag drömde. Jag sa till dem "Släpp mig mannen låt mig snacka med min pappa innan ni fucking tar mig! "dem sa "okej men vi måste ha hand fängelse på dig medans du är i ett enskilt rum med din FAR". Dem höll mig i båda armarna medan jag gick till rummet. Kom in i rummet min pappa kom efter såg bara hans tårar falla ner. Ja sa till honom "förlåt pappa"han svara "snälla sluta lev så här ja pallar inte mer". Jag satt bara tyst och kollade på min pappas tårar falla ner en efter i typ 2min. sa till pappa "jag ska aldrig såra dig mer ja ska sköta mig"han sa "ja hoppas det vill inte förlora dig". Efter det kom polisen in i rummet och sa "vi måste visitera dig" jag gick med på det. Dem tog mig mot väggen dem sökte igenom mig och dem hitta en switchblade kniv men dem gjorde inget åt det. Efter dem har sökt igenom mig och ja har pratat med pappa så säger dem "kom vi ska åka". Dem satt handfängelse på mig båda poliserna greppa tag i min arm medans vi gick. Alla utanför kontoret kollade på mig folk peka ja skämdes jätte mycket. Sa hejdå till pappa medans polisen tryckte in mig i bilen och dem stängde dörren. De bad mig ringa ett sista samtal. Ja ringde upp min tjej jag hade då, hon sa "ja tkr inte att vi ska va tsm"ja brydde mig inte så mkt i stunden. Dem körde mig till häktet. Kom ditt och dem sa "de finns ingen transport "jag va okej?"va betyder det?"dem "att du får vänta tills det finns" dem tog mig till arrest cell. Var där inne kollade på väggarna å bara tänkte. Ja förlorade min frihet min tjej å min pappa sårade jag. Ja tänkte bara jag inte leva så här längre. Var i arresten 36timmar tills dem kommer och säger gör dig redo. Ja gick ut kom två plitar och sa transporten kommer snart. Dem kom körde mig till sis. Kom hit på akut/utredning suttit här 3mån.har daglig kontakt med min pappa ja ska flytta snart.

När jag är fri ska jag bara vara med min familj å leva en hälsosam livsstilar boken kommer ut e ja fri. Lycka till

/S

En stor vändpunkt

Det var en gång en tjej som hamnade väldigt snett i sitt liv, hon hade ett svårt missbruk, mårde jättedåligt psykiskt och hade inget hopp på livet.

Det var en dag tidigt på sommaren hon gick med sin mamma till ett soc möte för att träffa sin nya handläggare, och då sa de att hon skulle flytta till ett hvb hem. Hon blev chockad, det kom från ingenstans, dem hade inte hittat något än så hon skulle vara hemma tills dem hittade. Men hon rymde såklart. Hon blev akutplacerad på ett hvb, som ändå var helt okej, hon hittade sin bästa vän där, och personalen var jättebra, och det var bara en timme hemifrån. Men ändå blev ingenting bättre. Hon fortsatte rymma, ta droger och självskada sig i flera månader tills hvb hemmet bestämde sig för att de inte kunde ta hand om henne där. Då fick hon vara hemma tills hennes soc skulle hitta ett nytt hvb hem. Men hon rymde igen, ingen blev ens förvånad, och det blev återigen en akutplacering, men nu var det mycket längre bort. Hon behövde åka 6 timmar med bil till det nya hemmet, i en del av landet hon inte kände någon. Tanken var att hon skulle vara där tills hennes soc hittade ett bättre hvb. Men hon rymde igen, under 1 och en halv vecka rymde hon 2 gånger, första gången hamnade hon på sjukhuset på grund av en överdos, andra gången blev hon väldigt sjuk och var bara några timmar från att gå bort. Det förändrade mycket, för både henne och hennes föräldrar och soc. Hon behövde vara på sjukhuset i 4 dagar, hon förstod inte varför hon var där så länge, hennes soc hade inte svarat, hennes hvb hem ville inte säga något, hon hade sina misstanekar men hon försökte att inte fokusera på det.

Tills måndag förmiddag hon precis hade ätit lunch i sitt sjukhusrum, och 3 poliser kommer in genom dörren. Hon får panik, hon frågar de varför dem är här och de säger bara att de ska transportera henne till polisstationen, men vet inte vad som kommer hända efter, hon ringer direkt sin socialsekreterare och frågar henne vart hon ska. De säger att de har beslutat att placera henne på SiS sex timmar hemifrån. Direkt började tårar rinna ner från hennes ögon och hon kan inte säga ett ord, hon börjar ringa hennes vänner och berätta vad som hade hänt, på polisstationen kommer kriminalvården dit och visiterar henne och tar hennes grejer och hennes mobil. Sen hoppar hon in i deras bil och börjar åka. Under bilresan var det 100 tankar som snurrade i hennes huvud samtidigt, hon tänkte på hennes liv tills nu, hur hon hamnade här, hur hon skulle kunna fixa allt.

Efter en timme var hon framme, det var en stor byggnad med en stor parkering runt. De parkerade framför en stor ståldörr, det stod två personer utanför, tjejen förstod att det var personal, hon fick gå ut ur bilen och kriminalvården pratade med de två personalen, hon hörde de säga att de tog över därifrån. De visade in henne till ett rum med några fåtöljer, de började prata om hur SiS fungerade, men hon var helt tyst, det kändes inte verkligt. Hon visste inte hur länge hon skulle vara där, vad som skulle hända efter eller någonting. Efter en stund fick hon gå in till sitt nya rum, alla möbler var fastspikade, teven hade ett plastskydd framför sig och fönstret gick inte att öppna. Hon satte sig på sängen och kollade in i väggen. Det här kan inte vara sant, tänkte hon.

Nu har hon varit där i 3 månader. Och hon har äntligen fått upp hoppet på livet igen, det går bra för henne i skolan, hon har varit ren i 3 månader, hennes relation med henne själv och hennes familj är så mycket bättre och hon ska flytta tillbaka till

sin hemstad. För 3 månader sen var hon bara några timmar från att förlora sitt liv och idag har hon fått en ny chans, som hon ska ta vara på.

Det är aldrig för sent för att börja om och förändras, man får nya chanser för varje dag som kommer.

Flickan i fel vägar

Det var en gång en liten flicka.

Denna lilla flickan fick med sina egna ögon se både hårda knytnävar och fyllda näsor i sitt hem under flera års tid, vilket ledde till att hon var tvungen att ta hand om sig själv och sin bror på egen hand.

Flickans barndom existerade inte.

Skolan var heller ingen trygghet då hon blev mobbad för hur annorlunda hon betedde sig.

När den lilla flickan förblev till stor tjej istället började det långsamt att gå snett, då hon aldrig haft någon som kunnat vägleda henne rätt.

Det slutade med att tjejen inte längre kunde resa sig upp ur sängen på flera månader, motivationen till exakt allting försvann och det fanns inget hopp eller lycka inom någonting.

Då började hon dämpa all sin smärta med droger, precis som sin pappa.

Hon älskade det mer än allt annat och prioriterade det framför alla hon älskat.

Men hjärnspökerna i huvudet försvann enbart för en stund, sedan var de tillbaka, fast värre efter varje gång.

Omgivningen började se det allt tydligare och hon erbjöds massor av hjälp.

Men denna envisa tjej ansåg att det inte behövdes och brydde sig ej.

Tillslut eskalerade det så pass att hon blev fråntagen all sin frihet och flyttade runt och runt.

Nu är denna tjej förhoppningsvis på sin sista placering och känner sig äntligen redo att kunna leta lycka i något annat och beredd att stå stadigt på sina ben.

Hon har även lärt sig att allting grundar sig i något, allt har en mening.

Ingen är ond, varje människa har en bakgrund som ingen annan känner till.

Man kan inte välja sin barndom, därför äger man sin framtid.

Och det viktigaste av allt: man är aldrig någonsin ensam.

//

Från fri till inlåst till fri igen

Hej jag är en tjej på 13 år. Min familj består av....

Pappa som bor i ett annat land och blev utslängd från Sverige för länge sedan och har suttit i fängelse i många år och vi pratar sällan, farfar som dog innan jag föddes men han var inte så snäll han brukade misshandla min farmor och min pappa men farmor dog också innan jag föddes, morfar var väldigt snäll men var alkoholist och spelmissbrukare och dog för 5 år sedan, men min mamma moster och mormor är jätte snälla och har alltid funnits där i alla väder och jag älskar dom mer än något annat och min katt på 1 och ett halv år som bor hos min mormor och är jätte snäll. För tre år sedan så började kaoset, allt blev kaos i skolan efter 2 månader med kaos i skolan och fick ingen hjälp så fick jag nog... jag började bli utåtagerande och skolka sedan i september det året så kom soc in i mitt liv.. och i 1 år och 4 månader av flytt till olika HVB Hem , LSS Boende och jour hem. Sedan en dag så kom polisen till mitt HVB och sa att jag skulle söderut till ett boende sen i bilen så sa dom att jag skulle till sis. här är jag idag och ska flytta när som helst... jag fick flytta så mycket och hamnade på sis för började rymma, hänga med olagliga personer och var utåtagerande.. nu ska jag få flytta igen och ska börja sköta mig.

Ghetto barn

Det var en kille, vi kallar honom X, hans familj va från en förort och de har det svårt med ekonomi och han va bara 14 år gammal när hans vänner efter skola gick och äta mat, gick med dem, han hade inte pengar, dagar gick och han börja årskurs 8, då börja allt, vid sommaren han träffa nya kompisar och de va också som han, de hade problem med pengar, de börja tänka om hur ska skaffa pengar, de börja röka hash, sen första gången på deras liv va roligt, de va som brödar, om de hade problem de alla hade, sen de börja chilla i centrum med grabbarna, de börja sälja knark, de börja känna pengar, de började hjälpa deras familj, det va toppen, dem börja gå på värre knark, de börja ta tabletter och vitta, de börja bli värre, deras familj kunde inte stoppa dem, de började göra inbrott, de har blivit kriminellt gäng, dem har köpt kedjor, klockor, kläder, telefoner, allt som man kan köpa med svarta pengar.

X har torskats på inbrott han har placerats, han har LVU, han har träffat några killar som har också placerats där, han hade ingen pengar, lur eller knark, han va apsat, han och några killar har planerat en mord för pengar, han va kall, ingen känslor, han tog några benzo sen hoppa in i bilen, de gick och testa vapnen, han va bara 14 år gammal, han ville vara toppen. kl 00:00 dem väntar på killen, spanaren hans Nokia som fick från grabbarna, börja ringa de har träffat, dem tog pengarna och vapnen, han börja vänta utanför killens port, killen han gick ut från porten.

X börja följa honom, killen har träffat sin fru. X har blivit nervös visste inte att killen skulle träffa sin fru, sen luren börja ringa 00:45, killen säger till X.... va händer bror. X säger att killen har

träffat sin fru, killen Ba jag skiter i, skjut han. X va iskall, han tog fram vapen från väskan, ladda vapnet, börja promenera sakta kl 01:13 första skotten i hans hals, andra hans öga, tredje hans panna. X började springa, hans fru börja skrika POLISS!!! X har blivit nervös, springa och ta voj som gömd vid andra vägen, börja köra pengarna har gömd, han börja åka vid stan kl 01:35 han åker med voj, luren ringer, han svarar, han säger att jag har knullad han, efter 5 min en polispatrull åker vid han, blir räd, börja köra voj vid kanten, polisen börja jogga han en polis springer bakom han en polis springer andra vägen till fram för han vet inte vägarna, sen en polis kapp han, försöker kasta vapnet fast polisen har sett vart han har kastat den. X skriker den inte min bre, släpp mig, polisen aggressiv kasta honom i bilen, de börja prata med sina kollegor, kom.. vi har hittat mördaren, vi kan kolla om det samma kulorna, de kör honom till polisstationen, arresten, han jätte orolig, han vet inte vad han ska göra, har gott 2 dagar en polis och 2 kriminalvårdens vakter kommer in i hans cell, dem säger till han att han ska bli häktat, han säger nej mannen har inte gjort nånting, sen dem börja greppa honom han börja sparka, de drar honom till hissen en våning upp, vakterna tog över från poliserna dem tog han t receptionen dem gav honom gröna dress och bejers tofflor dem berättar honom reglerna tiderna sen dem kasta honom i cellen, han säger hur länge ska jag vara här, dem säger de vet inte, sen dagarna går, tiderna hans tankar snurrar, han tänker va fan han har gjort, han börja sen efter 4 dagar han får förhör vaktarna tar han till förhørs rum, två civila poliser som sitter, dem säger varsågod sitt, dem säger vad som hände den här dagen kl 01:13, sen han börja tänka, polisen säger X ... X han ba vad hände den här tiden, han ba inget jag va stan, dem visar mordvapnet, mordbilder, han blir rädd, han börja bli nojig, sen polisen visar från mordvapnet skotarna, sen de visar från brottsplatsen kulorna, han säger det

inte min, dem har gjort denna och det va din, han säger jag vill ha advokat, de säger till han nej du behöver inte, vi har allt bevis, samma kläder samma pistol samma keps, han börja gråta, han säger okej okej det va jag... polisen ger honom vatten, de säger drick, dem säger bra att du ägs ende du, dem säger att du har rättgång om 2 dagar, vi har tagit video när vi va förhör som du sa allt till oss på förhör, vi ska ge den till åklagaren, han börja skrika neej jag vill inte sitta i en cell, gud hjälp mig säger han men det va sent, han ångra sig för han gjort den här skiten, efter två dagar det rättgång, han går till rättgång, domaren säger allt det bra att du ägs ende vi behöver inte diskutera domen för en planerade mord och grovt brott, 6 år ungdoms anstalt, det börja komma tårar från hans öga, han, jag ska inte göra igen snälla jag ska sköta mig, skola, allt, snälla, ingen lyssnar honom, det va för sent, det körde honom till anstalt, dem kasta honom cellen mellan 4 väggarna, han fatta att han har gjort jätte fel grej, han börja få skos efter ett år.. han börja satsa på skolan och musik, han börja skriva historia, han börja ha kontakt med sina föräldrar, han sa t sin mamma förlåt för jag har gjort dig ledsen men det kommer inte hända igen, han har inte kontakt med sina vänner längre, efter andra året han fick permis, han va hemma hela permis, han har ångra sig jätte mycket...

Långa dagar mellan 4 väggar

Jag sitter i en ungdomsanstalt, här det finns inte kärlek, här finns inte soliga dagar bara skos. Grabbarna som skriver brev till sina kära och nära. Alla väntar på dagar som kommer bli bra nån gång. Free, men tankar slutar inte snurrar i din hjärna.

De har inga känslor, knas alltid bakom dem kvällarna långa tankarna stören mörk. Alla säger de har bröder här inne, inga brorsan längre. man lär känna folk när man inlåst, de som säger mina bröder vart e de bre ser inga, men de var bra att jag har sett falska vänner, vem som riktig broder, alltid tankar snurrar om gamla rushar när jag chilla med grabbarna i c. Men bra saker eller dåligt, jag har sett saker som inga skulle villa se. Mina bröder var bara 18 år, baka inte från jävellen, vi kan inte dömas för brott för vi försöker leva bre. men tiderna går inte dagarna, tråkigt men jag e stabil, jag klarar mig, Här finns olika folk men nästan alla är från förort. barnen är 100 för att det försöker mätta sin familj inte folk som för bli kändis. alla försöker komma ut härifrån, man har fattat att de var onådig, jag har inte sett min familj på nästan 11 månader, jag väntar på min permis, saknat min familj, räknar mina dagar. Jag har vart här typ snart 6 månad, dagarna börja bli långa, veckor går jätte sakta. Man börjar satsa på skola och texter. det finns inte mycket göra, jag har börja ha kontakt med min morsa mycket, har fattat att jag har bara min morsa, och några vänner som kvar. När jag kom till sis jag var jätte smal, jag börja bli biffig. jag är drogfri typ 6 månader, jag har börja satsat på träna.

Med de lallish, det kommer bli bra. Jag ska släppa lvu. Alla mina vänner sitter på sis. Bra dagar kommer komma. När jag var ute som jag har gjort pengarna, de alla borta. Jag har

funderat på att jag ska klara skola, det är inte svårt om man vill. Nått det är inte svårt om man har bestämt sig, då det lätt här, finns inte mycket o göra, vi på avdelningen vi spelar Fifa och umgås med 2 personal. Vi har två gånger hallen på fritid och 2 gånger i skolan. Jag vill bara ut härifrån, jag ha saknat min trakt, saknat min flickvän, jag får Ipad 1 timme om dagen. Pratar med mina vänner min familj, jag har mp3 så jag kan lyssna musik. När jag var ute jag aldrig kollat på tv, min gård var som en film. nu jag har börjat kolla på tv, när jag var ute röker, men här 3 gånger om dagen cigg, nu jag snusar istället. Första gången jag var stängd på kvällarna istället för att vara ute på rushar. Det så just nu vi får se framtiden, vart jag ska vara, hemma eller om jag ska vara kvar här.

Hoppas jag kommer tillbaka hem.

Min berättelse

Det var en gång en tjej, som hamnade snett, denna lilla tjej försöker hitta tillbaka. Ibland tänker hon att det finns en väg ut ur det hon lever i nu. En dag blev hon väckt av soc och dem sa att hon skulle till ett hvb, Tjejen hamnade snett där. Hon insåg att det inte är det liv hon vill leva eller ha.

Bruden började gå i skola, gå på sina psykolog besök och så vidare. Hon blev helt enkelt älskad av dem som bodde där och personalen. Tyvärr när allt blev bra hon hitta sin väg till en bättre människa så kom soc. Dem sa till hon "du ska till sis". Tjejen förstod ingenting hur kan vuxna människor utsätta en liten flicka som precis börjat sköta sig, lärt sig av sina konsekvenser och ändrat allt, hon började inbilla sig att dem ville bara straffa henne, dem låste in henne varför? Hon ville göra rätt saker, hon ville verkligen inte ha det här livet. Men som sagt tjejen var envis av sig hon visade sitt riktiga jag på sis hemmet. Hon blev omtyckt, ingen förstod varför ska en sån tjej bo där? Tjejen gjorde precis allt soc ville, men gjorde soc som hon bad om lyssnade dem på henne? Nej. Hon ville visa soc att det inte är rätt det dem gör. Hon viste att hon gjort mycket misstag, hon viste det. Tjejen blev fri, efter alla månader så släpptes hon äntligen, det var då soc förstod att dem bodde lyssnat på henne.

Min lilla berättelse på sis och innan

Hej jag är en ung grabb på snart 15år. Jag har varit på sis i några år. Jag har varit på 2 sis innan och just nu är jag på mitt andra. Nu ska ni som läser, ska ni få veta en hel del!

Min pappa dog när jag va väldigt ung. (han dog i en olycka) Jag va två månader och två dagar när han dog. (asså min pappa) Jag har aldrig träffat honom så det är inte så ledsamt att han är död, men jag tänker ju och undrar hur livet hade varit med en pappa. (jag tror det hade varit väldigt annorlunda)

Något år senare blev min mamma ihop med en annan kille och det slutade inte så jäkla bra. (det är nog inte så bra om jag går in på det)

Efter hon va ihop med honom blev hon ihop med en annan kille så helt dum i huvudet. Han blev arg av ingen anledning och drack mycket alkohol. (det går inte jätte bra ihop) När han blev arg slog i saker och skrek så blev jag rädd, för jag va ung och fattade inte mycket om vad jag skulle göra i den situationen. Det slutade med att han gjorde en grej som är väldigt fel som gjorde att jag fick ett trauma. Dom frågade vad som hade hänt men jag sa inget för att jag va rädd att han skulle göra något mot mig.

När jag levde på efter den incidenten förträngde jag det. Senare kom jag ihåg allt, det kom som ett bombnedslag i skallen på mig. Det va då min psykiska ohälsa började att falla ner. När jag började må sämre visste jag inte vad jag skulle göra för det va som ett enda kaos i skallen på mig. Jag försökte komma på lösningar men det blev för mycket tankar i mitt huvud.

Jag har alltid mått bättre när jag har gått promenader så jag tänkte att jag skulle testa. Jag hade ju skola under dagen så jag gick ut lite senare efter skolan runt 17-19. Jag tänkte att jag skulle gå en promenad men det slutade med att jag inte kom hem förens nästa dag.

När jag va ute på promenader började jag tänka på allt som hade hänt på sistone, det blev för mycket när jag tänkte på allt så jag inte kunde hantera det. Jag blev jätte ledsen sen grät jag och jag kunde inte tänka eller fatta vad som hade hänt, då va det någon stans i januari till februari. Det va en ung tjej som kom fram till mig och frågade hur jag mådde och jag svarade att det inte va så bra. Jag mådde jätte dåligt och tänkte mycket på att avsluta mitt liv för att det blev för mycket för mig. Hon sa att hon inte ville lämna mig för att hon va orolig så hon sa att hon skulle ringa 112. Hon ringde och det kom två patruller med ena så va det tre stycken poliser. Dom pratade med mig och frågade saker och jag berättade allt. dom körde mig till BUP akuten. Jag fick sova över där över natten och kom hem dagen efter och va helt död i skallen.

Efter den incidenten blev det några till och några till osv.

Jag fick flytta till ett HVB men det slutade inte så jäkla bra asså. Personalen brydde sig inte mycket och dom kunde inte hjälpa mig med det jag behövde.

Det blev att jag blev arg och utåtagerande, började slå sönder saker, avvika och mitt självskaadebeteende ökade väldigt mycket, många av mina ärr på min arm är ifrån HVB. Jag mår lite sämre när jag ser ärrn på armen men jag har lärt mig att acceptera det med tiden. Det va en gång jag slog sönder ett fönster och så fick jag ett jack på knogen. Jag va tvungen att sy lite och så men det gick bra.

Efter det blev jag utskriven från HVB. Jag bodde hemma i tre veckor, sen knackade polisen på och tog mig till ett sis.

Efter jag kom till sis löste allt sig på ett magiskt sätt och i stället för att inte ha några strategier som jag skulle göra när jag mådde dåligt så lärde jag mig flera, nu vet jag vad jag ska göra när jag mår dåligt. Tex prata med någon, gå ut och chilla (med någon), spela något eller bara titta på tv.

Nu går allt jätte bra för mig och jag är mycket gladare och jag har haft några hempermissioner som har gått jätte bra och jag ska snart flytta till hem igen och tillslut hem till min mamma.

"konstiga"

Ovädret.

SHO de en unge här på 15 år. Jag ska berätta om min historia. Allting började när jag var 8, flyttade runt mycket. De skildes när jag var tre men pappa har fortfarande varit på mamma mycket, jag flyttade till ett ställe med folk från mitt land, yani varje dag så var det skjutningar o droganvändning och drogsäljning, jag började paffa när jag var 12, jag hamna med fel vänner, allt för mig handlade om att få in pengar o hjälpa mamma, jag började sälja droger från xtc till kokain till grönt o brunt. Jag kom oftast hem hög, mamma såg på mig väldigt ofta, hon grät hela tiden men jag gick min egna väg. Jag växte upp i förorten, jag är van vid allt som en 15 årig tjej inte ska va van över. Soc tog mig när jag var 13, jag tänkte de ädi jag kommer komma hem men min soc kommer inte ge mig att jag kommer hem. Jag flyttade till pappa och han gjorde mig full och våldtog mig så jag rymde till mitt ex som var min grabb då, han ville döda min farsa men inget hände, jag flyttades med kriminalvårdsbilar till HVB hem och sen till SIS, de ba fuckat, soc tror man är någon flyttlåda de kan flytta på hela tiden jag önskar jag kan komma hem men de kommer bara va kaos igen som innan o har massor problem med människor så bättre att jag är på ett HVB hem sen egen lägenhet men om jag åker hem igen kommer jag va med i fler skjutningar o knivhuggningar igen. Men drogerna är de svåraste för mig just nu, men ska visa soc att jag kan. Ajde jag är färdig med min historia om mitt liv. ,,

Livet två

Jag har varit med i sis unga berättar 2020 och berättade om min dröm familj.

Nu är jag tillbaka på sis för jag fortsatte använda sövningsmedel för att kunna sova och lunga ner mig när min ångest kommer fram. Nu när jag har ångest sitter jag och inte kan röra mig eller andas och vare andetag jag tar blir svåre att ta för varje dag som går.

Varje gång jag äter jag mår illa för varför? Ska jag sitta och njuta av maten när mina finaste vänner inte kan njuta av något längre för dom är uppe i himlen. Jag gråter varje kväll till dom jag älskar som är i himlen för mina vänner som är däruppe gjorde allt för mig när dom var på jorden. Jag kan bara hedra dom och fälla mina tårar till dom nu. Min vänner är min familj även om dom är i himlen kommer dom alltid vara min familj och jag kommer aldrig glömma dom eller sluta älska dom för dom är mitt allt dom får mig att inte ge upp om mitt liv.

Nu har jag inte några vänner på jorden längre.

//

Sho alla, min historia!

Först av allt vill jag bara säga att om du sitter inne just nu, du kommer klara av det, jah svär!

Innan jag åkte in på sis igen så var jag benzo-torsk. Jag pundade runt.

En gång så var jag och två andra brudar hos ett par grabbar och festade lite, tog droger och sprit. Vi började bråka med grabbarna så vi gick till en kiosk och skulle baxa mat för vi behövde äta något, så vi gick in på kiosken och skulle baxa men då kommer en av dom som jobbar och ger mig en box i ansiktet så jag slänger maten och drickorna på honom och börjar veva. Det kommer någon och lägger en hand på min axel så jag slår min armbåge rakt i hans ansikte och då ser jah att det är en snut så vi börjar löpa och jag trillar på asfalten och snuten tejpar mina ben och sätter handklovar på mig, jag skriker massa grejer "h*rungar", "f*ttor" osv. Dom kör mig in till arresten och där börjar jag sparka och slå alla snutar jah kunde se, dom slänger ner mig på golvet och slår mig med batong och använder pepparspray så jag spottar en av snutarna rakt i ansiktet så dom sätter en spotthuva på mig. Jag kunde inte andas så jag börjar skrika ännu mer, sen är allt en blurr...

Mitt HVB-hem kommer för att hämta mig, jag får tillbaka min telefon och ser att hela jag är blå, fullt av blåmärken på hela min kropp.

Så ett tips: ta inte benzo.

Hur mitt liv förändrades...

Allt började en sommar för några år sen, då jag var rätt ung och placerad i ett familjehem. Jag och min vän skulle tagga till en grabb. När vi kom dit bjöd han på röka och dricka men det vi inte visste var att han hade lagt fentanyl i vår dricka så vi blev heelt sprängda.

Han började tafsa osv när jag låg medvetslös på sängen och det slutade med att det eskalerade. Han hotade oss med sin gun och han sa "om ni berättar detta för någon så kommer jag skjuta er och er familj". Vi fick inte gå ut och vi fick knappt ha våra lurar heller.

End of the story: jag började knarka bort min ptsd så jag hamnade på familjehem och sedan sis, och sedan HVB-hem och sedan sis igen.

Till er som har varit med om liknade så vill jag bara säga, sluta aldrig kämpa för ditt mående. Du klarar av det!

//

Change

Shu!

Jag är 20 år & kommer ifrån Sverige men har ett annat ursprung.

Detta är min fjärde placering på sis.

Socialen tog inte mina problem i ung ålder så de tog tid innan jag fick hjälp.

Genom det så lärde jag mig själv vägen till förändring.

Men det kommer alltid finnas droger, vapen, samt kriminalitet.

Livet är uppbyggt på knas och svårigheter.

Ge aldrig upp, fortsätt att kämpa fast demonerna besöker dig.

Bara ljuset kan beseгра mörkret.

Kärlek till dig min vän.

//

Min tur att komma ut

Det började när jag va sju år och då du vet man slåss och tjuvröker eller något, jag mins inte så mycket, men jag brukade slåss när jag va sju och ville ha respekt av de äldre så de såg att jag va stark och smart.

Då en dag så kom en av dem med typ tre andra och frågade hur gammal ja va så jag sa; jo att jag är sju. Då sa de bara ajit och började viska till varandra om något, att det va bra han är liten och ung. Sen sa de; om jag vill sälja och jag sa ja för att sen gå till en jävla gubbe och säga "köp cigg till maj".

Det va därför och för pengar, sen då allt blev bajs jag hopade av 4:an, jag hängde med fel folk, gick djupare i den. Sen typ när jag va 10 skulle fylla 11 tog soc mig till hvb och där blev det värre, droger, misshandel, misstänkt för olika brott.

13 hvb och nu sis, 5år borta från att va hemma och nu är jag 14, är 15 typ om en månad och ska sitta på hvb eller sis tills jag blir 21 men jag tror inte det längre. Jag har ny soc som är bra jag ska till hvb snart och kanske få komma ut i sent i höst om jag fortsätter att bete mej. Mamma har fått jobb och ska flytta till ett bättre ställe och min bror kommer inte behöva se och gå genom det jag har gjort och jag tror bara att detta är min tur att komma ut.

Och förlåt för alla jag har skadat och sårat sen

Bruden som dansar med demoner.

Tjo de här är min berättelse. Allt blev fel i tidig ålder har missbrukat sen jag var 11, har varit akut på soc sen jag va 7, åkte in och ut på familje hem hvb hem och sis, mitt missbruk blev barra värre det gick inte en dag utan att jag missbrukade, jag började begå brott och umgås med fel personer i tidig ålder. Många sa alltid till mig du va en sån fin tjej när du va liten du va alltid snäll och tänkte på alla andra.

Än idag har jag inte förlåtit mig själv för de jag gjorde mot min familj alla nätter min mamma har suttit vaken och bara väntat på samtalet att jag var död. Alla gånger min familj undrat vart jag varit, alla gånger jag varit efterlyst. Mina droger va allt jag jagade eller rättare sagt drogerna jagade mig.

Mitt i all misär så träffade jag en grabb, jag fastna helt på han. Han fatta mig han fatta att allt jag gjorde va inte för att såra nån utan de va för att såra mig själv. Första gången jag titta in i hans ögon så förstod jag direkt att de här är grabben jag kommer leva med. Han själv har haft en riktig misär sen liten så han kunde förstå mig på ett helt annat sätt. Han fångade upp mig när jag mådde som sämst när jag hade gett upp helt på livet. Alla gånger snuten knackat på min dörr hemma och hämtat mig eller letat efter mig, alla gånger insatsstyrkan stormat mitt hem för jag ansågs som farlig och oberäknelig eller för jag har varit misstänkt för brott.

Jag förstår inte hur allt kunde bli så fel, alla psykoser jag haft. Efter alla dessa år har jag äntligen insett att jag måste ändra min livsstil, efter så många år har jag insett att livet är värt att leva att det är värt att kämpa för, efter allt som har hänt så står jag ändå kvar, så många gånger jag har sett döden komma mot

mig, efter alla skotten som kommit mot mig har gud ändå inte velat att dom ska träffa mig.

Flera år senare står jag här och har varit ren i flera månader, jag lever och jag vill ändras jag. Jag sitter här på sis men jag vet att när jag kommer ut så har jag folk som väntar på mig. Jag vet att alla kan klara de bara om man vill se till att kämpa.

FrånBRUDEN SOM DANSAR MED DEMONER // SNART UTE IGEN

Kolla fram aldriiiiig bak

Jag är en tonårstjej. Som barn har jag aldrig haft det bra. Pappa har varit frånvarande under hela min uppväxt och tyvärr för några år sen fick han en stroke och dog. Så jag kommer aldrig att få lära känna min pappa eller få en relation med honom, och det känns för jävligt.

Hans dödsfall påverkade min mamma på ett skitdåligt sätt. Hon gav upp även att vara mamma också. Då jag är yngst bland syskonen påverkade det mig jättemycket.

Jag började skita i nästan alltihop. Jag började umgås med fel människor. Då jag var så ung förstod jag inte att vara rädd om mig. Det blev droger och jag blev utsatt för en massa skit av olika killar som förstörde mig ännu mer.

Soc blev inblandad och jag blev placerad på olika hem. Där var det inte bra, så jag stack. Jag var på rymmen i flera månader. Jag mådde bättre av att vara på rymmen än på hemmen. Det dåliga var att jag missade skolan och t.ex. sjukvården. m.m. Men tillslut blev jag hittad av snuten.

Jag blev omhändertagen och körd till ett häkte medan dom kontaktade Soc. Nästa dag åkte jag till ett SIS hem som jag är på idag. Så nu sitter jag här på obestämd tid och jag har hunnit lära mig under tiden jag har varit här att det finns en bra framtid för mig och jag kommer "köra hundra" hela vägen till målet.

Jag ska få bort Soc från mitt liv så fort som möjligt och det gäller att "brösta tiden" och fortsätta sköta mig. Och jag lovar om jag kan, så kan DU! Förstååruu!

// <3

Shoo!

Jag är en tonårstjej och här kommer min berättelse om hur jag hamna på Sis.

Det började med att jag hängde med fel folk. Jag tyckte typ att det var "nice" att hänga med dom äldre. Sen blev det att dom börja erbjuda en massa droger och jag som var väldigt ung, tackade ja till drogerna.

Och den stunden mådde jag bra tills jag började må illa o spydde, mådde "cokk" dåligt efter, "wallah".

Det här höll p upp till 1år, allt kraschade med att jag tog en överdos, jag åkte ambulans till akuten och där tog dom hand om mig. På grund av överdosen och mitt liv så kopplades Soc in. Efter det så blev jag HVB-Placerad. Efter upprepade rymningar blev jag SIS-Placerad.

Jag ska vara glad att jag lever idag. På Sis har jag börjat gå till skolan. Jag har varit drogfri i flera mån, vilket gör att jag mår bra idag. När jag var ung så var jag ett riktigt knasbarn. Det är "cokk" jobbigt att sitta på Sis, men det är bara att sköta sig och bete sig så blir man fri tillslut.

Ett tips t dig som sitter på Sis just nu, bara sköt dig och undvik avskiljningar. Och bevisa att du är redo att bli fri. För en dag kommer du släppas!

Kärlek till dig som sitter just nu, ta hand om dig. <3

Jag har förtrollat dig

Jag är din vän å din död som tar dig till jord åter, den enda blomman som gör att din mor gråter, jag växte upp i en dal på en stor åker, här har dom krigat om mark så blomman kommer åter. Sett konflikter, hets mot terrorister, en väst invasion som har klätt många kistor, det här är en jävla nederbörd och vi blir skördade av bönder som kämpar för sitt levebröd, dom jobbar hårt på fälten annars kommer svälten, klippa blomman vid stjälken, det är den enda hjälpen. Å fina jord å fina människor, ni behöver mjölk saften så vi lastas upp på vagnen av högaffeln, första biten åker vi med häst och vagn och vi är vaktade av män med väst och gun, de är minst 30 man med samma efternamn för det finns fiender ibland som sätter oss i brand, lastbilar väntar vid en lägerplats, paketerar oss innan dom väger vår last, byter oss för vapen och ammunition, en kass deal värt knappt en halv miljon, jag har förtrollat dig, både kropp och själ så ni tar oss till ett annat land långt bort, i ett drog labb kokar oss till heroin så du blir mera drogad, varierande olika kemiska sinarie, dom blandar oss så vi blir starkare med kemikalier, någon blir brun, någon blir vit, vi båda dödliga och fyllda med skit, vi inpaketerads innan vi transporteras, gömmer oss med annat som exporteras, det varieras. Denna gång lastbil med krukor från kashmir, mutade tullmän så resan blir tax fri, ger oss ett fri pass ända till ett annat land långt bort där köpare väntar, gangsters från Tyskland, mycket knark i dig, två är kusiner, båda gravida och unga blondiner, dom lura ditt öga att smuggla det vita för vem vill misstänka och tulla gravida, svälja kondomen, bär farliga risker, man dör på momangen om kodisen spricker, lämna det landet i ett flygplan, i magen brevid en bebis blev mitt lastrum, gå med stil med lågprofil och går förbi i tullen, ingen misstänker henne

som en drogkurir, det är en syn som gör vemsomhelst avskräckt, går in på toan och tömmer ut sin magsäck. jag denna fina blomma som skapar dessa krig får dig att vakna upp helt svettig, den rinner ner för din panna, ångesten är här, här för att stanna, skriken ekar i ditt huvud, dom är sanna "pium opium, hörde att nån dog i en storstad och dog för ung, opiat opiat, hörde att du träffa på nån som dog idag". jag å mina vänner vi blir sålda på gatan i en annan stad av en langare som har gjort det här i två tre år, det är svårt att förstå men jag blir såld för nära hundra till en ung man på gunga som gillar punda, blunda, flumma, känna de gunga, inte tänka, undra, känna sig annorlunda, nu går han längst gatan med ett halvt gram i strumpan med tårar som rinner, gaddat där på kinden, ingen visste att han skulle hem till sina väntande vänner, soffan, sprutan, nerrullade persienner, han sitter på tåget som går till svensk mark, spelar lugn när de är passkontroll och gränsvakt, han borde lyssna på va mamman sagt, han visste han va ett svin för mamma hade de jobbigt å pappa va på anstalt, under tiden gick han å köpte knark, men dags å tänka andra tankar för han kom fram till lägenheten å segla in i hamnen, snart är det dags att sätta mig i armen, han blandar mig med vatten å kokar mig på skeden, spänner ett skärp i armen så han kan finna venen, sprutar in varenda droppe, sedan dog hoppet, jag stanna hjärtat på han simmandes i blodomloppet, det här är stoppet på min resa, det går lugnt fram, nu finns jag i kroppen på en död ung man, från ambulans till bårhus sen begravning, gråtande människor som vill ha en förklaring, dom hissar ner kistan, och tid går förbi. Av jord är jag kommen av jord skall jag återbli

Misär

Strokette vad ska man säga, jag har suttit på sis i 10 månader. Jag hamnade på mitt första sis för att jag missbrukade och gjorde kaooosss. I början jag var kaos och fucka ur varje dag, Sen fick jag fucking VIE. Jag flyttade runt bland alla avdelningar på den instutionen. Den sista jag bodde på var bäst 😊 dom flesta personal va deeeeeeee och bara du andas dom lägger ner dig sen skickar dig fint till isoleringen. Jag bodde där i 5 månader, sen jag flytta till ett nytt sis för utredning. Men pågud dom kidnappa mig, man sa till mig kom du ska ladda musik sen man tog tag i mig och drog mig ut. en krimare som och satte handfängsel och fotfängsel. Och satte mig i bilen, jag var i chock ingen hade sagt något jag fick inte ens packa mina grejer eller säga hejdå till mina vänner. Det va kaos men tjejerna där var jättebra. Sh till min syster mitthjärta. Sen dom tog mig dit jag sitter nu. Först kom jag till en avdelning, behandlingsavdelning bodde där nån vecka. Först när jag kom jag var förstörd, fattade ingenting om reglerna heller det är poängsystem och röktfritt. Tänkte vae däehär jag ska tagga, sen jag flytta till en utrednings avdelning. här är jag nu och suttit 5 månader. Personalen här är jätte bra och min utredning är klar väntar på plats på hvb i min egna hemort.

//vänta bara 😊 free

Det här är jag

Jag är en person som bor på ett SiS och har gjort de i snart 6 månader. Vägen hit har inte varit så lätt, min uppväxt har varit annorlunda de började gå mer snett när jag va 6 år de va då jag flyttade från min mamma. Jag och min bror flyttade från min mamma till min farmor. De va annorlunda där de va inte som hemma de va annan känsla en annan lukt en vad jag va van vid. Sen flyttade min bror till HVB då blev mitt liv mer snett då va jag typ 7 år jag flyttade till familjehem där jag sen fick flytta ifrån efter typ en månad för jag hade så mycket energi dom orkade inte med mig.

Sen flyttade jag till min pappa som jag aldrig hade träffat för han satt inne hela min uppväxt de va väldigt annorlunda han hade inget hemma inte soffa inget allas bara en madras de va konstigt för innan hade jag haft en säg de va även nu när jag va typ 7-8 år jag slutade gå i skolan för det va ingen som förstod hur jag hade de med min jätte dampiga ADHD och även min dyslexis och då fick jag flytta från min pappa för han blev tagen på droger.

Då flyttade jag till jourhem från jourhem till familjehem till nya hem hela tiden får jag har sen jag va liten alltid haft mycket energi alla blev väldigt irriterade lärare rektorer familj hem jourhem alla blev irriterade på mig men jag fick aldrig någon hjälp med mitt problem folk bara dukade de hela tiden. Nu va jag typ 8-9 då flyttade jag till min farmor igen och hennes kille dom bodde långt ut på landet jag hade inte kontakt med någon alls jag va inte i skolan jag lärde mig att underhålla mig själv när jag bodde hos min farmor slog hennes kille mig mycket och jag blev misshandlad fysiskt och psykiskt sen fick

min sos på något sätt reda på de hon flyttade mig till ett jourhem.

De va jätte bra där dom va jätte snälla mot mig men jag ha alltid vägrat att gå i skolan sen hittade min sos ett familjehem jag verkligen inte ville flytta från detta jourhem d va jätte bra men jag blev tvingad jag började avvika från detta familjehem till jourhemmet men jag va typ 10 de va då jag björnade röka och snusa va med fel folk.

De kändes bra för jag va som dom på vissa sätt jag blev accepterad och redan sen jag va liten har jag aldrig fått känna mig ledsen så för mig så undra alla år vad som en händer för man aldrig vika säg sen när jag va typ 11-12 då började va då allt gick riktigt snett då tog började jag avvika lägre och ta droger bära kniv vapen va ute sent på nätterna sen flyttade jag till familjehem där min soc. tog mig på att jag sålde droger.

Sen rymde jag till min mamma då fick jag och min mamma bättre kontakt jag började ta tyngre droger jag flyttade till ett HVB va kons flyttade runt på HVB de kändes bara fel rymde tillbaka till dm jag va med sen fick jag ett jourhem där hittade som knivar på mig och massa sånt jag blev mer och mer på min vakt men dom va jätte bra de jourhemmet då bästa jag varit på dom brydde sig verkligen om mig sen fick jag LVU dykte inte upp när jag skulle blev jag efterlyst i fem månader då gjorde jag mycket knas saker sen blev jag taggen av cevilare efter fem månader jag fick åka med kriminalvården till sis här har jag bort här i 5-6 månader och har bra kontakt med min mamma idag.

Minns den där tiden

Minns den där tiden när man satt hemma med sin familj och hade det bra. Det fanns inga problem för man var så liten och oskyldig, allt var så perfekt. Speciellt med sin mamma. Sen går det år och familjen splittras och allt det där som var så bra bara försvann, helt bortblåst.

Man växer upp och det samlas orosanmälningar på orosanmälningar varje vecka. Skolan vart orolig, familjen vart orolig, alla vart oroliga.

till sist reagerade soc på alla anmälningar och satte stopp. Dem placerade mig på mitt första jour hem. De sa till mig att jag skulle bo där i 5 dagar tills de hade hittat nått bättre. Och jag tänkte "wtf, va ser jag ut som?" så jag rymde ju.

Därefter vart det bara hvb på hvb till sis och sen hem, ännu mer hvb och till sist fick soc nog och placerade mig på sis igen. Sitter nu på mitt andra sis. Har bott här 4 månader nu och har många månader kvar.

Var ska jag hamna?

Det är svårt att hoppas och tro något när man inte vet vart man ska hamna.

Idag ska jag få min rekommendation

Det känns som att ingen litar på mig, hela mitt liv är som en rättegång

Det konstiga är att jag känner ingenting. Jag tror att det ska bli dåligt.

Tid att tänka

Hej mitt namn är xxxxx och är 15 år gammal jag har bott 2 gånger på samma institution 10 månader sammanlagt. Första gången ja kom in var jag så rädd att jag grät det var typ sommar och jag ska sitta inne, andra gången kändes de bättre för man kände typ all personal o hälften av ungdomarna då man kom in i gruppen snabbare än föra gången. De som har varit dåligt på min tid här är att man inte känner sig fri personal är med vart än du går att inte kunna träffa sina vänner och familj och inte heller veta vad som kommer hända i framtiden typ att man inte vet va soc kommer och säga. De som har varit bra är att man får tid att tänka på sig själv

SiS user

Allt börjar med familjen sen skolan bror jag svär lärarna som alesäs ska lära dig i skolan bara förstörde för dig och skrek på dig och till och med tog ner dig när man inte ens gjort nåt sen bror en ilska växer inom dig du börjar hata alla speciellt när man inte får nån respekt i sitt egna hem jao man får stryk av dom som egentligen ska stå vid din sida och alltid finnas där för en men jhelt ärligt har aldrig haft en vuxen förebild bror jag bara hatar på vuxna även dom snälla bror de e ju ba så man växt upp och sen efter allt knas hemma och skola då börjar man med dåliga kompisar sen efter dåliga kompisar cigg sen efter sig droger brooor jag svär livet e för kort för sånt de ingen bra väg bror asså efter allt dedär då hamnar man på sis o sen helt plötsligt börjar en vuxen i min familj bry sig efter all stryk o alla sjukhus jag hamnat på mannen jag är en normal grabb som alla andra jag är inte annorlunda för jag gjort knas saker jao och soc hjälper fan inte som tar ett barn från sin familj då man blir bara ännu argare och kommer göra mer fucked up saker asså sen föräldrarna har inte råd med nåt mannen varför tror soc då man börjar beckna o försöka försörja sin familj jao jalla mannen Tänk på de mina fkn bröder o systrar

//

Bruden som ville lyckas utan att förtryckas!

- Minns än mitt första slag på mitt 6åriga jag
- Jag var en flicka när jag började dricka
- Vägarna skulle visa rätt men jag valde att tveka så jag gick snett
- HVB personalens skvaller gjorde att jag hamna bakom galler
- SOC sa att jag skulle flytta men det gjorde ingen nytta
- KV kom och jag fick tänka om
- Rummen av betong fick mig gråta, gång på gång för att jag ville börja om
- Folk sa att allt skulle bli bra men just då ville jag bara dra
- Jag hade försorg för dig men du dissade bara mig
- Jag blev förråd samtidigt missförstod

Om du hamnar på sis så sköt dig även fast det känns hopplöst just i stunden så lovar jag dig att ljuset finns framför dig. Du kan aldrig komma till ljuset om du inte kämpar till det. Det tar tid men den tiden är värd. Skit i alla som försöker påverka dig där inne för i slutändan så är det bara du. Du är din bästa vän och det är dig du ska vara snäll mot om någon. Due stark glöm ej det!

FRÅN

Den hårda vägen.

Jag sitter i min ensamhet försöker finna livets svar.

Mina tårar blir till floder min lycka blir till sorg.

Shu shu jag är en brud på 15 år och Har bott på 3 familjehem sen jag var 12år och har bott på 1 HVB och nu 1 SIS. Jag vill främst säga att ni som sitter inlåst just nu asså ni är så jävla starka och underbara jag lovar att Gud kommer förlåta era synder var stark och tänk på dina vänner och din familj om hur stolta dom kommer vara över dig att du klarat av denna resa. Men jag minns hur Polisen hämtade mig för sista gången och körde mig till SIS jag hade ingen aning om vart jag skulle jag visste liksom inte vad SIS va.... Min Soc sa att jag skulle till ett HVB hem men jag hamnade inlåst bland fyra väggar. Och ingen som fanns där för mig. Djävulen var fast i mig. Jag hamnade här på SIS för att jag skolkade då och då och drevit 4 gånger i mitt liv och har dåligt umgänge, men har aldrig tagit droger eller hållit på med grova saker.

Jag kommer ha kommit ut härifrån när denna bok kommit ut. Jag rymde härifrån för 3 månader sedan men fick fortfarande bo kvar på typ öppet SIS, mitt liv har varit som ett äventyr haha men vad ska man säga man vill ju leva livet bror. Men du vet den där känslan när man verkligen inte orkar mer man vill bara ge upp den känslan hade jag dagligen.

Jag har sårat många jag har ljugit för många men jag har varit rädd för att säga sanningen för ville inte från början såra någon. Bror livet vi lever är inte alltid lätt men det gäller att se de positiva också. Om jag ska vara ärlig jag saknar min hemstad skit mycket jag saknar sommaren ute med mina Vänner och med min familj. Jag vill främst tacka min älskade

mamma som har funnits här för mig i dom svåraste tiderna, Mamma om du läser detta så vill jag säga att jag älskar dig mest av allt du är min hjälte du är världens bästa mamma, tack verkligen för allt och tack Min fina, vackra o smarta syster, du har alltid funnits vid min sida, fri eller inlåst spelar ingen fucking roll du har alltid varit där. Jag är stolt att få kalla dig min syster. Jag svär vem e som dig du har ett leende som får mig att känna som att allt kommer lösa sig. Och tack till min mammas kille som har varit där för mig och förstått mig till 100% du är inte som alla andra du är speciell, Man har alltid roligt med dig, du är verkligen som min pappa, Och såklart tack min fina Pappa för allt du gjort för mig jag vet att vi har bråkat jätte mycket och inte alltid kommit överens men jag älskar dig ändå.

Och tack SIS för dem roligaste och dem tråkigaste stunderna i mitt liv, Jag kommer sakna er så himla mycket ändå. Jag vill tacka lärarna för dem roligaste lektionerna hahaha man skrattar alltid med er kommer sakna er skit mycket. Haha jag minns när vi åkte och bada med några andra jag har inte haft så roligt på länge.

Och Jag vill tacka min Nr1, Du har verkligen alltid funnits där för mig när jag mått skit och varit glad, man har alltid kul med dig, men vi ska såklart ses när vi båda är ute min fina vän.

Jag vill tacka X min roligaste och konstigaste vän hahah bror hon är inte som alla andra ahahah man skrattar alltid med henne de så många gånger jag och hon har bråkat men vi löser det på 1minut jag svär älskar dig X du är helt underbar.

Och tack finaYY för dom roliga stunderna med dig haha vi har också bråkat mycket men löst de du är så jävla kaxig haha men ändå den snällaste och finaste tjejen.

Och tack Z för allt haha inte alltid vi gillat varandra men du är ändå en så jävla bra vän haha, Hahah svär du tror du ska sitta hela livet haha du är bäst kom ihåg det.

Och tack avdelningen för de roligaste stunderna med skratt och gråt, jag vill främst tacka till dem som man alltid kan prata med haha jag o dom andra vet att du älskar oss även om vi mobbar din längd haha. Och tack till mina Kp till pratstunderna haha ni får en att skratta även om man är skit sur och vill typ slå sönder allt o alla haha, man kan alltid snacka med er juuuu jag känner mig trygg med er och jag vill tacka resten av personalen på SIS för allt.

Ett intressant liv<3

Men hej på dig erkänn du läser denna boken just nu för du har fetttt tråkigt hahaha men det e chill för du kommer få läsa en väldigt väldigt intressant berättelse okej okej. Allt detta började på sommarlovet då jag och mina tjejer typ letade kille om du förstår för skoj skull men lilla jag hittade faktiskt en kille som jag verkligen blev fast i han hade allt jag ville ha då, han va duvet en sån typ som trodde han var Pablo escobar hahhahaha men det va ju jätte coolt tyckte jag men aja jag blev ifall enormt kär i honom nu inser jag det var ett misstag jag aldrig kommer glömma tyvärr. Eftersom jag blev såpas kär i honom sov jag hos honom i 6 månader och jagvet det är sjukt gick inte heller i skola och fick fler och fler orosanmälarn och soc tyckte det blev ett problem såklart så de ville sätta mig på hvb jag vägrade ju såklart och stack till min tjejvän det var första gången jag testade droger jag tog E så dum som jag är o det va typ skit kul tyckte jag då och sen börja jag testa röka på o sån skit asså de va typ bah en fettttttt vibe men riktigt pundigt bror hahha sen jag hamnade på det jävla hvb hemmet ändå och stack efter 3 dagar typ t en grabb som var lite äldre men it så mycket tyckte han va skit fin sen var jag där ett tag sen stack jag hem och fortsatte då med dessa skumma vännerna man märker verkligen skillnad på hästar och åsnor min ahkiii sen efter ett tag kom jag till ett sis för jag bara lixom råkade ta en överdoss på benzo men asså det kan handa vem som lixom min katt kan äta för mycke och få överdoss same shit. Siset var bra det nåt sånt tvär fett ställe skaffade också en vän för livet hon mobba mig först men sen vi blev helt chill t oss jag fick flytta till en familj riktiga sånna rikemans ställe ungarna var rassar hela högen också, där så kom jag hem full o ramlade i soporna så dom tänkte vem e denna skumma tjej stick så fick åka till ett

hvb igen såklart men skitsamma tänkte jag efter det till en annan familj där jag kom hem hög istället dom märkte på mig för åt som en fkn gris mannen man ba bete dig eller rulla härifrån hahhahah. A du hör ju hur detta låter sen det blev att jag fick bo hos min älskade underbaraste pappa över sommaren träffade mitt ex igen han sommarjobbade och då tänkte jag skulle gå och vara lojal mot honom man ba nejjj stupid ass hahaha han grät lite så jag började tyvärr men mitt självskadebetende igen men min pappa ville verkligen försöka prata med mig men stötte bara bort honom sån idiot jag va han ville verkligen mig allt och det vill han fortfarande <3 sen ett tag jag var på rymmen o skit massa andra ställen de var knas soc flyttade mig över hela världen i ett ufo typ jag var sedan hemma ett tag och duvet hade rökt t mig så soft duvet och ätit kollade serie sen jag däckade grovt och vaknade av polisennnnnn var i mitt hus det var somma poliserrr som kör mig 3-4 gånger tidigare lite stelt jagjvet jag gråter skriker grisar lite så som alla vi ungdommar gör sen jag ville röka men mina cigg var slut såklart så vi fick stanna och köpa nya jag och poliserna han gjorde såna skumma harakat barakat saker påvägen trodde han skulle få andningstopp eller nåt men tyvärr inte a så nu när vi kom fram till sis skrek jag som en arg katt jävel sparkades och a men isloringen skippade jag ifall hahahha kom hit vid 4 och kom in på avdelningen vid 21.30 typ hahhah hade smugglat in min lur och massa annat värsta sjuka är jag duvtet dessa stora baankrånen borde anlita mig a men nuu har jag varit här i 2 månader och har faktiskt riktiga stora mål med mitt liv utan att ljuga akhi skaffade en vän för resten av mitt liv.

/

Ett ungt liv med stora möjligheter

Va gjorde Hon för fel var hennes tankesätt om hon nu kan minnas rätt,
efter all misär står hon
Fortfarande kvar då hon vet att hennes pappa hade rätt.
Drogerna eller vännerna kunde
Inte bryta ner hennes tankesätt, rösterna i huvudet var som demoner som bara ville
att hon skulle gå Snett hennes liv har aldrig varit lätt ,
Hon
har en mamma som inte kan bete sig rätt
Lilla flicka hur kunde du hamna så fel när du bara har gjort rätt.
Hon kollade sig själv i spegeln och den sa att hon aldrig kommer bli perfekt stackars flicka hennes ögon fylldes med tårar hon blev bara sårad.
Hennes pappa har alltid varit hennes bästa vän, trygghet och förståelse
Då hon aldrig haft ett riktig bra mående, hon fattade
Inte vad SOC såg
som inte hade blivit rätt hon bad om förlåtelse till människor
som
Trampat henne snett
Hennes missbruk slutade inte rätt hon
Fick det inte lätt dag in dag ut hon va i misär men när hon rullade sin spliff var allt så enkelt
Och det gjorde henne så kär hennes leende var aldrig äkta
men det fick räcka.

//

Lite sett men lärt mig mycket

Hahahahaha hej hej det är en tjej som hamnat lite snett i livet men lärt sig mycket också

Du vet man märker när man försvinner att dom ändå lojala är din familj dina vänner dom är bah där när du kan bjuda på saker. Ville berätta lite om min knas stund i livet sitter nu på ett riktigt vidrigt ställe ska inte ljuga men har också suttit på ett annat sis och några hvb, familjehem grejen är att det började redan kaosa redan i 5an smälla i dörrar testa alc i 6an redan tyckte jag var skit cool men slutade direkt för kände de var inget för mig. Sen kom det till att sommarlovet börja det var tvär feet var ute sent sa att jag sov hos vänner träffade killar rökte cigg lite så men hatade det egentligen började träffa en kille under sommarlovet han gick på den skolan jag också skulle börja på vi träffades i skolan första gången jag blev jätttttte kär men han hade missbruk inom droger och sålde tänkte jag hade träffat värsta grabben men egentligen han var en tönt och det har jag insett idag hshshshhs. Jag slutade gå i skolan helt i 7an för sov hos denna killen vi kan kalla han X sov hos han under hela vårat förhållande och det hade soc koll på pågrund över alla mina anmälningar från skolan så när han fick sis stack jag till en tjejvän testade E för första gången mådde riktigt bajs fastnade för det direkt och började bara köpa mer och mer stack sedan hem till en killvän hade tagit en hel del E då men kunde hantera det på nåt konstigt sätt ända och är glad för det än idag och tacksam för min killvän som tog hand om mig. Dagen efter kom polisen hem till honom och tog mig till mitt första hvb stack därifrån var helt förstörd va ute ett tag blev ett familjehem som min tjejvän också bodde på vi rymde därifrån för dom va inte snälla alls och hon tog en

överdoss på benzo och jag tog runt lite mer än en halv karta vi blev tagna i centrum hon räddades och är glad att vi hade en ängel vid vår sida hela tiden jag hamna på akut hvb och dagen efter sis satt där några månader började röka cigg där gjorde larm men kom överens med tjejerna har en vän därifrån än idag.

Eyri fik mina systrar <3

Allting börja med att jag mår dåligt vid 8 års åldern då jag fatta att jag it skulle få flytta hem t mina föräldrar o då hade jag bott i familjehem från att jag var 6 till nu då jag är 15.

När jag hade fyllt 9 år så börja jag dricka alkohol o skära mig då jag trodde det hjälpte o att det skulle lösa sig om man gjorde det, jag fastna i mitt självskadebeteende tills att jag var 13 o då gick det över styr så jag slutade skära mig o fortsatte dricka, röka o snusa o började även röka på vid 11.

Jag var fortfarande fast i alkohol o drack typ varje dag, när jag vakna, innan skolan, efter skolan, i skolan, när jag sminka mig o när jag skulle sova, alltså hela tiden.

Jag o min vän var hos en grabb o tog droger o drack så sen gick hon hem då jag hade somnat o sedan vaknar jag av att han är över mig o våldtar mig. Sen blev jag våldtagen igen.

Efter det var då jag knarka som mest.

Sedan februari slutade jag dricka för under vintern började jag med tabletter o allt möjligt, o jag började rymma minst 3 gånger i veckan så soc flytta mig.

Jag tog typ alla droger som fanns o jag mår typ bättre i stunden (inte sprutor) o då gick jag över till droger o sluta dricka, har druckit 3 gånger sen des o det är normalt typ på en födelsedag, en gång på sommaren o på nyår. Men det var måttligt.

Sedan januari förra året så tog jag tabletter o rökte på varje dag, jag hade aldrig torskpat på något utom alkohol, cigg, snus o självskadeende, så allt utan droger. Jag tog det som en antidepp typ.

Sedan oktober förra året så torska jag då jag fick ett utbrott o

hämta mina kartor o slängde på soc så efter det hade jag pisse men jag brydde mig it för var alltid positiv o brukade ta droger innan mina pisse. Jag brydde mig verkligen inte. Då bodde jag i familjehem o börja rymma där med osv.

Tog överdos flera gånger o hamna på psyket över 10-20 gnr o haft ca 5 självmordsförsök.

Sen hamna jag på sis o jag har inte suttit på sis o har mått sämre. Efter det så har jag slutat ta droger o det känns bra att jag inte kan ta det nu längre o har slutat skära mig självmant o håller på med mina utredningar o snart blir allt bra.

Allt löser sig tro mig o allt blir bra en dag Inshallah.

// <3

Mitt liv

Hej, jag är en brud på snart 15 och bor på sis. När jag var 12 år gammal flyttade jag till ett familjehem som va skit. SOC kom och hämtade mej i skolan och i de läget var min vanliga SOC på mammaledighet. Så jag fick en annan SOC under den tiden, hon var bra men hon tog mej från mina kompisar och tvingade mej att sätta mej i en bil på väg till ett ställe där jag sen skulle börja med mitt självska debeteende. Jag blev arg och jävligt irriterad på henne och jag har henne nu idag henne som min ordinarie SOC. Vi åkte några timmar i bil och kom fram helt okej. Jag gick in genom dörren och tänkte "ska jag bo här så långt bort och inte ha kontakt me min morsa?", jag blev arg och irriterad å kunde inte sova. Jag hade ju liksom inte varit där och hälsat på innan så jag var väldigt arg, hade inga kläder med mej och inga saker över huvud taget. Jag hade de inte bra där, familjehems mamman drog i mitt hår och behandlade mej som skit. Varje gång de hände tog jag mina saker och cyklade iväg en sväng. Det fanns en 10 åring som satt å titta på porr och en tjej som då va 14 som satt å skar sej själv. Det var även där jag började med mitt självska debeteende. Jag fick inte snacka med min morsa på 2 veckor. Efter en månad på familjehemmet kom jag hem till min mamma och bodde hos henne i typ ett år och sen flyttade jag till ett HVB-hem. Jag bodde där i 4 månader innan jag flyttade.

Efter jag hade bott hos morsan i ett år flyttade jag till ett HVB-hem och jag bodde där i 4 månader. Jag blev misshandlad av en annan tjej, fem slag i huvet och en spark i revbenet, jag fick en spricka i mitt revben och huvudverk i flera dagar. Jag åkte in på sjukhuset med en personal medans morsan och polisen va på väg. Jag älskar min morsa av hela mitt hjärta och

vill tacka henne för att hon fanns där för mej och hjälpte mej så mycke under denna tiden. När jag va med min familj på umgängen så åkte vi runt och ställde oss nån stans och bara va eller käkade nån stans. Även min farmor och farfar kom och hälsade på och skämde bort mej å köpte grejer till mej. Vill tacka min farmor och farfar för att ni alltid funnits där för mej och är en av de finaste grejerna som jag har i mitt liv och ni vill alltid mitt bästa hela tiden.

Efter fyra månader där så kom jag hem men i februari kom jag till ett nytt familjehem som ville ha mej och som verkligen gillade mej. Men de varade bara i 4 månader. Jag hade de skit bra. Jag har fortfarande kontakt med dom och dom är som min andra familj. Vi har två hästar, en hund och två katter tillsammans. Jag hade de jättebra där tills jag började smyga ut och dricka med mina vänner och sno cider och sprit från föräldrarna. Min mamma kom en gång jag kom hem å va stupfull och där började de störta rakt ner. Jag smög ut och träffade en kille å åkte runt med han för att sen komma hem mitt i natten. De fick reda på de några dagar efter och blev arga.

Efter fyra månader där kom jag hem till min farmor och farfar i en vecka. Efter så kom jag till ett nytt HVB-hem. Jag hade bra, började rida och träffade en vän för livet. Jag och hon är än idag bästa vänner och när hon flyttade efter 2 veckor så fattade jag först ingen ting och sen blev jag upprörd. Men vi bor på samma sis idag på samma avdelning. Sen spårade de ur när en ny tjej flyttade in. Men de lugnade ner sej. Efter ett tag flyttade en ny tjej in och då blev de kaos. Jag och den tjejen som hade bott tillsammans ett bra tag och den nya tjejen gjorde kaos. De började efter alla vi hade varit på bowling, efter bowlingen åkte vi till en pizzeria och där gjorde vi massa saker som vi inte fick gö. Redan i bilen började vi hålla på mot personalen och hoppa runt i bilen. Personalen sa till oss gång på gång men vi

lyssnade inte. Vi vevade ner rutorna och skrek även fast personalen hade sagt till oss. När vi väl kommit hem började vi skrika och höll på som fan. Vi gick in på en tjejs rum och hade hög musik och dansade. Efter ett tag gick vi ut och rökte. Sen gick vi in igen. Vi blandade cola med en ansikts grej och jag drack upp allt och trodde jag skulle bli full haha men de hände ju aldrig. Som sagt det hände mycket skit där men aa.

Dagen efter så åkte jag till min mamma och va hos henne i en vecka innan jag hamnade på ett akut sis.

Jag skötte mej där hyfsat men min SOC ville se de mer så jag blev flyttad till ett behandlings sis och jag sitter där än idag och ska snart flytta tillbaka till mitt gamla HVB-hem. Jag flyttade hit till sis för fem månader sedan. Jag har 100% närvaro i skolan och har inte fått så många oklarade moment. Jag är stolt över mej själv att jag har kommit såhär långt och växt som person i mej själv.

Kom ihåg ni klarar de bara kämpa på och tänk på er själva och inte alla andra. Ni är där för eran egna skull och inte någon annans. <3

//<33

Hoppas det blir bättre

Det har alltid bara varit jag och mamma hela mitt liv. Önska det aldrig hade hänt eller att jag gjorde mer för att förhindra det när jag var 9 år. Med efter en händelse så testa jag droger första gång och då testa jag tjo och benz. Sedan det så har jag bara velat hitta nästa kick för att försöka "lugna" mitt inre.

När jag var 11 så fick jag problem med socialtjänsten. Jag hoppade för många lektioner. Jag börja bli inlagd på sjukhus in och ut.

Så kom dagen soc tog mig ifrån min mamma. Jag var 12 dom placera mig på ett hvb hem.

Då började jag kaosa och var väldigt utåt agerande. Bodde på hvb hemmet i 7 månader innan jag fick flytta till ett familjehem och sedan hoppat till de ena till de andra. Fick flytta hem till mamma efter 4 år sedan så funka det runt 7 månader och mitt missbruk eskalera och sedan ett hvb hem som var skit. Och nu sitter jag på sis.

Hej jag är en ung tonårstjej

Jag kommer berätta lite om min historia innan jag kom in till sis. Vi kan börja med att det va tre år sedan. Min pappa hade alkoholproblem han drack ofta och slog mig och det va mycket bråk i familjen. Jag bodde hos min mamma utomlands med mina 2 syskon tills för cirka 5 år sedan. Min pappa hade en ny fru och han ville att jag och mina 2 syskon skulle flytta till Sverige med honom och hans fru. När jag flyttade till sverige bodde vi i södra sidan av en storstad. Efter tre år flyttade vi till västra sidan av en storstad pågrund av socialtjänsten och det var då all problem började. Jag började umgås med dåliga människor började baxa och började ta droger för att det var mycket problem hemma och så. Jag började skolka och va ute länge. Till slut blev jag placerad i ett akut familjehem. Jag ville inte följa familjehems regler jag rymde mycket, kom hem sent för att jag inte trivdes där och jag saknade min familj och ville bara inte va där för att det påminner mig om min egna familj och jag slutade inte med tobak och droger. Så jag var i den familjehemmet i 1-2 veckor.

Efter det kom jag till ett annat familjehem. I den familjehem var samma och det var då jag torskade med droger. Så familjehems mamma kunde inte hjälpa mig och hon ville inte ha mig längre så jag fick flytta. Jag flyttade jag igen till ett nytt familjehem. Där började jag röka fritt och slutade bry mig om allt jag stängde in mig så att jag inte brydde mig längre om nått. Jag var tvungen att gå på BUP och började ta piss prov och träffa psykolog. Men jag tyckte att jag inte behöver det så jag slutade med att ta pissprover och psykolog. Jag brydde mig inte om skolan jag slutade gå dit men om jag var där så var det kaos. Så blev avstängd från skolan och jag fattade inte det. Så

dom sa att jag skulle börja jobba hemma. Jag följde inte heller doms regler jag rymde mycket började baxa mer och mer och tog droger. Dom började med att jag ska sluta med internet kl 22:00, för att jag sov aldrig jag var vaken hela natten gick ut och rökte och bara va på mobilen till klockan 09-10 på morgnen efter det går jag och lägger mig och vaknar på kvällen. Jag hade mycket ångest, depression, dåligbeteende, aggressiv och mycket problem med sömnen. Jag ville flytta därifrån för att jag inte fick hjälp som jag behövde både i skolan och på dom familjehem som jag var på. Min soc var trött på mig så dom tänkte att jag ska bo i ett familjehem hos en gammal kvinna och en katt. Jag hade inga val för att dom var med polisen. Jag försökte mitt bästa att springa från polisen men dom tog mig ändå och jag fick handfångslar på mig. Dom körde mig till polis stationen och jag fick vänta i 2-3 timmar på kriminalvården. Till slut kom dom jag träffade jävligt snälla kriminalvårdare jag vile röka mina cigg för att jag va stressad och helt förstörd den dagen. Men dom hade snus med cigg och jag blev lung och så hela resan. När jag kom ditt var det i skogen och hon såg snäll och söt ut fast det var hon inte. Jag fick bo på en vind jag fick inte alls gå ut men jag sket i det jag hittade dåliga killvänner som är lite äldre än mig. Jag hittade en tåg station fast jag promenerade typ i 1 timme och 40 min för att hitta den. Jag plankade på tåget åkte till dom tog droger va borta länge och smög tillbaks hem. Jag började göra så länge, ibland sov jag hos en tjej som också var placerad där fast med egen hus brevid, jag och hon hade bra relation jag var mest hos henne. Jag orkade inte bo hos den kvinnan jag trivdes inte det blev mindre mat och hon drog mig om hon villeoch började skrika på mig, jag började skrika på henne och spottade på hennes ansikte för att jag blev så arg men jag menade inte det så jag sprang bara ut och åkte iväg. Jag åkte till en storstad va borta länge ibland gick bara runt på gatan tills det blev morgon

om jag inte hade sovplats. Tillslut blev jag placerad i en behandlingshem. Dom var verkligen snälla mamman kunde samma språk som jag. Jag var där i månader men jag fick ändå orosanmälningar. Jag behövde ta urinprover jag var mest positiv på thc. Dom försökte verkligen hjälpa mig och jag ville bli bättre fast jag ville inte gå till psykolog oså. Jag började rymma därifrån för jag inte fick röka cigg och dom klagade på mina naglar och hur jag sminkade mig. Jag fick mer dålig självförtroende. Jag hade utgångsförbud för att jag kom hem med polis hela tiden ibland är det pågrund av droger eller att baxa eller rymningar. Jag brydde mig inte så mycket om utgångsförbudet. Gick ut ändå. Min skola ville inte ha mig kvar så jag behövde byta skola men jag ville inte jag ville gå kvar i min skola. Men det var en gång jag gick ut och min pappa och soc hade domstol om min LVU. Jag skulle tydligen åka in till sis så jag rymde. Jag frågade också min soc fast dom sa inte nått om det. Jag trodde på min pappa. Men han ville att jag skulle åka in till sis för min egen skull, fast jag visste ingenting om det. Så en gång jag var ute polisen stoppade mig och tog mig. Jag frågade "vart ska jag?" dom svarar inte mig. Dom ringde nån och sa att dom hade mig och att dom skulle köra mig till sis ungdomshem. Jag var förstörd men jag tänkte bara jag bröstar de. Jag var på en akut plats, en av mina vänner satt där också. Det var verkligen snälla personal där jag tyckte om det ungdomshemmet. Jag fick röka där men fick inte av min pappa andra tjejer hjälpte mig. Det fanns verkligen snälla perosnal och ungdomar dom förtjänar verkligen mycket respekt. Men jag var stökig för jag försökte ta skit från mina vänner istället för dom så jag hamnade på avskiljningen flera gånger. Jag gick inte till skolan men jag försökte verkligen. Min soc sa att jag skulle bara vara där i 8 veckor. Jag skötte mig försökte gå till skolan och göra rätt men jag har mycket svårigheter. Jag skulle ha skype möte med min soc. Och jag fick

få reda på att jag skulle till utredning. Jag var där i 3 månader och jag försökte ringa min soc dom svara aldrig. Men en gång ringde dom och sa att jag ska flytta till ett annat sis ungdomshem. Jag var på utrednings avdelning. Man fick inte röka det var poängsystem och mycket strängare. Jag ville inte gå till skolan i början jag var förstörd i ett tag. Efter kanske 2-3 veckor började jag gå till skolan och sköta mig. Efter 8 veckor fick jag min utredning. Jag fick få reda på att jag har svår ADHD och lindrig IF och hade svår ångest, depression och aggresionproblem. Dom tyckte att jag ska till ett LSS boende (egen lägenhet). Min soc sa att det kommer ta 1-2 veckor eller 2-3 veckor. Jag litade på dom och va kvar i typ en månad men det tog längre tid, så en dag rymde jag. Första dagen på rymen tog jag droger och tog min mobil o var borta i en vecka sen orkade jag inte o jag kom tillbaks. Jag var positiv dagen jag kom jag var också påverkad av droger när jag kom tillbaks. Och nu så sitter jag fortfarande kvar på sis och har snart varit här 4-5 månader. Så jag har stått ut med två sis hem i 7-8 månader det va allt hejdå alla mina älsakde gör inte sånt som jag höll på med <3.

Drunknade i den svarta misären och de brinnande helvetet...

Jag är en tonårstjej, och jag har inte haft det lätt under min uppväxt.

Jag växte bara upp med min mamma och det tackar jag gud för.

Min biologiska "pappa" behandlade aldrig min mamma eller mig rätt, vi var tvungna att fly från honom när jag var några månader.

Därefter bodde jag och min mamma på en kvinnojour tills jag var typ 1 och ett halvt år, sedan flyttade vi till en lägenhet och vi lärde känna vänner och mamma började lära sig svenskan och plugga.

Tiden gick och när jag var 2 och ett halvt år så träffade min mamma en man som hon direkt föll för, det var kärlek vid första ögonkastet. De började prata och de träffades mer och mer.

Jag hade aldrig träffat en manlig person som var så nära min mamma.

En dag så kallade jag den mannen för pappa, sedan det ögonblicket blev han min pappa och det är han än idag.

Skulle kunna göra allt för de två personerna.

När jag var 4 år så flyttade de ihop.

Jag växte upp och när jag var 15 år klev jag snett...

Jag som 15-åring började umgås med kriminella, blev medlem i ett kriminellt ungdomsgäng, gjorde grova brott, tog droger som blev grövre och grövre..

De kallade mig för langare.

De såg mig som en kriminell.

(polisen, LVU, HVB-Hem, SIS1 , SIS 2, 3 avdelningar) (Nu?)

En brud från södra Sverige

Hej, jah är en ung tonårstjej. Jah. Pallar it säga så mkt om mitt liv. Blivit våldtagen 2 ggr. Min pappa har försökt köra på mig. Min mamma träffade fel kille & började ta droger 😞, o nu sitter jag på SiS för avvikningar, träffat äldre killar & druckit alkohol. Så enligt min soc har jah sålt mig själv på en sexklubb. Min soc har även ringt min mamma och sagt att hennes dotter e hora 😞 Så efter att ha bott på SiS Behandling i över ett år flyttar dom mig till utredningsavdelning o nu har ja bott på utredning ett par månader.

Ja har rekommendation på fredag 😊 om två dagaaaaar!! Ä ändå så taggad!! Men om jag får SiS Behandling igen då kmr ja 100% rymma!!

Gud kan du höra mig?

Jag jagas av mina tankar, jag ber till gud, jag frågar kommer det här få ett bra slut?

En dag vill jag leva livet utan massa stress och strul.

Mamma och pappa har stått kvar under hela livet, och jag tog det för givet, om jag kunde skulle jag ge dom ett annat bra liv.

Jag sitter inlåst och undrar om jag nånsin kommer bli fri.

Jag har levt livet som en ghettofilm.

Jag ser brorsan bära väst och stål för det hetsigt i trakten vi är ifrån, många gånger jag vart nära på gå under, att jag lever är ett under, vill bara minnas alla fina stunder.

XX lovar att allt det här ska ta slut.

Min ängel jag önska du va här med mig just nu, men jag vet att du vakar över mig i alla stunder.

Här det smäller hela tiden man kan tro de är nyår, men det här ska bli mitt år.

En ghetto romans

Du va den enda jag hade kvar, men du valde dra, fast jag va den enda som stod kvar.

Dina löften va tomma som flaskorna, de enda som hjälpte va jointen.

Ibland var det bra men på nått sätt lyckas du alltid göra de knas och jag ville bara dra.

Men en sak är klar att idag finns det inget av oss kvar, även om jag önska att vi var ett par.

Och jag vet att du är ingen jag vill ha.

Alla sa till mig akta dig för han, han är kriminell, kriminellas hjärna sover men under tiden med han var de min hjärna som sov.

Han fick mig att känna som att jag va den enda, han fick mig bländad.

Min mamma jag svek, bara för att pengarna blev mer.

Jag trodde de vi hade va en romans men de vi hade var ur balans.

Jag sa till dig visa mig inte att dom har rätt nu står jag här med ärr.

Du ville inte att jag skulle lämna men allt du gav till mig var smärta.

När jag lämna, världen den rasa och nu står jag här utan dig, men samtidigt saknar jag våra dagar.

//

Ta mig härifrån

Hej, jag är 14 år gammal och bor på sis. Allting började med att jag blev inlagd på psyket på grund av psykisk ohälsa. Jag var där i cirka 4 månader jag fick den hjälpen jag behövde jag mådde mycket bättre när jag var inlåst på psyket. Efter cirka 4 månader kände läkaren att nu kan hon blir utskriven. Jag blev utskriven och fick flytta hem. Jag var bara hemma i 14 dagar då min Soc bestämde sig för att jag ska flytta till ett familjehem.

Jag bodde där bara i 1 vecka sen så flyttade jag till 5 olika hvb. Det var så fruktansvärt jobbigt att flytta runt. Jag gick igenom misshandel, våldtäkt och mobbning. Det var ingen som brydde sig om mig ingen av personalen frågade mig om hur jag mådde. Men det var en dag där jag var så trött på allt skit jag fick av alla så jag bestämde mig för och rymma.

Jag gjorde det jag tänkte på men jag kom tillbaks till boendet när jag kom in då börjar en manlig personal skrika på mig jag blev arg men samtidigt rädd. Så jag gick in till mitt rum. Senare på kvällen då blev det kaos där på boendet så jag fick inte sova på boendet jag fick åka till ett annat ställe och sova där dagen efter kom polisen och hämtade mig, körde mig till ett annat SiS. Jag har bott här i cirka 2 veckor det är jobbigt att bo på SIS det är absolut inte kul och bo här det är hemskt men jag kommer aldrig ge upp jag kämpar tills jag kommer ut här ifrån.

En liten del av mitt liv

Jag är en tjej på snart 17 år. Jag kommer från en bra familj men någonting gick ändå fel på vägen, jag ska förklara min resa till dit där jag är idag. Allt började i en liten stad, min familj bestod av mamma, pappa och två systrar. Jag och min syster har en väldigt nära relation men har alltid bott ifrån varandra eftersom vi har olika pappor. Jag bodde hos min pappa fram tills att jag fyllde 13 då flyttade jag till mamma och där började saker gå snett, jag baxade bilar, tog droger, fick soc på mig, slutade gå till skolan och träffade till slut en kriminell kille jag var fast med i nästan 3 år. Jag älskade adrenalin rushen jag fick av alla dessa saker men någonstans visste jag hur fel det var mot de jag älskade men jag hade tyvärr inte tillräcklig viljestyrka till att sluta trots allt.

Jag har bytt skola 7 gånger nu och har aldrig hunnit landa i en skola innan det blev dags att byta igen. I varje skola har jag hamnat i fel umgänge, de som skolkat och knarkat med andra ord och till slut blev jag som dem. Killen jag hade under tiden kan vi kalla för X. Han var kriminell, han beknade, hade vapen, gick med väst, blev huggen, skjuten, satt inne hela tiden, var våldsam och hela den biten. Jag var dödsjär i honom och älskade han verkligen fullt ut fastän han inte var snäll mot mig och var kriminell. Till slut blev jag indragen i allt det här och jag blev placerad på 2 hvb hem 1 skyddat boende och till slut SIS där jag sitter och skriver det här. Jag sitter här för skydd och är misstänkt för brott. Allt det för vad? Endast för kärlek, självklart har jag gjort saker utan X som har varit en knuff på fel väg men de större delarna har varit pga X.

Jag ångrar mig nu men jag får inte åka hem för det, jag måste fortfarande vara här och sköta mig så jag kan komma ut och fortsätta med min skolgång och rätt liv. Jag vet hur enkelt det är att falla tillbaka i dåliga vanor och jag hoppas verkligen att jag inte gör det den här gången men jag vet hur enkelt det är att sköta sig härinne och planera framtid men sedan faller man tillbaka när man släpps för man inte var redo. Det skrämmer mig. Lita aldrig på någon med andra ord och ta alltid dig själv först, det är inte värt det! Ta hand om er ni klarar er det här är bara en liten del av era liv.

Älesås Förändringar

En kille som sitter på SIS LSU, det är en stor förändring, här har jag en bestämd tid när jag ska dra härifrån och det känns skönt. Jag sitter för ett brott och jag minns inte heller så mycket av den kvällen för att jag var påverkad och ännu idag försöker jag minnas men det är helt blankt. Detta "ungdomshemmet" jag svär ibland känns det som vi sitter på kumla, personalen är som plitar det tror att de är bossar alla bestämmer över alla helt sjukt. Vi har varje helg (Lördag-Söndag) någon typ av behandlingstimme där vi snackar om hur vi vill att vår framtid ska se ut ska jag vara ärlig så spelar jag bara ett spel med dem, inte fan vet jag hur min framtid ska se ut de bara upp till gud.

Mitt liv har varit knas massor med bråk, slagsmål och grejer som jag inte vill gå in på annars kommer jag gola ner mig själv medan jag skriver en berättelse till någon bok men så är livet.

Jag hade velat förändra mitt liv, och en av det är att inte umgås med fel person. Jag vill helst inte hamna i kriminalitet igen och sitta häktad och sova med kriminalvårdens kläder de äckliga gröna kläderna usch. Jag skulle vilja bara ha ett bra liv med familjen och umgås så mycket med nära och kära så mycket som möjligt. Det som är bra med detta SIS:et är att man har en "avdelning" som är öppet som man hamnar efter halva tidstraffet ungefär och där kan man använda sin mobil och åka utanför staden. Där hamnar man bara ifall man har skött sig och gått efter sin planering.

Viss personal är bra och schyssta men vissa är rena plitar, jag hatar plitar och det är för jag har bråklat mycket med dem medan jag satt häktad och de behandlade mig som en

gatuhund. Jag ska göra allt för att inte hamna här igen men man ska aldrig backa från någon man ska kunna stå upp för sig själv.

Detta var från en Kille från SIS. Anonym Jävel

In i det sista krigar vi tillsammans

Shoo shoo de här e en guzz på 16 år när jag skriver allt detta sitter jag i sis men är förmodligen ute när den här boken släpps i alla fall sanningen walla de e dags för mig att berätta just min historia och lite vad jag har gått i genom för att hamna där jag är idag.

Jag sitter i min ensamhet och försöker finna livets svar men den hårda vägen walla den är inte enkelt som dem flesta tror o de är nu dags för mig att berätta hur de ligger till i dagens samhälle och hur fuckt de faktiskt har blivit.

Min barndom har varit sjuk, jag växte upp med en pappa som tog droger och drack sig full varje dag, min morsa ville inte vi ska få så här uppväxt så vi flytta till en av stora städer i Sverige när jag var 1,5 år för att kunna börja om men det gick inte helt som planerat så jag växte upp med en stor familj med över 13 syskon. Jag blev retad för min intelligens som liten, mitt utseende samt min ursprung, jag blev slagen blodig osv flera gånger om dagen, jag börja röka redan när jag var mellan 8-10 år, skolan jag har kämpat mig igenom i 11 år nu jag har flera syskon som har blivit d

Redan i 5an jag började bli knas i skola, jag skolkat väldigt mycket från skolan och var med dem jag kallade "mina vänner" istället vi var i stan hela tiden i antingen ett parkeringshus eller satt o chilla i donken och så höll det på i flera år. Min mammas ex man och jag bråkade hela tiden och jag tröttna till slut så jag ringde socialtjänsten och bad dem flytta mig där ifrån ett tag och jag kommer för alltid ångra de samtalet oavsett vad som än händer.

Efter de samtalet med dem den dagen har jag under två månader flyttat från min mamma till min moster sen runt mellan tre olika jourhem och 4 olika hvb-hem, mitt sista hvb-hem jag bodde i var jätte fint, jag trivdes där väldigt mycket jag fick börja i skolan efter 2/3 månader de var så segt att vänta på de men de gick ganska snabb, jag fick många vänner i skolan och utanför skolan, på hvb-hemmet och utanför vi fick röka och snusa där men vi var tvungna att fixa allt själv dem får inte hjälpa oss.

Jag var där i sex månader sen vet jag inte vad som hände, de mesta hade gått bra fram till de men helgen samma vecka jag hade fyllt år så var jag i permission vi gick ut och åt i restaurang och hade stor fest med familjen, släktingar samt våra vänner iaf o hade kul men de var aabsolut inget alkohol i närheten av barnen utan dem var undanlagda.

På söndagen gjorde jag något riktigt dumt som jag borde ångra men helt ärlig de gör jag inte. Jag skrev till en grabb som e 05a typ och fråga vad han gjorde och han svara att han precis hade kommit hem från jobbet och att han skulle gå o duscha, jag svara han okej vad händer sen då o han svara inget speciellt, vi bestämmer att vi skulle ses så vi gjorde de.

De var där o då helvetet började, vi börja röka mer o mer tillsammans och på samma sätt som jag visste om att jag var tvungen att sluta fastna jag mer och mer jag var ofta efterlyst o när snuten väl hitta mig och tog mig tillbaka till mitt hvb så tagga jag där ifrån igen. Jag mådde verkligen inte bra under den perioden allt gick från cigg t att dricka någon gång ibland t att röka till piller till att sitta o dra lina efter lina och jag va med om överdoser några gånger men de e typ bah på grund av att jag har blandat massa skit flera gånger om o jag har blandat de mesta, de var tvungen att få ett stopp innan de gick för långt

De var vid ett tillfälle i mitten av sommaren som jag tänkte tagga från mitt hvb gemensamt med en tjejkompis eller egentligen var hon en barndomsvän i alla fall de slutar med att hon och jag taggar vi förflyttar vi oss runt bland massor av olika platser och till slut så taggar hon hem hon orkar inte mer och efter de åker hon tillbaka till hvb-hemmet. Jag åker till en lägenhet o softar där i några dagar till slut taggar jag till en vän som bor i en annan storstad 3-6 timmar ifrån mig. Jag är hos honom i en vecka, sen åker jag till en annan vän och var hos honom i en vecka så var jag kanske borta i 3-4 veckor. Sen träffa jag en vän till familjen som ringer aina på mig o när dem väl får tag i mig och kör mig till SIS. Jag ville dö men där och då var de precis den vården jag behövde för att må bra igen och kunna fixa mig själv och mitt liv igen på bästa sätt.

Jag har varit nära döden så sjukt många gånger men gud har bestämt sig för att jag har mer och göra på jorden så han håller mig kvar han anser inte att jag är klar med allt utan att jag har mer att bevisa o mer att åstadkomma innan jag får lämna allting bakom mig och de är jag så sjukt tacksam över o walla snart är jag ute igen och de är så skönt att få veta om de, jag saknar min familj så sjukt mycket och jag gör allt för att få komma hem till dem igen min familj är de som betyder mest för mig och jag hatar mig själv för alla gångerna jag har sårat er och framförallt dig min fina mamma.

Alla som börjar med skit har dåliga bakgrunder o då man blir tyvärr iskall, man stänger av sina känslor helt och skadar sig själv på ett eller annat sätt man sätter på sig en mask och bygger upp en fasad för att försöka "skydda sig själv" men i slutändan inser du själv att du aldrig gjorde de utan du bah la allt åt sidan så länge och att allt nu hinner i fatt dig och du mår skit av det tro mig jag vet exakt hur du känner för jag har själv suttit där på exakt samma plats som du gör just nu, jag har

också suttit i den trappan i den källaren o rökt den där jointen, o de känns bra för stunden men i längden fuckar du bara mer och mer för dig och det värsta med de är att de sätter sig som tatueringar de försvinner aldrig varken ur huvudet eller ur hjärtat. Du har gått igenom ett helvete allt för länge nu men due inte ensam de finns alltid någon som går igenom exakt samma saker som du gör men tänk heller aldrig att de inte skulle kunna bli värre för allt kan alltid bli värre och de finns alltid någon där ute i världen som har de värre än vad du har de så underskatta inte heller någon du är stark som tagit dig igenom de allt de du har gått igenom due så sjukt fkn stark min broder du måste bara tro på dig själv, allt kommer bli bättre med tiden bara vänta och se, snart sitter du där du aldrig vilat hamna, (INLÅST) och tro mig de e inte värt de, du har så sjukt mycket mer att göra och åstadkomma, istället för att sitta på en parkbänk 04:00 på morgonen eller i en lägenhet någonstans efterlyst dessutom och ta droger så var med din familj och dem du vet är bra för dig, jag kanske låter att jag är dubbelmoral när jag säger de eftersom jag själv har gjort de men tro mig de e så mycket mer värt de, du kommer inte må bra av att slitas från din familj och du kommer själv inse hur mycket du har sårat folk runt omkring bara på grund av de du har gjort, och för dig som redan sitter inne oavsett om de e på Lvu, Lsu eller Lvm tro mig jag vet att många säger att de var dina val du gjorde och de är nu du får ta konsekvenserna men de e inte sant ni valde inte att sätta er själva där för ni innerst inne vill inte rymma, ni vill inte ha ett missbruk, ni vill inte ha ett mord på erat samvete, de e eran uppväxt som har fuckat er och gjort att ni på ett eller annat sätt har trampat snett men jag vet också att ni kommer klara er igenom detta ni måste bara fortsätta kämpa, jag vet de finns någon där ute i världen som någon gång har sagt t dig du kommer aldrig klara de, due inte tillräckligt bra, bevisa motsatsen för dem men gör de inte en

gång utan gör de två, du är snart ute min vän och snart fri och när du väl är de då gör inte om samma misstag igen för då hamnar du här igen. Till alla tjejer och killar på SIS ni kommer komma ut en dag men om ni inte vill hamna på SIS igen så måste ni bryta den onda cirkeln och kliva ur den, när ni väl kommer ut så måste ni fokusera på skolan, och skaffa fkn inte dåliga vänner eller ett dåligt umgänge för de e tyvärr ditt umgänge som har fått dig att hamna här idag, din dåliga umgänge leder till dåligt inflytande i skolan sen till skolk sen till droger sen till rymningar osv allt går runt i en cirkel om och om igen, ta hand om er mina bröder och systrar puss t er

//

Lallish

Vi hoppar in i min berättelse direkt tycker jag. 15barre sitter SIS allt börja med skolan bror asså jag sketi jag gähh mina klasskompisar jag gähh mina lärare asså jag orkar inte HAHHAHAHA men när jag blev äldre jag började med kriminella grejer jag börja skicka jag stog i C hela netterna rökte och sen vidare men efter ett tag man plasera mig på HVB för jag var kaos asså . jag satt på ett HVB i 3månader sen man flytta mig till ett nytt HVB jag bodde där i 6månader typ, de va soft där men jag svär bror jag svepte allas rum jag tog allt jag såg jag rymde jag bråka jag rökte på jag gjorde allt man inte får göra yäni, men när aina börja plocka mig hela tiden min socialsekreterare tröttnade på mig och insåg att jag inte kommer förändras så man skicka mig till SIS, jag har vart här i tre månader typ jag bodde på en akut avdelning först sen jag fick flytta till en öppen avdelning för att jag skötte mig bra jag har bott här i ett tag nu de ganska soft vi åker ut ibland och jag har börjat få permisar jag har ett bra KP team och mitt liv börjar vända lite jag känner att jag har mer kontroll över mitt liv nu yäni men de finns inget mer att säga än lallish. De kan bli bättre om du kämpar för de

Tack till alla i min familj som hjälper mig komma på rätt spår, för mina nära och kära.

Tack X för att du trodde på mig och tack Y för att du va där för mig och mina bröder som väntar på mig därute vi ses snart inshallah men vi får såklart inte glöma min vackra guzz i have been missing u my love

//

Inlåsta tankar

Det första jag tänker på när jag läste min rubrik var, vart fan ska jag börja men det löser sig.

Jag är inlåst på sis 6 timmar från min mamma och mina älskade syskon, min bror bryr sig inte så skitsamma. Varför jag sitter här är för att jag sökte hjälp från en heders relaterat inlåst hem för att sedan bli inlåst igen? Låter lite konstigt men så är det, jag är inte den första och absolut inte den sista som blir inlåsta pga sånna anledningar. Flyttade runt från hvb till hvb, från en stad till en annan och har sätt så många oskyldiga tjejer som blir behandlade fel av socialtjänsten. Detta måste ta ett stopp nån gång men den gången vet vi aldrig om det kommer ske. Men jag har lärt mig, jag har lärt mig att ha tålmod, att inte lita på dem som skulle "hjälpa dig" för att det enda dem har gjort var att förstöra mig. Men jag har hittat nya talanger i mig som att skriva poesi, jag ska visa dig vad jag menar.

X, sa visa dem att dem har fel, orden jag fick höra innan jag satt på soc mötet helt stel.

Jag skriver poesi, försöker hitta nån harmoni, alla intuitions barn kan bilda en hel koloni.

Låt oss inte glömma alla maskros barn i 16år jag fick lida en man blev van.

Oskyldiga tjejer blir dödade, och sedan när är en pappa en mördare.

På soc mötet där alla skyller på dig, dem sa ta hjälpen du får och det kommer lösa sig men hur ska jag ta hjälp av folk med iskalla händer som att jag inte redan bär på massa bränder.

Fortsätt tro på det bästa och fortsätt ha drömmar i det värsta.

Drömde om en vän som aldrig kunde hitta men efter flera på titta vem jag hitta,

Jag hitta

Hon som hjälpte mig även om jag kände mig lat, hennes dotter blev min bästa vän även om jag var fast i misär och massa hat

Och jag är tacksam, tacksam över att jag äntligen kan ta det lugnt, för att jag kan sitta med hennes dotter och prata till punkt.

Inte som soc dem avbryter sina barn, vill du veta en sak, min syster du kommer bli van.

Alla barnens tabbar dem lossades, då alla deras drömmar dem krossades.

Dem hade bara en sten och bara på, Soc kom i mellan och nu blev det ett helt berg och flytta på.

Om Soc skulle ge dem en chans att rätta till skulle det bli mer institutions barn, oj där kom en till.

Stå med oss unga, inte på oss unga, jointen hjälpte men förstörde våran mentala lunga.

Han kom in i mitt liv för och sabba, han lyfte på handen för och slå, de enda jag sa var gud kan du hjälpa min pappa.

Jag säger inte det för att du ska tycka synd om mig, jag säger det för att du ska snälla ta hand om dig.

Jag la all min tillit på socialtjänsten, nu sitter jag inlåst och kan

bara drömma om att ta studenten.

Den kärleken man ville hitta fanns ingenstans, då det är klart man börja dansa med i djävulens dans.

Denna dansen var väldigt ovanligt, men den har blivit daglig och nu sitter man helt skakig.

Lyssna på mig lille bror, detta livet är inte som du tror.

Det kommer dagar där du behöver kämpa och lida men du ska veta att jag alltid är vid din sida.

Lova att fortsätta busa och snälla låt inte samma demoner susa.

Det var allt jag hade för mig men nu är det upp till dig, vill du va inlåst hela livet eller vill du bli fri och leva livet. Snälla ni som läser detta, ta hand om er och ni ska veta att ni är älskade och ni är absolut inte ensamma.

Det va allt för mig, tjena tjena

<3

Livet på fritidsgården

Shu shu jae en grabb på 17 år, allt börja när jag va 6 år, då kom soc till min skola och sa att jag skulle följa med dom och då var jag så liten så jag fattade ingenting så jag följde med dom in i bilen. Dom körde mig till ett familjehem tsm med min pappa och där bodde jag tills jag var 7 sen flytta jag till ett annat men där bodde jag bara en kort stund sen flytta jag till de första Hvb hemmet där jag gjorde en utredning tills jag blev 10. När jag va 11 flytta jag hem till mamma varje kväll drack hon och hämta massa kompisar som tog droger tsm och 6 månader senare tog hon sitt liv. Jag flyttade hem till min morbror och hans fru allt va som vanligt tills jag inte kunde bo hos dom längre.

Jag flyttade till en jourfamilj sen vidare till ett hvb det var här allt gick snett På riktigt. Jag börja va med äldre rymma varje dag röka cigg testa alkohol sen flytta de dit en 10 åring och vi som bodde där va 13 och han va skit jobbig så jag hota chefen att ja kommer stampa han om dom inte flyttar mig därifrån. Så jag flytta till ett akut hvb där va jag 14 år och alla andra va 17-20 år där fick jag min första joint sheet va stekt jag blev men iaf jag flytta därifrån till ett familjehem lite utanför min stad och där trivdes jag verkligen inte för de va mitt i skogen. Rymde därifrån va efterlyst 2 veckor sen aina tog mig i centralstationen dom körde mig till andra sidan Sverige detta va under Corona tiderna så jag skulle sitta i karantän där i 1 vecka innan jag skulle vidare längre bort men jag rymde från stället jag satt karantän i 1 timme efter jag kom dit. jag va framme i staden efter 13 timmar blev mött i centrum av grabbarna rymde hem till min moster och bodde där i 2-3 månader sen de funka inte där så började röra mig vidare tillslut tog polisen mig och körde mig tbx till andra sidan

Sverige och de va den längsta resa jag gjort åka från xxxxxx till xxxxxx i en polisbil de va cok jobbigt.

Iaf nu va jag 15 jag börja skolan nu skulle jag dömas för mina första brott. En grabb baxa min jacka 2 månaden jag kom dit för att jag va ny. Så jag leta upp hans adress åkte först t hans farsa ingen va där så åkte till hans mamma ingen va hemma men sen kolla jag genom rutan och ser att han gömmer sig jag går till baksidan där sitter han på verandan och har skola online med ipad. Jag ber han hämta min jacka, han går in för att hämta den, men de tog för lång tid så jag klättra upp på balkongen för han låste efter sig och balkongdörren va öppen. När jag är i hans rum så håller han telefonen och visar att han pratar med 112 så jag tar jackan sparkar han i huvet tar mobilen och kastar ner den från balkongen sen springer jag ut. Samma år döms jag för olika brott. Blev också avstängd från skolan på grund enligt rektorn gick jag hem till en kille med tillhygge. Året närpå rymmer till en tjej som bodde på samma familjehem men som flyttade hem sin hemstad jag va efterlyst i 8 månader sen sakna jag trakten så åkte dit blev tagen efter 1 vecka för alla poliser vet vem jag är. Åkte till ett hvb där gjorde jag och en kompis kaoosss sh till han är bra vän med han än idag iaf en morgon dyker polisen upp Klockan 8 på morgonen och sa du ska till sis de va mitt första sis jag Skulle göra en utredning blev klar efter 3 och en halv månad sen flytta jag till öppet sis där rökte jag på o drack varje dag och kväll, flytta tbx till de låsta bodde där 1 vecka sen vidare till behandling sis där jag skulle vara i 6 månader men rymde efter 4 månader så jag va efterlyst och bad Soc fixa lägenhet till mig för sis är inget för mig, kommer sköta mig om jag kommer ut så hon sa okej du får hvb nu pissa visa att du e ren i 2 månader sen fick jag stödlägenhet under denna tiden träffa jag världens finaste tjej som jag är tsm med och varit i 8 månader fick ett samtal för 2

månader sen från soc, dom sa att jag skulle bli av med lägenheten sneade för hade skött mig så rymde rökte på varje dag under tiden jag va efterlyst hände massa grejer nu är jag misstänkt för fler brott.

Man ångrar ju saker man gjort men gjort är gjort o de finns inget man kan göra åt de bara sköta sig och gå vidare. Idag har jag suttit i 2 månader bara och ska snart flytta hem till min släkt. De ja kan säga till er är att om du fått LVU rym inte för de blir bara värre och du kommer ha kvar LVU tills du e 21 de är bättre att göra de soc vill att du ska göra så är du borta med LVU ganska snabbt om du sköter dig. SH t alla mina vänner nära o kära och min tjej som är stark och orkar vänta på mig puss.

FREE ALLA GRABBAR!! // en grabb

Du får bära eller brista

Som liten bodde jag i en lägenhet i en av dom stora städerna, bara mamma och jag. Pappa var inte en del av min vardag om man säger så, han var upptagen med annat. Han satt inne eller var han ute och knarkade. Min mamma har alltid varit med mig. Det är jag tacksam för också, men sen hände det något när jag var runt 4–5. Mamma träffade en ny kille, vi kan kalla han X. Han var snäll jag såg han som en pappa. När jag var runt 6 så blev mamma gravid och då gifte min mamma och X sig innan min syskon föddes. Det gick ett år och mamma blev gravid igen. Mamma var väldigt stressad det var mycket bråk. Jag tog mycket ansvar redan när jag var 6, jag kunde inte riktigt vara barn. Den enda som såg mig var min morbror han var den tryggaste vuxna jag hade, men han hade ett missbruk på heroin den äckligaste drogen jag vet. Han kallade alltid mig för "morbrors glada tjej" men han tog livet av sig, överdos. Jag kommer ihåg när mamma kom in i mitt rum och berättade att han dog av att han hade sått något farligt i sin kropp. Där kände jag hur hela jag blev stum, den glada tjejen försvann. Jag fattade att han gjorde något dumt innan han dog, men han försökte i alla fall gömma det ifrån mig men resten av familjen gömde inte det riktigt. Där ändrades jag och blev aldrig som den glada tjejen igen..

Men då förändrades X, han börja missbruka och han blev kall. Han började misshandla min mamma första gången jag såg min mamma bli misshandlad gick något sönder i mig. Jag blev så rädd, jag kunde inte skrika eller röra mig jag blundade och hoppades att det var en dröm och att jag skulle vakna upp till min mammas leende som dom andra dagarna men när jag öppna ögonen så såg jag istället mamma på golvet som grät

och bad mig gå och sova igen. Men jag ville rädda mamma fast jag kunde inte. Våldet var dagligen när jag var i skolan visste jag inte vad jag skulle komma hem till, kanske till en död familj eller att jag möter på soc som håller i mina syskon och sätter dom i en bil som kör ifrån mig. Tack gode gud att det aldrig hände.

Efter 5 år i helvetet så kände jag mod för att ringa polisen när han snea igen. Sen dess har jag inte sätt hans äckliga ögon igen. 3 år senare träffade mamma en ny kille som jag hade en dålig magkänsla på, när jag berättade lyssnade inte mamma på mig. Men det visade sig att han var exakt som X men mamma var gravid och ville inte att hon skulle växa upp utan pappa som mig och mina syskon antagligen.

Jag började högstadiet och hamnade i fel umgänge, började skolka och jag föll för drogerna. Jag hade bara tänkt att testa hur det kändes men jag älskade den känslan för mycket så jag fastnade. Sedan blev det tyngre droger jag blev en annan människa på drogerna men jag älskade att jag inte var jag längre och jag hatade det, jag ångrar över hela mitt hjärta att jag testade från början.

Mamma såg nästan aldrig mig hemma, jag rymde långt från hemma och jag började känna pengar på ett dåligt sätt. Till slut fick jag LVU och hamnade på ett jourhem jag missade mitt syskons 1 årsdag för att covid 19 förstörde det tog hårt på mig 2 dagar efter tog jag en överdos för att komma bort men misslyckades då var jag arg för att jag misslyckades men idag är jag glad för det.

3 dagar efter att ha varit på sjukhus och BUP akut hamna jag HVB där gjorde jag mitt bästa. Jag var ren i 8 månader men sen tog jag ett återfall och jag knarkade varje dag och kunde jag

inte träffa min familj eftersom jag var positiv jag ville inte åka hem när jag var positiv för skammen tog sönder mig och då började jag självskada igen, jag höll på med både droger och rakblad, till slut flyttade dom mig till ett annat HVB men de kunde inte stoppa mitt missbruk och självskada, jag försökte sluta men varje gång jag fick ett rent pisse så kom något som jag inte kunde klara av nykter så då tänder jag jollen och försökte bli kall för pallade inte känslorna. Jag åkte till min morbrors grav mist 4 gånger om veckan och bara grät och pratade men hans sten.

Jag öppnade ögonen och där var 3 snutar i mitt face o jag fatta direkt att de skulle bli sis, nu har jag bott här i 3 månader. Jag saknar min familj och mitt hem. Jag tog med många ändringar som har hänt i mitt liv, ändringar som har en stor betydelse i mitt liv. Mitt största misstag i livet är drogerna, det har dödat min morbror, splittrat familjen och förstört mig.

Hej, jag vill berätta lite om mig

Jag är en tonåring, jag kommer från en liten stad från Sverige. Denna staden gillar inte jag för har blivit mobbad i denna staden många gånger

Så kunde inte vara tyst hela tiden mådde så illa av det så jag fånga en av dom som mobba mig så slog honom jätte mkt så va polisen på plats dem tog mig från platsen direkt till polisstationen jag sov där 15 dagar sen fick jag svar att skulle flytta till sis ungdomshem sen jag kom till sis börja alla bråka med mig och mobba mig så mådde så illa av de så va tvungen flytta till en annan sis där börja jag bråka med andra för dom kalla mig saker för dom visste jag kom från min gamla sis så dom flytta mig igen till en annan de gick bra en några månader då va de en ungdom som börja leka med mina tankar att rymma med honom där ifrån så jag rymde med han o jag klara mig att rymma så visste inte att polisen skulle komma hem till mig

Så va tvungen sova några dagar hemma hos min vän som rymde med mig då börja jag bråka med honom sen lämna jag lägenheten så hade ingen plats o vara så va tvungen sova i gatan mådde så illa o det va så kallt att sova ute så jag ringde min mamma och fråga om polisen va hemma hos oss hon sa nej så åkte ditt direkt sov där i en dag sen efter en dag kom polisen igen och dom hitta mig där o tog mig igen till häktet sov där några dagar sen dom tog mig till en annan sis som va skit dålig va tvungen vara där för hade rymt blev slagen o skadad mådde så illa och ångra mig att jag gjorde så medans jag e ingen kriminell alla trodde jag är rädd person men alla hae fel ingen vet hur jag e som person jag e jättesnäll gillar inte

bråka med nån för är rädd att skada dom och hamna i större skit så va på sis i ett halvår efter ett halvår flytta jag till ett hvb hem där va de öppen dörr så jag mådde så illa så böjra med knark och dåliga saker jag hamna med stora grabbar så tänkte jobba med dom för behövde pengar så första början va jätte bra fick jätte mkt tills slutet så torska jag på storamängder o råka gola ner alla som jobbade med mig så bliv knivhuggen o hotat till döden så va tvungen resa utomlands så nu är jag i mitt hemland och mår jätte bra.....

Det här jag skrev för alla ungdomar ska lära sig de inte bra o va en gangster.....

//E

Den dagen jag blir fri!

“And I know that I can survive, I'll walk through fire to save my life

And I want it, I want my life so bad. I'm doing everything I can”

– Sia

Sen jag var tretton har jag alltid drömt om ett liv som skulle innefatta lycka och livsglädje. Mitt liv har varit ett krig mellan tvångsåtgärder och en pirrande känsla av frihet.

- Tryck på överfallslarmet!!
- Håll fast hennes ben, hon sparkas!!
- Hämta läkaren, hon måste få lugnande, nu!!

Det var min vardag, fasthållningar och bältessäng med hårda remmar runt handleder, fötter samt midjan. Alla dagar flöt samman, tvångsinjektioner fick mig att tappa tidsuppfattningen. Alla blåmärken fick mig att undra om jag aldrig skulle lyckas dö. Snaran i min hand fick mig att ännu en gång tappa hoppet om ett liv jag aldrig skulle få. Jag undrade när jag skulle få dö, när jag skulle få slippa leva i denna misär.

SiS placeringarna blev en handfull och det kändes som att jag någon gång skulle tappa räkningen. Under hela min tid med LVU lyckades jag bara vara fri i elva dagar innan det blev SIS igen. Självskadorna och självmordsförsöken blev allt mer livshotande och jag bedömdes inte överleva att bo på HVB-hem. Minns knappt min första tid på något SiS. Jag minns att jag blev fasthållen och larmet gick cirka fem gånger dagligen. Jag var fången precis som att jag var ett djur. Att vara fasthållen var som en apa på cirkus som blev piskad för att lyda. Ibland

blev jag inburen på avskiljningen, lagen säger max fyra timmar. SIS sa nitton. De hade inte "tid" att visitera mitt rum som de tyckte var livsavgörande när jag bara krossat en plasttallrik. Så jag låstes in i det kala kalla rummet, tittade upp i taket och läste inristningarna på väggen om och om igen, många måste ha varit där innan mig. Minuter blev till timmar, jag visste inte vad klockan var, fick inte mat om jag inte bad om det vid exakt den tidpunkten det var mat.

Att känna den maktlösheten över sitt eget liv och att oavsett om man gjorde rätt eller fel fick man ändå kaosbarn stämplat i pannan. Ett tag orkade jag inte ens bry mig om vad jag eller andra gjorde.

Jag har alltid velat känna mig fri nog att kunna ta hand om mig själv på ett drägligt sätt. Men det har alltid varit någon som varit chef över mig och satt gränser. Gränser jag aldrig klarat av, därför har jag pendlat mellan olika institutioner och HVB-hem, sammanlagt tolv stycken, inklusive psykiatri mellan och under placeringarna. Min första placering var för 3 år sedan så jag kan intyga att allt har varit rörigt och har inte heller känt mig hemma eller trygg någonstans.

Personal har intalat mig att de är bättre människor än oss ungdomar på SiS. De har sagt till mig och viftat med sina nycklar "kolla vad jag har som inte du har haha" den förnedringen och undergivningskänslan fick mig att tänka att personalen var mina fiender, att jag måste fly. Men de tar alltid en, dörren är låst, jag kommer inte ut. I mina ögon hade människor kidnappat mig till en annan värld med ondska, isoleringar, och översittare till personal, som har koll på varje andetag du andas. Att ständigt känna sig övervakad, gjorde att jag tappade min integritet. Att be om att få vara själv var inte ett privilegium. De vakar över dig som hökar och stör dig när de känner för det.

Många säger att man ska vara tacksam över att man har tak över huvudet och mat på bordet. Då undrar jag om de tänker på att man kan ha ett inre krig som inte syns? Då vill man inte ens leva för att andra skulle må bättre av att man inte fanns. Man känner inte ens att man är värd maten på bordet för att någon annan behöver det bättre.

Jag skrev kontrakt med SiS-avdelningens chef om att jag skulle få egen tid en timme innan läggning. Såklart förstörde jag det med destruktiva handlingar som slutade i självmordsförsök. Ambulans med blåljus mitt i natten, jag var inte vaken när jag blev hittad, jag insåg hur nära jag var på att verkligen dö. Personal tryckte sina knogar mellan mina bröst i någon form av smärtstimulering och de gjorde det tre gånger innan jag återfick medvetandet. Det pissade blod och personal fick hålla mig för att jag inte skulle tупpa av, de höll mitt huvud för jag kunde inte hålla det själv. Ambulansen kom och körde mig till akuten, jag blev piggare efter någon timme och kunde gå själv. Så jag blev somatiskt friad och skickad med vårdintyg till psykakuten. Rent ärligt ville jag dö, annars hade jag inte planerat detta i flera dagar. Jag trodde jag skulle få dö, men såklart lyckades jag inte. Jag kan liksom inte ens döda mig själv.

Någonstans inom mig finns det ett litet hopp om att må bättre, men de dagar jag knappt kan kolla mig i spegeln utan att bryta ihop får mig att vilja dö ännu mer. Det finns också dagar och minnen jag kan leva för, som kan göra att jag väljer att fortsätta leva. Mina kära systrar och min bror, jag kan inte dö och lämna dom, det går inte. Jag vill se till att de mår bra och skydda de från allt det onda. Jag kan inte dö med vetskapen att de inte är trygga eller inte mår bra. Det går inte.

Den dagen jag blir fri ska jag kämpa för att vara det. Människor

säger att frihet är så härligt, men ändå faller jag tillbaka i destruktivitet ganska fort. Det är min trygghet, det som får mig att påminnas att jag lever. Allt blod jag förlorat under dessa år skulle säkert kunna räcka för att hålla en annan människa vid liv. Men jag valde att det skulle droppa ner på golvet rinnandes längs min arm. Jag vill kunna slänga mitt destruktiva beteende bakom mig och gå vidare. Om det nu var så enkelt. Så många år som jag verkligen försökt och försöker än. Just nu lever jag mest för andra, men jag längtar tills den dagen jag lever för mig själv.

// Volo amare vitam

Mitt liv

Jag tänkte berätta lite om mig. Jag är 14 år, jag har det bra där jag bor. Jag är nära min familj, min släkt och mina vänner. Just nu befinner jag mig i SIS. Jag ska berätta vad som hände.

Jag hade precis börjat högstadiet i (7an). Efter typ en vecka så börja ja slåss i skolan jag störde mig på folk som ska försöka leka ball hela tiden eller snacka bakom min rygg. Jag blev avstängd från skolan och fick ha möte med rektorn osv.

En måndag skulle jag ha möte med soc. Jag och min farsa åkte dit. Så vi hade möte de babbla bah osv. Jag pallade it mer. Jag sa ja är klar jag vill inte ha något mer att göra. Så jag och min farsa åkte hem. Min farsa åkte t jobbet ja och mitt syskon var hemma.

Sen efter typ 1 timme ringer soc t min morsa och säger att de ville snacka med mig. Min morsa ringer min syrra och berättar att soc kommer för att snacka.

Det plingar på dörren. Jag kollar i lilla hålet som är på dörren. Där ser jag mina två soc och två poliser. Jag låser dörren. De bankar och säger "om du inte öppnar så bryter vi ner dörren" De fortsätter och fortsätter. Jag säger till min syrra säg att jag inte är hemma. Samtidigt gömmer jag mig i ett förråd. Min syster öppnar. De kommer in. Polisen letar efter mig. De går in i förrådet, men de hittar inte mig. Sen kommer de in med ficklampa och letar noggrann.

De hitta mig. De säger "du kan komma". Jag ställer mig upp och säger vad vill ni?. En av polisen säger "du kan börja packa dina saker för du ska inte bo kvar här" Jag visste inte vad jag skulle säga. Jag och min syrra gick in till mitt rum och vänta tills vår morsa kom.

Mina föräldrar, min bror och en annan släkting kom. Jag börja packa. Min morsa höjer rösten till mina soc. Det fanns inget vi kunde göra. Vi alla gick ner till polis bilen. De tog in min resväska och jag gick in till bilen.

Polisen körde mig till ett akutmottagning hvb Jag var där i typ 2 veckor, de va ganska chill där.

De fanns en tjej där vi umgicks varje dag vi hade jätteroligt. Vi bowlade och försökte bussa lite på natten. Jag fick låna hennes lur så ja kunde komma in på min snap och tiktok. Jag snackade med en av mina närmaste vänner. hälsade på min vän de snacka lite. Sen hade de varan på snap. Allt va bra osv.

Sen skulle ja flytta till SIS. Det kom tre personer som körde mig till polisstationen. Sen hämta de upp mig med polisbuss och körde mig till SIS.

Så nu är jag här. Jag började med ipad tid. Jag logga in på min insta och så har mina vänner skickat bilder där tjejen från hvb:t har kallat min närmaste vän för rasistiska ord. (Aa skit skämmig e hon) så jag skriver till henne och frågar vad hon håller på med. Sen börja ja bråka med henne. Aa så jag glömde logga ut på min tiktok och snapchat från hennes äckliga lur som ja har rört. Så då skriver hon rasistiska ord till min vän. Aa (störd). Men nu har hon blockat oss och aa allt är väl som vanligt nu. Hon är jättelångt bort från mig finns inget ja kan göra.

Aa men nu är jag kvar här jag fick fira min födelsedag, jul och nyår det var jättedåligt. Men annars går skolan ganska bra för mig det funkar bra i avdelningen också. Vi har en ganska bra grupp i avdelningen. Allt går bra för mig.

I en period så sköte jag inte mig. Jag kaosade hela tiden, jag blev alltid fryst och hamnade i avskiljningen hela tiden typ försökte avika. De tröck ibland på (larmet). Men nu försöker jag sköta mig. Jag flyttar snart till ett (HvB) nära eller i min hemstad.

Ta hand om er.

Statens institutionsstyrelse, SiS, är en statlig myndighet som bedriver individuellt anpassad tvångsvård för ungdomar och för vuxna med missbruk. Det är förvaltningsrätten som beslutar om tvångsvård efter en begäran från socialtjänsten. SiS särskilda ungdomshem tar emot ungdomar med psykosociala problem, missbruk och kriminellt beteende. Ungdomarna får vård med stöd av lagen med särskilda bestämmelser om vård av unga (LVU). De har ofta fått frivilliga öppenvårdsinsatser på hemmaplan, vård i familjehem eller på privata behandlingshem innan de placeras hos oss.

Majoriteten av ungdomarna placeras akut för att bryta ett destruktivt beteende. De stannar några veckor och går sedan vidare, till exempel till familjehem. Ibland vill socialtjänsten ha en utredning innan man beslutar om fortsatt vård och behandling. Särskilda utredningsteam utreder den unges behov och ger en rekommendation om fortsatt behandling. Det kan handla om vård i till exempel privat behandlingshem (HVB-hem) eller på något av våra särskilda ungdomshem.

Alla ungdomar som vårdas på våra ungdomshem får en individuell behandlingsplan som personalen tar fram tillsammans med den unge, familjen och socialtjänsten. Ungdomarna hos oss har samma rätt till skola som andra jämnåriga. SiS skola följer läroplanens kunskapskrav och har en lärartäthet som ger oss goda förutsättningar att tillgodose elevernas individuella behov.

Målet med vården på de särskilda ungdomshemmen är att den unga efter en tid ska gå vidare till frivillig vård i öppen form, till exempel i familjehem eller HVB-hem, eller återvända till sitt eget hem.

I de intervjuer vi gör med ungdomarna när de skrivs ut från institutionen tycker en majoritet att de har fått hjälp med de problem de velat ha hjälp med.

På några av våra ungdomshem vårdas ungdomar som har begått allvarliga brott och av domstol blivit dömda till sluten ungdomsvård enligt lagen om verkställighet av sluten ungdomsvård (LSU). Straffet varierar mellan fjorton dagar och fyra år. Under tiden hos oss får ungdomarna behandling med fokus på kriminalitet.

Klienterna på SiS LVM-hem har allvarliga problem med missbruk av alkohol, narkotika, läkemedel eller blandmissbruk. De får vård med stöd av lagen om vård av missbrukare i vissa fall (LVM).

Läs mer på SiS webbplats www.stat-inst.se.

SiS unga berättar handlar om viljan till förändring och om att aldrig ge upp. Boken innehåller texter skrivna av ungdomar, som då texten skrevs, var placerade på ungdomshem som drivs av Statens institutionsstyrelse, SiS. Texterna har skrivits inom SiS skolverksamhet. Lärarna har funnits med som stöd under skrivprocessen, men vi har aktivt valt att inte redigera grammatik, form eller ord. Den här boken är ungdomarnas plattform, där deras röst, ord och livsberättelse är det viktigaste. Att under kreativ frihet sätta ord på tankar, känslor och erfarenheter är en del av förändringsarbetet.

Boken är gratis och kan beställas eller laddas ner på www.stat-inst.se.

Boken får inte säljas i vinstdrivande syfte.